PLUTARCHI

VITAE DECEM ORATORUM

PLUTARCHI

VITAE DECEM ORATORUM.

RECOGNOVIT

ANNOTATIONEM CRITICAM

ET

COMMENTARIOS

ADIECIT

ANTONIUS WESTERMANN.

ACCEDIT

DE AUCTORE ET AUCTORITATE VITARUM DECEM ORATORUM COMMENTATIO.

QUEDLINBURGI ET LIPSIAE

SUMPTUM FECIT LIBRARIA THEOD. BECKERI.

MDCCCXXXIII.

TYPIS OFFICINAE TH. BECKERI.

edd. ***Reiskii***, ***Wyttenbachii***, ***Huttenii***, qui quae aut ex libris aut ex coniectura protulerunt omnia in annotationem criticam redegi. Librorum manu scriptorum etiam *Wyttenbachius* in vitis decem oratorum edendis in praef. p. CLXVII. se usum esse dicit uno tantum significato litt. E. Parisino nr. 1672. saec. XIV. eoque praestantissimo atque ex cod. A. item Parisino nr. 1671. saec. XIII. exscripto; tamen inde a pag. 847. demum commemoratum invenio alium codicem H. item Parisinum nr. 1680. saec. XIV. ubique cum E. consentientem. Vid. praef. p. LXX. LXXII. Quamobrem earum lectionum quot enotavit Wyttenbachius inprimis ratio habenda erat. Eiusdem viri expertus sum veritatem iudicii, cum dicit PHOTIUM vicem codicis supplere; qui cum has Plutarchi vitas aperte compilarit, saepe ad verbum expresserit, quasdam praebet certissimas emendationes. Eodem modo iudicandum est de DIONYSIO HALICARNASSENSI, quem ad verbum nonnunquam Plutarchus exscripsit; aliorum quos laudat scripta omnia intercidisse vehementer est dolendum; de qua re dixi in commentatione. Item codicum scriptorum auctoritatem habet prima Moralium editio, *Venet. Aldus et Andr. Asul. m. Mart.* 1509. *fol.* a Demetrio Duca curata, quamquam mendis scatet innumerabilibus. Vid. Wytt. praef. p. LXXVIII. sqq. Sequuta est editio *Basileensis* hoc titulo: *Plutarchi moralia opuscula multis mendarum millibus expurgata*, *Basil. Froben. et Episcopius* 1542. *fol.* Praebet illa textum Aldinum a plurimis non solum typographi, sed etiam librariorum quibusdam erroribus liberatum, in quibus mutationibus cum rarissime consentiret cum lectionibus quas multas e multis codicibus habebat Wyttenbachius, has potius ab ingenio correctoris profectas quam e veteribus libris

petitas esse iudicabat. Vid. praef. p. LXXXVII. sqq. Deinde praeclare de Plutarcho meritus est GUL. XYLANDER, qui primum *Latine* edidit Moralia *Basil.* 1570. *fol.* et iterum 1572. adhibito codice ab Episcopio accepto adiectisque annotationibus, *Graece* post Stephanianam demum *Basil. ap. Episcop.* 1574. *fol.* Interim subsequuta est, quae vulgata dici solet, HENR. STEPHANI editio operum Plutarchi omnium, *Genev.* 1572, *XIII Voll.* 8. quorum prioribus tribus Moralia continentur. Repetiit Stephanus Aldinam, sed multis in locis ope Iannotii, Turnebi, Schotti, Amyoti feliciter correctam; sed dolendum quod mutationum rationem nullam reddidit, annotationes non adiecit nisi ad quinque Moralium libros, in quibus non est liber de vitis decem oratorum. Vid. Wytt. praef. p. CVII. sqq. Deinde ter repetitus est textus Stephanianus in tribus editionibus *Graeco-Latinis*, duabus *Francofurtanis*, una quae prodiit *apud Andreae Wechelii heredes Claudium Marnium et Ioannem Aubrium*, 1599. II. Voll. fol. cuius paginam ad marginem annotavi, quaeque praeter Xylandri Stephanique annotationes continet indicem variarum lectionum ex edd. Aldina et Basileensi (a. 1542), item ex libris Turnebi, Vulcobii, Bongarsii, Petavii, quas, licet augeant pretium editionis, neque omnes tamen neque accurate enotatas esse usu cognovit Wyttenbachius (vid. eius praef. p. CXV. sqq.); — altera descripta *in officina Danielis ac Davidis Aubriorum et Clementis Schleichii*, 1620. *II Voll. fol.*, addito suspecto libro de fluminibus cum notis Maussaci; — tertia *Parisina a.* 1624. *II Voll. fol.* adiectis Io. Rualdi libro de vita Plutarchi eiusque annotationibus, editio non magni facienda, quia in quibus a prioribus recedit mutata sunt aut silentio aut librorum

auctoritate nulla allata. Iam his studiis diu intermissis prodiit demum editio viri de hoc genere litterarum meritissimi, Io. Iac. Reiskii, Lips. 1774—1782, XII. Voll. 8, cuius item uti Francofurtanae paginam apposui, quia has a plurimis laudari solere animadverti. De qua editione, quam ne censendam quidem omnino in editionibus dixit, aliquanto acerbius quod attinet ad Moralia iudicavit Wyttenb. praef. p. CXXVI. sqq. Vitis enim nondum absolutis mortuus Reiskius ad Moralia manum non admovit; inchoatum opus nescio per quem absolvi curavit redemptor adiicique annotationes quas iam pridem ille in Animadvv. ad Graec. Auctt. t. II. vulgaverat. Harum quae ad textûs emendationem spectarent omnes enotavi, non quo probarem omnes aut falsa propagarem, sed ut viderent iuvenes quousque audacia Reiskii processerit haberentque quo ab nimio emendandi studio, quo mirum quantum vir bonus flagravit, similibusque erroribus revocarentur; quamquam insunt etiam egregia quaedam, alia minime spernenda. Itaque Wyttenbachii risum atque vituperationem effugisse mihi videor in eos iure meritoque invehentis, qui singulas universasque Reiskii animadversiones temere repeterent. Omnes vero longe multumque superavit vir acutissimi ingenii admirabilisque Graeci sermonis peritiae, Dan. Wyttenbachius, qui edidit Moralia subiunctis notatione emendationum et Latina Xylandri interpretatione castigata, *Oxon.* 1795—1800. *V Voll. in* 6 *Partt.* 4. (*XII Voll.* 8.) *Animadvv. II Tom. ibid.* 1810—1821. 4. (*II Voll.* 8. — *Morr. Vol. I. P.* 1. 2. *Lips.* 1796. 8. Repetitio operis non absoluta. *Animadvv. ibid.* 1819. *II Voll.* 8.), quibus nuper accessit *Tom. VIII. Index Graecitatis, Oxon.* 1830, 2 *Partt.* 8. (vid. Berlin. Iahrbb. 1832.

I. nr. 113. 114.), quo vellem uti mihi licuisset. Atque is quidem, ut docet in praefatione, multis usus est ad emendandum Plutarchum libris manu scriptis, quos et ipse Parisiis contulit et alibi ab aliis collatos accepit; ad vitas decem oratorum emendandas solos Codd. E. et H. adhibuit, de quibus iam dictum est. Reliquas textui subiectas lectiones atque emendationes aut ipsi ingenium eximium aut aliorum virorum mox nominandorum scripta suppeditaverunt, quae etsi non omnes probandae esse videbantur, tamen vel unam omittere religioni habui. Id unum in magno viro liceat improbare, quod vulgatae librorum scripturae in textum recipiendae nimis tenax est in eis etiam locis quos in annotatione aut ipse corrigit aut ab aliis verissime correctos esse docet: id quod maiori etiam offensioni est in vitis decem oratorum quae corruptissimae ad nos pervenerunt, neque in integrum nisi audaciore emendatione restitui possunt. Eodem fere tempore novam Tubingae parari Plutarchi editionem e Reiskiana repetendam fando audivit Wyttenbachius (vid. praef. p. CXXVIII.): prodiit ea *opera* I. G. Hutten. *Tubing.* 1791—1805, *XIV. Voll.* 8. qui tamen Moralia paucis mutatis ad textum Wyttenbachianum accommodate, quamquam non satis accurate descripsit. Hinc denique novissima profluxit Moralium *editio stereotypa Lips.* 1820, *VI Voll.* 16. — *Conversionum* praeter nominatam Xylandream non spernenda est *Francogallica* Amyoti, quae omnia Plutarchi opera continens prodiit *Paris.* 1567—1574, *XIII Tom.* 8. (rep. et auct. *Paris.* 1783—1787, *XXII Tom.* 8. et *ibid.* 1784. *XVIII Tom.* 8.) ac facta est in locis corruptis secundum bonorum librorum lectiones atque virorum doctorum inprimis Turnebi coniecturas. Verbo tetigisse satis habeo aliam *Francogallicam* Mo-

ralium conversionem, Ricardi, *Paris.* 1783—1794, *XVII Tom.* 8. editam, quae magis in usum hominum elegantium quam doctorum comparata est, quamque ipse contuli, uno excepto loco qui legitur pag. 852. A. nihil utilitatis suppeditantem, denique *Germanicam* I. F. S. Kaltwasseri, *Francof.* 1783—1800, *IX Voll.* 8.

Superest ut dicam de reliquis viris doctis qui emendando libro de vitis decem oratorum operam dederunt. Atque de antiquioribus iam Wyttenbachius in praef. p. XC. sqq. exposuit. Primi sunt Nic. Leonicus et Donat. Iannotius, qui exemplari edit. Aldinae, cuius apographa hodieque servantur in biblioth. Romana et Leidensi, et librorum manu scriptorum lectiones et coniecturas suas adscripserunt. Sequitur collectio Andr. Schotti, uti appellavit Wyttenbachius librum Schotti nomine et manu inscriptum, in quo lectiones e codd. excerptae cum lectionibus Aldinis coniunctim scriptae sunt. Maioris momenti et praestantiae sunt lectiones quas et ex ingenio et ut videtur ex libris desumptas exemplari Aldino adscripsit Adr. Turnebus, aliae Anonymi cuiusdam in margine exempli Basileensis scriptae, aliae codicis Bongarsiani, aliae Ioannis Vulcobii, quas partim ex veteribus codicibus partim ex coniectura profluxisse nuper commonstravit *Car. Sintenis* in epist. praem. ed. Plut. Themist. p. XXXIII. sqq., aliae codicis Petaviani quibus propter optimorum suorum codicum consensum plurimum auctoritatis tribuit Wyttenbachius, aliae denique Claudii Bacheti de Meziriac († 1638) adscriptae margini exempli Stephaniani in biblioth. Leidensi asservati, coniecturae ut videtur omnes; quamquam enim interdum librum veterem adhibuit, tamen in vitis decem oratorum nusquam

hoc a Wyttenbachio annotatum est. Has lectiones in annotatione critica significatas notis *Leon. Schott. Turn. Anon. Bong. Vulc. Pet. Mez.* quippe partim certe ex codd. desumptas magno mihi ad textum quantumvis recte constituendum usui fuisse fateor: quamquam multos adhuc superesse locos qui vitio laborent cuivis largior: sed hos corrigant acutiores. Denique verbo nominandi sunt viri docti qui passim prout occasio ferebat in hoc libello emendando operam collocaverunt, *Hier. Wolfius*, *Lambinus*, *Meursius*, *Salmasius* (exemplum Stephanianum cui emendationes suas adscripsit ex libris Gronovianis ad Wyttenbachium pervenit), *Palmerius*, *Valesius*, *Taylorus*, *Ruhnkenius*, *Sluiterus*, *Boeckhius*, *Meierus*, *alii*, quorum quotquot nossem emendationes, egregias quasdam et vere palmarias, omnes attuli; sed non est dubitandum quin in tanta librorum volvendorum copia trepidantem quaedam effugerint.

Scripsi Lipsiae d. 24. m. Maii a. MDCCCXXXIII.

DE AUCTORE ET AUCTORITATE LIBRI QUI INSCRIBITUR VITAE DECEM ORATORUM COMMENTATIO.

Librum qui inscribitur *βίοι τῶν δέκα ῥητόρων* omnium pene consensu a doctis hominibus Plutarcho abiudicatum esse inter omnes constat. Unum ille tamen nuperrime ac sagacissimum nactus est propugnatorem, *A. G. Beckerum* [1]), qui satis erudite ac feliciter, ut solet, quae contra attulerunt adversarii argumenta refutavit atque libellum vero eius auctori restituere conatus est. Qui etsi eo rem perduxit, ut mihi quidem nulla superesset dubitatio, non vereor tamen ne acta agere videar, si iterum hanc rem in quaestionem vocavero, Beckeri argumenta partim confirmavero, partim amplificavero, omnino id effecero ut quae sit libri huius ratio, qui usus, quae vitia lectores possint iudicare.

Plutarchum revera vitas decem oratorum scripsisse certum est; testis est ipsius filius Lamprias, cuius in catalogo scriptorum Plutarcheorum legitur etiam *βίοι τῶν δέκα ῥητό-*

1) Andokides übersetzt und erläutert v. Dr. Alb. Gerh. Becker. Nebst einigen Abhandlungen literarisch-kritischen Inhalts. Quedlinb. u. Leipz. 1832. 8. p. 111—132.

ρων [2]). Concedunt omnes, sed negant easdem esse quae etiamnum eius nomine circumferuntur. Quae quum in omnibus, quod sciam, libris manu scriptis inter Plutarchea legantur, controversia aliter dirimi vix poterit, quam si quis ex universa huius libri indole atque ratione demonstraverit, Plutarchum ita scribere aut potuisse aut non potuisse. Atque ista quidem huius libri indoles ac ratio ita comparata est, ut in partes eorum qui Plutarcho adversantur, dummodo ad quam totam quaestionem dirigunt normam probes, facile concedas. Quaqua enim librum evolvas, incomposita omnia, discerptae sententiae, praepostera tempora, confusae personae, perturbatus ordo, rerum caussae nusquam aliae ex aliis aptae et nexae, nihil suo loco dictum, quaedam suspecta ac plane falsa. Quo quum nihil quicquam a Plutarcho, peritissimo alioquin rerum nectendarum et enarrandarum artifice, alienius iudicarent, sic eum scribere potuisse praefracte negaverunt et in alia omnia discesserunt. Ad hanc opinionem lapsi sunt, ut alios taceam a Beckero iam notatos [3]), inprimis *Jo. Jonsius* [4]), tum *Jo. Taylor* [5]), qui non solum conviciis atque clamoribus libri scriptorem indigne consectatus est, verum etiam, quod vel

2) Primus hunc catalogum edidit ex cod. biblioth. Florent. D. Hoeschel, Aug. Vind. 1597 (1598). 4., repet. in edd. opp. Plut. Francof. 1620. f. et Paris 1624. f. et in Fabricii Bibl. Graec. t. III. p. 334. sqq., ed. Harl. t. V. p. 159—167. Idem ibid. p. 167—171. plenior sed diverso ordine legitur ex ms. Veneto a Siebenkeesio descriptus. Solus de hoc catalogo, qui iam Suidae tempore exstitit (v. Suid. *v.* *Λαμπρίας*), addubitavit Beckius in epist. ad Harles. praem. ed. Plut. de phys. philos. decret. p. XIV. sq. quamquam rationem non subiecit.

3) Jo. Rualdum, Jac. Gaddium, Reiskium (qui t. IX. p. 307. ed. opp. Plut. alium Plutarchum recentiorem et ignobiliorem auctorem esse putat; cf. Eiusd. Animadv. ad Graec. Auct. p. 114. et 497), Kaltwasser, Groddeck, Schoell; quibus accedant Chapman, qui in diss. de Ulpiano hunc vitam Demosthenis scripsisse arbitratur, et Fabricius, Bibl. Gr. ed. Harl. t. V. p. 188.

4) De script. histor. philos. p. 233. sqq. Cf. Becker l. l. p. 116—119.

5) Lectt. Lys. cap. 5. et 6. Praef. ad Dem. Mid. t. III. p. 302. Appar. Schaef. Animadv. ad Aeschin. p. 369. Reisk.

mediocriter docto in mentem venire potuisse mirati alii sunt, Photium libri auctorem esse, Plutarchum nihil nisi Photiana compilasse et erroribus auxisse credidit [6]), in quem errorem rapuit etiam *Ricardum* [7]); deinde paullo consideratius atque placidius *Dav. Ruhnkenius* et *Dan. Wyttenbachius*, quorum alter suspicatus est, mera esse excerpta, nullo vel ordine vel delectu facta ex Hermippo, Caecilio, Dionysio Halicarnassensi aliisque deperditis vitarum scriptoribus, quae, qui ex Lampriae catalogo didicissent Plutarchum eiusdem argumenti librum scripsisse, re non explorata Plutarchi nomine proscripsissent [8]), alter Plutarchi librum posteriores grammaticos et librarios mutilasse et interpolasse, atque ita immutatum editionibus decem oratorum praeponere solitos esse [9]). Horum virorum opiniones et argumenta, si quae attulerunt, fuse et copiose iam refutavit Beckerus; quare nos tantum id urgeamus, non ad quam par erat normam eos totam quaestionem direxisse. Scilicet novum erat et plane inauditum, tam incondita et incompta a Plutarcho esse profecta; quod quum

---

6) Lectt. Lys. cap. 6. Cf. Ruhnk. hist. crit. orr. Graec. p. 48. ed. Lugd. Becker l. l. p. 114. annot. 6.

7) Oeuvres morales de Plutarque trad. en franç. par M. l'abbé Ricard, t. XI (Paris 1789. 8) p. 33. »Il est plus vraisemblable, comme quelques savans l'ont conjecturé, que c'est la production informe d'un Ecrivain obscur, posterieur peut-être à Photius, qui a écrit aussi les vies de ces dix Orateurs, et que son imitateur servile a copié jusque dans ses erreurs.«

8) Histor. crit. orr. Graec. p. 47. sq.

9) In Censura Sluiteri Lectionum Andocidearum, in Bibl. crit. Vol. III. P. 3. p. 87. Dolendum quod hoc non, ut pollicitus est, in sua Plutarchi ed. uberius declarare potuit. Ibi enim t. VII. (Moral. t. IV) p. 340. nihil aliud quam haec: »Nomen reliquimus, ut in titulis aliorum spuriorum librorum: nam hunc non esse Plutarchi ita manifesto arguunt cum ratio tum oratio, ut dudum iam constet de hac re inter doctos homines.« In ea sententia, ut aliquis has vitas ex copiosiore libro excerpserit et in brevius contraxerit, video etiam esse *Kiessling.* Quaestt. Att. p. 6. Sed tum copiosiorem quoque illum librum omni rerum ordine caruisse dicas. Nam qui quod legit excerpit, ita solet instituere, ut eodem quo legit ordine excerpat, non quae recte disposita legit dedita opera disiiciat ac disiungat.

semel negavissent, in ipsam rem ne inquisiverunt quidem; inveteravit enim opinio, quodcunque vetustatem tulisset, tersum ac limatum et ad legem ac regulam compositum esse oportere; itaque longis ambagibus eo tendebant, quo uno gradu pervenire poterant. Id magis etiam mirum, quum praeivisset *Hieron. Wolfius* [10]), vir simplicis et acuti ingenii, qui iam ante inventum Lampriae catalogum professus est, se propemodum suspicari, Plutarchum huc congessisse, quicquid uspiam de hoc oratore (Isocrate) legisset, non quod omnia probaret, sed ut suum iudicium per otium interponeret atque accurate omnia describeret; deinde has suas schedas sive rhapsodias propter tanti viri auctoritatem temerario editionis honore vulgatas esse. Recte iudicavit vir eximius, neque abhorret a veri similitudine, quod Lamprias religioni habuerit, librum a patris manu scriptum, licet minus limatum et ab ipso non divulgatum, a reliquis eius operibus excludere atque in oblivionem adducere. Neque vero id ipsum eget demonstratione, Plutarchum eiusmodi commentarios paratos habere potuisse, in quibus quod aut legenti aut audienti aut cogitanti occurreret raptim quasi et tumultuarie exararet; tam varium enim ac multiplex eius erat doctrinae studium, ut si memoriter cum omnia scripsisse credas ne Simonidea quidem memoria suffecisset [11]). Quae quum ita sint, non dubito quin isto opere habeamus collectanea quae dicuntur vel adversaria, in quae prout occasio offerretur quaecunque coniiceret, quae ad decem oratores pertinerent, eorum vitas olim ex ordine accurateque descripturus [12]).

Restat ut ex reliquo huius libri habitu demonstremus, ne dicam Plutarchum eius auctorem esse, certe nihil inesse quod

---

10) Annot. ad Plut. Dem. t. V. p. 310. Cf. Becker l. l. p. 130. annot. 40.

11) Quapropter maior, nisi fallor, Plutarcho quam Dionysio Halicarnassensi fides habenda, quem scimus temere interdum nec satis praeparatum ad scribendum accessisse. V. eius iud. de histor. Thucyd. cap. 1.

12) „Materialien, welche der Sammler einst weiter zu sichten, zu prüfen u. endlich zu einem wohlgeordneten Ganzen umzuschaffen gedachte.“ Becker l. l. p. 130.

impediat quo minus Plutarchum eius auctorem habeamus. Cuius argumenti duplex est ratio; spectat enim partim ad formam dicendi, partim ad ipsas res. Ac primum quidem ad formam dicendi quod attinet, non puto fore quemquam qui de vero libri auctore ex ea sola coniecturam fieri posse contendat. Quod argumentum quum omnino in quovis vel perfectissimo scripto iudicando satis lubricum est — quia et prae animi humani imbecillitate summum in dicendo vario eventu sequimur, raro assequimur, et prae eiusdem animi sagacitate alius scriptoris orationem quamvis accurate ementiri possumus, ita ut vera a falsis aegre dignosci queant — tum auctori scripti alicuius imperfecti et inconditi investigando adhiberi plane nequit. Ubi enim res ipsas scriptor raptim et prout occasio datur in chartam coniicit, in elegantia dictionis et concinnitate haud solet operam collocare, non ex omni genere orationis flosculos carpit, sed simplicissimo quoque prout mentem subit verbo utitur, dummodo de qua cogitat notio ei subiecta sit; sibi scribit, non aliis. Si quid igitur in istis decem oratorum vitis aut negligenter aut ineleganter aut parum recte scriptum inveneris, ne putes hac de caussa id a Plutarcho profectum esse non posse, quod in reliquis eius scriptis haud exiguum accurate, eleganter atque recte dicendi studium deprehendatur. Interest enim aliquid, tibi scribas an aliis. Neque vero Graeci sermonis vel mediocriter peritus non videt permulta inesse quae, si auctor librum divulgare voluisset, diligenti emendatione indiguissent. Quis enim sanitate Demosthenica vel etiam Plutarchea elegantia assuefactus hiantia aequo animo legat, qualia sunt vit. Lys. p. 835. E. *ἐπιθεμένων δὲ τῶν — ἐπεὶ ὤφθη — ἐφ' οἷς κτλ*, vit. Andoc. p. 834. C. *εἰςαγγελθέντα — προσαμαρτῶν μυστήρια*, vit. Dem. p. 844. C. *καὶ εἷλεν — χάριτος*, aut negligenter dicta, ut vit. Dem. p. 844. B. *ἐγεγόνει ἐξ ἐφήβων*, vit. Din. p. 850. C. *χρήματα τῶν λόγων εἰσπραττόμενος*, aut vix ad sensum accommodate expressa, ut vit. Lys. p. 836. D. *ἀνέγνω — λόγον μέγιστον διαλλαγέντας τοὺς Ἕλληνας καταλῦσαι Διονύσιον*, vit. Isocr. p. 838. C. *ἀνάκειται — εἰκὼν — ὑπὸ Τιμοθέου* 13), vit. Hyp. p. 848. F. *μετὰ Χαιρώνειαν*, aut

13) Sed nolo hoc urgere, quia praep. *ὑπό* usus latius patet. In

obscura, ut vit. Lys. p. 836. B. *Σωκράτους ἀπολογία ἐστοχασμένη τῶν δικαστῶν* [14]), vit. Isocr. p. 837. A. *καὶ ἐκείνου — Βότωνος*, aut denique cumulate posita participia, ut vit. Isocr. p. 837. A. B. E. p. 839. E., vit. Hyp. p. 848. E., et relativa, ut vit. Isocr. p. 837. C. 839. B. et ita saepissime, quibus discrepantia uno tenore coniunguntur, item partt. *ὡς* cum infinitivo iunctam, ut vit. Isocr. p. 836. E. 837. C. 838. D. 839. A., vit. Lyc. p. 841. D., vit. Dem. p. 845. B. C., vit. Hyp. p. 849. D. E., et *δέ* plus sexcenties positam, et id genus alia [15]); qua ratione scribere patet eum, cuius non tam quomodo quam quid scribat interest, qui sibi modo raptim scribit, ut si quando usus fuerit ea in promptu sint, non *κτῆμα ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα*, ut ait Thucydides. At ex contrario quaedam in istis vitis leguntur, quae licet Plutarchum earum auctorem esse aperte non demonstrent, tamen cum reliqua eius dicendi ratione minime discrepant. Huc pertinent *vv. ἀνάγκαι* vit. Ant. p. 832. D., quo in plurali numero

---

vit. Ant. p. 832. F. *πρεσβεύων ὑπ᾽ αὐτῶν*, et in decret. II. p. 851. D. *ἐξέπεσεν ὑπὸ τῶν κτλ.* et paullo post *κατῆλθεν ὑπὸ τοῦ δήμου.*

14) Xylander convertit *defensio Socratis ingeniis iudicum accommodata.* Quod ut concedamus haec verba significare posse, tamen aptum sensum non praebent; quippe quaevis enim oratio ita debet esse comparata, ut ad iudicum ingenia se accomdet. Suspicor igitur vitium hic delitescere. Fortasse negatio excidit; constat enim hanc Lysiae orationem meram fuisse declamationem. Vid. annot. ad h. l.

15) Huc refero frequentem usum infinitivorum aut absolute, ut vit. Dem. p. 845. C., vit. Hyp. p. 849. E. al., aut paullo negligentius positorum, cuiusmodi est *infinit. iunctus cum v. ποιεῖν*, vit. Andoc. p. 834. D., vit. Lyc. p. 843. D., vit. Dem. p. 846 C., quamquam idem habet vit. alt. Dem. c. 31, et *iunctus cum v. ὁρμᾶν* vit. Ant. p. 832. C. *ὥρμησε μὲν πολιτεύεσθαι*, quod accuratius dicit vit. Mar. c. 4. *ὁρμῆσαι πρὸς τὴν πολιτείαν*, it. vit. Rom. c. 9. vit. Cic. c. 39. et *ὁρμᾶν ἐπὶ τὸ πράττειν τὰ κοινά* vit. alt. Dem. c. 12, it. ib. c. 26. vit. Cic. c. 32. d. adul. et amic. discr. t. VI. p. 194. et multis aliis in locis, quamquam etiam vit. Cic. c. 43. *ὥρμησε συνεκπλεῦσαι.* Sed non decet nimis esse suspicacem.

saepius utitur Plutarchus [16]), ut vit. Rom. c. 14. et 19, vit. Coriol. c. 36; *ibid.* *ἀπολείπεσθαι c. genit.* quod saepe Plutarchus sic usurpat ut sit *abstinere ab aliqua re, non consequi aliquid*, ut vit. Cic. c. 37, vit. Ages. c. 15, vit. Cat. min. c. 16, d. adul. et amic. discr. t. VI. p. 238. Reisk.; προηγουμένως vit. Dem. p. 844. B., coll. vit. Demetr. c. 1, d. fat. t. VIII. p. 252. bis, Sympos. 3, 6. t. VIII. p. 592. Rariora sunt vit. Ant. p. 832. D. ἀγχίνους, quod semel d. aud. poet. t. VI. p. 109. ex Hom. Od. N. 332. affert [17]); vit. Dem. p. 844. C. ἀνέλαβεν αὐτούς, quod nescio an non satis accurate convertat Xylander *in iis se exercuisse:* est potius *ediscere*, quem ad modum hoc verbo utitur Plut. vit. Ages. c. 20., quod Id. vit. Lys. c. 25. per ἐξεμελέτα explicat; vit. Dem. p. 844. B. et p. 846. E. παρέβαλεν, *discipulus fuit* Sed haec et similia persequi tum longum est tum difficile ac pene supervacaneum, quia non unius est haec usurpare vocabula, raroque scriptor aliquis tam insigniter ea solet usurpare, ut exinde de ipso libri incerti auctore probabilis possit fieri coniectura.

Quare ad alteram argumentationis nostrae partem iam transimus, qua in ipsas quae enarrantur res inquirendum nobis sumpsimus. Ac primum quidem concedamus, quod iam concessum est, nullo ordine cuncta composita esse atque digesta; quod quia alienum erat ab auctoris consilio nulla eget excusatione aut reprehensione. Diversis temporibus prout otium erat vel occasio singula congessit auctor; itaque non miramur crebras earundem rerum repetitiones, quales leguntur in vit. Isocr. p. 838. B. coll. p. 837. E., p. 839. B. coll. p. 838. A., p. 839. C. coll. p. 838. A., alibi. Neque facile aliquis negaverit permulta in istis vitis legi, quae vera nullo modo esse possunt. Sed duplex est genus eorum quae falsa profert auctor. Ac primum, quod genus multo est frequentissimum, ea complectitur, quae ab aliis memoriae tradita acce-

16) Oratorum imprimis Isocrates eiusmodi pluralia aucupatur. V. Spohn. ad Isocr. Paneg. c. 17. extr. p. 48.

17) Saepius habet *v.* ἀγχίνοια, ut vit. Sol. c. 5. vit. Lucull. c. 16. d. solert. anim. t. X. p. 15. Quos locos adde, si tanti est, Steph. Thes. nov. Paris. Vol. I. p. 538.

pit, non, ut Hieron. Wolfii verbis utar, quod omnia probaret, sed ut suum iudicium per otium interponeret; quod consilium quum abiecisset seu quovis modo quin exsequeretur esset impeditus, ipsi hos errores imputare nefas est. Alius generis errores sunt quos magis prae negligentia quam prae inscitia ipse commisit; ii tamen multo rariores et inventu difficiliores, quia quae ipse peccaverit, quae alii quos sequitur, sagaci coniectura modo licet augurari [18]). Huc referre non dubito locum vit. Antiph. p. 832. E. *Καικίλιος δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν*, ubi licet in quibusdam libris legatur *διδάσκαλον*, tamen *μαθητὴν* etiam a Photio male repetitum veram lectionem, Plutarchum autem erravisse puto [19]). Eiusdem generis est locus in vit. Aeschin. p. 840. B. C. ubi duae caussae celeberrimae, una de falsa legatione, altera de corona confunduntur, et in vit. De-

---

18) Tertium errorum genus a librariis commissorum admisissem, nisi totius libri forma ita esset comparata, ut quid auctor, quid librarius deliquerit plerumque certo demonstrari nequeat. Quaedam tamen etiam scribis imputanda, ut quae corruptissima leguntur in vit. Antiph. p. 833. A., in vit. Lys. p. 836. A., alia.

19) De hoc loco acute nuper iudicavit Kruegerus V. Cl. in vita Thucyd. Berol. 1832. 4. p. 34. Negat omnino Thucydidem Antiphontis discipulum fuisse, quamvis plurimi in ea fuerint sententia, ut ait Hermogenes d. f. or. II. p. 496., in quibus etiam Schol. Aristid. ad or. de quattuorvir. p. 131, Marcellin. vit. Thuc. 22, Suidas vv. *Ἀντιφῶν*, *Θουκυδίδης*, alii, id quod ex male intellecto loco Caecilii aut Plutarchi profectum esse putat. Cf. Phot. Bibl. Cod. CCLIX. p. 486. A. Bekk. Quae argumentatio etsi non libera est ab omni dubitatione, revera tamen verbis Caecilii allatis ut Antiphontis discipulus fuerit Thucydides non evincitur. Ipse illud coniectura consequutus erat. Item Caecilius, ut refert Plut. in vit. Aesch. p. 840. B. Leodamantis discipulum fuisse Aeschinem contendit, eodem modo, nisi me fallit, laude ductus qua Leodamantem cumulat Aeschines in or. c. Ctesiph. §. 138. Praeterea locum in Platonis Menex. prooem. p. 236. A. ad Thucydidem referri non posse recte demonstravit Krueger p. 35. sq. Ceterum nostro loco *καθηγητὴν* pro *μαθητὴν* scribendum esse non est Grauerti, sed Wyttenbachii coniectura.

mosth. p. 844. B. ubi falso *Ἡγησίας* pro *Δημήτριος* scriptum est. Iam vero damna ista abunde compensantur et plane evanescunt, si ad ingentem rerum utilissimarum copiam attendas, quae in hoc volumine continentur; ex quo quum Philostratum, Photium, Suidam, alios hausisse certum sit, reputantes quibus in tenebris eo iam pridem erepto versaremur, non possumus facere quin, quod Lamprias opus patris vel semiperfectum in publicum emiserit, laeto animo nobis gratulemur. Ego certe non dubito Plutarchum omnium non solum quidem, sed primum ac potissimum fontem dicere; quamquam non ubique illud quidem aperte commonstrari potest, quod quidam, ut *Philostratus*, quae ex Plutarcho desumpserunt, ad peculiarem suum finem accommodate conformare, interdum inepte deformare, certe luminibus verborum et sententiarum distinguere solebant [20]. *Photio* tamen nullus eorum apertius atque impudentius Plutarchum compilavit. Sunt autem qui nova quaedam afferant. Unum nomino, *Zosimum Ascalonitam* vel *Gazaeum*, cuius, ut mea fert opinio, Isocratis et Demosthenis vitas habemus haud spernendas [21]. In utraque insunt quae non leguntur apud Plutarchum; ut afferam exemplum, in vita Isocratis copiose disseritur de orationibus falso ei adscriptis [22], in altera Demosthenes ludum

---

20) Eiusmodi sunt quae de arte rhetorica et de tyrannide disputat Philostratus Vit. Soph. I. 15. p. 499. sq. ed. Olear.

21) Vitam *Demosthenis* Zosimi nomine inscriptam primum ex Codd. Romano et Parisino edidit *Reiskius* in Orr. Gr. t. IV. s. fin. p. 145—152. Auctor sic exorditur: *Δευτέρῳ λοιπὸν ἐπιβῆναι τῷ Παιανιεῖ καιρός. καὶ μή μοι χαλεπήνῃς, ὦ θεία κεφαλή, δεύτερος ταττόμενος, ἡδέως ἂν πρὸς αὐτὸν ἐφθεγξάμην. — διὸ προτελεσθέντες τοῖς* (aut *τῷ*) *τοῦ Θεοδώρου* (aut *Θεοδωρείου*) *οὕτως τοῖς σοῖς μυστηρίοις ἐπιχειρεῖν τολμῶμεν.* Maioris aliquanto pretii est quam et ex loco modo laudato et propter orationis similitudinem ab eodem auctore profectam esse auguror, vita *Isocratis*, quam primum ex duobus mss. Florent. ediderunt *Andr. Mustoxydes* et *Dem. Schinas* in *συλλογῇ ἀποσπασματίων ἀνεκδοτῶν Ἑλληνικῶν μετὰ σημειώσεων*, Venet. 1816. 8., repet. a Dindorfio in ed. orr. Isocratis et a Baitero in ed. panegyrici.

22) Isocr. orr. ed. Dindorf. p. XII.

aperuisse dicitur [23]). Haec, ut coniicio, exscripsit ex aliis harum vitarum scriptoribus, quibus in promptu adhuc erant scripta antiquissima, Apharei, Cephisodori [24]), Hermippi, aliorum; ipsum enim Zosimum, hominem aetatis inferioris [25]), hos fontes adiisse non est credibile. Plutarcho autem quod haec omiserit, id quod temporis vitio, non suo factum esse videtur, crimini dari non debet; nam quid operi semiperfecto addidisset aut non addidisset, si extrema manus ei accessisset, ad liquidum perduci plane non potest.

At optima quaeque veterum scripta Plutarchum non modo non ignorasse, verum etiam in hisce collectaneis exarandis diligenter adhibuisse quivis scit, qui vel strictim ea attigerit. Etenim usus est *historiae scriptorum* Cratippo p. 834. D, Ctesibio p. 844. C., Demetrio Magnesio p. 844. B. 847. A, Eratosthene p. 847. B., Diodoro, (Heliodoro) p. 849. C., Hellanico p. 834. B., Philochoro p. 846. B. 847. A., Satyro p. 847. A., Theopompo p. 833. A., Xenophonte p. 832. C., *oratorum* praeter eos quorum vitas scripsit Demochare p. 840. E., *criticorum* Caecilio p. 832. E. 833. C. D. 836. A. 838. D. 840. B., Dionysio Halicarnassensi p. 836. A. 838. D. [26]), Glauco Rhegino p. 833. D., Platone p. 836. B., *poetarum* Antiphane p. 845. B., Aristophane p. 836. E., Cratino p. 833. A., Philisco p. 836. C., Platone comico p. 833. C.,

---

23) Orr. Gr. Reisk. t. IV. p. 149. ὅθεν μισήσας — τοῦτο ποιῆσαι. Similia narrat Anonymus auctor vit. Dem. ap. Reisk. ibid. p. 154, quamquam alio rerum ordine. Item Libanius vit. Dem. p. 3. Reisk. σοφιστεύειν ἐνεχείρησεν. Quod licet certis testimoniis non sit confirmatum, tamen non plane damnandum est.

24) V. Dionys Halic. Isocr. cap. 18.

25) V. quae de Zosimo, Demosthenis interprete, disputavimus in histor. eloqu. Graecor. §. 57, 4. et §. 104, 12.

26) Interdum eum nomine non indicato adhibuit, ut in vit. Isocr. p. 837. B. χωρίσας πρῶτος τοὺς ἐριστικοὺς λόγους τῶν πολιτικῶν περὶ οὓς ἐσπούδασε. Dionys. Halic. Isocr. cap. 1. πρῶτος ἐχώρησεν ἀπὸ τῶν ἐριστικῶν τε καὶ φυσικῶν ἐπὶ τοὺς πολιτικοὺς καὶ περὶ ταύτην σπουδάζων τὴν ἐπιστήμην διετέλεσεν. In vit. Isaei p. 839. E. ὥστ' εἰ μὴ — εἰσίν ad verbum exscripsit eiusd. iud. d. Is. cap. 2.

Strattide p. 836. E., Theopompo comico p. 839. F., Timocle p. 845. B.

Quo catalogo scriptorum hoc etiam efficimus, ut istae vitae decem oratorum, quae Plutarchi nomine inscriptae sunt, primo post Chr. n. seculo aut ineunte secundo scriptae esse videantur; natus autem Plutarchus anno L. p. Chr. n. Nullus enim eorum quos laudavit scriptorum aetatem Caecilii et Dionysii Halicarnassensis excedit. Mirum certe posteriorum nullum commemorari, dum Photius, coniunctissimus eius assecla atque sectator, laudat Aristidem p. 491. B. 492. B., Aspasium p. 492. A., Libanium p. 492. A. 495. A., Longinum p. 492. A., Paulum Mysium p. 488. B. Quod si attendisset Taylor, ut taceam nunc Photium Plutarchea in epitomen coegisse, Plutarchum Photiana compilasse non credidisset. — Accedunt decreta quattuor, I. p. 833. sq. secundum quod placuit Antiphontem iudicari Ol. XCII. 2, II. p. 850. sq. a Demochare in honorem Demosthenis scriptum Ol. CXXV. 1, III. p. 851. in honorem Democharis scriptum a filio Lachete Ol. CXXVII. 2, IV. p. 852. latum a Stratocle in honorem Lycurgi Ol. CXVIII. 2. Haec quoque decreta ab iniuria iure vindicavit Beckerus ac satis probabili coniectura consequutus est, ut ex Crateri decretorum collectione desumpta esse viderentur [27]. In quibus si quid contra formam peccatum est, librario illud, sive adeo raptim scribenti auctori imputandum, non ipsorum fides et auctoritas in dubium vocanda. Nec mirum ea excepto primo alieno loco legi. Quum ista de Demosthene et Demochare exararet auctor, decreta eorum in honorem scripta adhuc exstare meminit [28]), ipsa postea sub finem adiecit si opus absolvendi data esset occasio in suo quodque loco collocaturus.

---

27) Andok. p. 124—128.

28) In Dem. p. 847. E. καὶ ἔστι τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα. Xyl. vertit: *haec de utrisque decreta infra perscripta leges*, quod, quamvis vellem, in verbis non inest. Namque ἀναγράφειν solemne est voc. de rebus in acta referendis (quod nos *einregistriren*), imprimis de legibus ac decretis tabulae vel lapidi inscribendis. Vid. Lys. p. Polystr. p. 682. R., Dem. c. Timocr. p. 701. 709. c. Neaer. p. 1381. Patet igitur scribendum esse καὶ ἔστι, *exstant etiamnum*, non καί ἐστι. — Ce-

Iam vero ne cum ira et studio, quorum caussas procul habemus, haec disputasse ac specie quadam ducti haec collectanea laude cumulasse videamur, opus est ut demonstrare conemur, Plutarchum optimos scriptores non solum contulisse, sed optime etiam atque ea qua par erat diligentia contulisse. Quod licet mirum alicui videatur, quum horum virorum scripta ad unum omnia intercidissent, tamen experiamur quid ferre recusent quid valeant humeri. Hoc enim si bene ac prospere cesserit, de fide atque auctoritate huius libri recte demum iudicari poterit Optimos esse scriptores supra laudatos nemo negaverit, sed ne quem decipiant nomina incluta; optimus quisque fallitur; fallitur etiam qui, quae alius scripsit accurate, legit inconsiderate negligenterque, ut Photius, qui scribit: *Καικίλιος δὲ Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν γεγονέναι φησὶ τὸν ῥήτορα*, quamvis accuratissime scribat Plutarchus: *Καικίλιος δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν*[29]. Sed ad maiora et graviora iam properat animus. Exstare in Plutarchi vitis parallelis vitam Demosthenis inter omnes constat: quam cum altera, quae est in vitis decem oratorum, comparare ut iubet veritatis ac studiorum amor, ita ad quaestionem nostram feliciter dirimendam maximi est momenti. Eiusmodi comparationem si Ionsius instituisset, utramque Plutarchum scribere potuisse profecto non negasset [30]).

Vitas decem oratorum aetate provectiore Plutarchum congessisse iam ex ipsarum forma colligas; non enim dispicitur quid eum adduxerit, ut opus magna diligentia inchoatum semiperfectum relinqueret. Contra Demosthenis vitam, quae legitur in parallelis, cap. 3. se ipsum ait scripsisse *ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τῶν παραλλήλων ὄντι πέμπτῳ.* Licet autem quo tempore omnino vitas parallelas scripserit ad liquidum confessumque

---

terum in Lampriae catalogi exemplo Veneto nominibus oratorum ex ordine enumeratis parum accurate additum est: *σὺν τούτοις καὶ ψηφίσματα τρία ὑπὲρ Δημοσθένους.* Sed a potiore fit denominatio.

29) V. Annot. 19.

30) De hist. scr. phil. p. 235. Cf. Becker l. l. p. 116.

perduci nequeat [31]), tamen Demosthenis et Ciceronis vitas, quum numero XXVIII adhuc exstent, aliae vetustatem non tulerint, non multo postquam Roma subsidiis necessariis instructissimus Chaeroneam revertisset [32]) scripserit necesse est. Nec vero sub finem demum vitae ad decem oratores eum sese convertisse contendimus; iam paullo post scriptas Demosthenis et Ciceronis vitas consilium reliquorum Atticorum oratorum scribendi vitas capere eo facilius potuit, quo erat ab eorum lectione recentior, sed aliis occupationibus distentus prout otium erat hoc vel illud adiecit, extremam manum non imposuit. Quin in ipsa illa priore Demosthenis vita quod quaedam mutata vellet aut aliter constituta, alia quae desiderarentur addita, materiem ad novam summi oratoris vitam uberius atque rectius scribendam inter legendum undequaque congessit, additis simul eis quae ad reliquos oratorum principes pertinerent, quorum plurimos qui ignorat, Isocratem, Isaeum, Lycurgum, Aeschinem, Hyperidem, de ipso Demosthene recte iudicare vix potest [33]). Quae a Beckero [34]) iam indicata quum dudum animo volvissem, utriusque vitae comparatione iterum iterumque instituta eo demum adductus sum, ut Plutarchum priorem Demosthenis vitam posteriore emendare voluisse pro certo pene habeam. Quod ut efficeret, nova opus erat fontium investigatione. Atque in priore quidem vita Demosthenis scribenda contulerat scripta Aristonis Chii cap. 10. 30, Aristobuli cap. 23, Caecilii cap. 3, Ctesibii cap. 5, Demetrii Magnesii cap. 15. 27. (28.), Demetrii Phalerei cap. 9. 11. 14. (28.), Democharis cap. 30, Duridis cap. 19. 23, Era-

---

31) Vid. A. Lion de ordine quo Plutarchus vitas scripserit, Gotting. 1829. 4. p. 19. sq.

32) Plut. vit. Dem. cap. 2.

33) Antiphontis etiam aliorumque prioris aetatis oratorum vitae quod adiectae sint mirari Ionsium l. l. p. 234. miror. Sane aequales non erant; sed horum decem oratorum, ut qui omnes longe multumque superarent, canonem iam ab antiquis criticis constitutum esse, certe Plutarchi tempore valuisse, inter omnes constat. V. quae diximus in histor. eloq. Graecor. §. 40, 1. Cf. Becker l. l. p. 116.

34) l. l. p. 130. sq.

tosthenis cap. 9. 30, Hermippi cap. 5. 11. 28. 30, Idomenei cap. 15, Marsyae cap. 18, Phylarchi cap. 27, Theopompi cap. 4. 13. 14. 18. 21. 25, aliorum [35]). Horum plurimos etiam, ut vidimus, in vitis decem oratorum adhibuit; in vita Demosthenis nominat Demetrium Magnesium, Eratosthenem, Ctesibium; novi sunt Philochorus atque Satyrus. Iam ex eorum locorum, in quibus illi commemorantur, cum priore vita comparatione apparet, quomodo Plutarchus eorum scripta iterum contulerit.

Pag. 844. B. teste *Demetrio Magnesio* narrat Demosthenem precibus a magistro impetrasse, ut sibi liceret Callistratum, nobilem oratorem, Empaedi filium, audire verba tum ad populum facturum, quod in vita altera cap. 5. teste non adhibito, sed rectius narraverat de Callistrato in causa Oropica verba faciente, non apposito patris et pagi nomine, ut certe liceat verum cognomen *Καλλικράτους Ἀφιδναίου* cogitatione intelligere. Hoc autem loco Demetrii opinionem refert, non quod eam probaret, sed ut eam a vero discrepantem, ne alii a teste tam locuplete in errorem raperentur, olim notaret atque corrigeret. — *Pag.* 847. *A.* eundem *Demetrium* ait contendisse, ipsum Demosthenem in Calauria versus scripsisse, quos postmodo eius simulacro inscribi curaverunt Athenienses; sed in priore vita cap. 30. *οἱ γὰρ αὐτὸν τὸν Δημοσθένη τοῦτο ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαυρίᾳ μέλλοντα τὸ φάρμακον προσφέρεσθαι κομιδῇ φλυαροῦσι.* Huius etiam erroris auctorem vel patronum ante tacito reprehensum excussis iterum veterum scriptis nominare nunc non dubitat. — *Pag.* 844. *C.* quae *Ctesibius* de Demosthene dixit, iam in priore vita cap. 5. indicata: *Κτησιβίου δὲ μέμνηται (Ἕρμιππος) λέγοντος παρὰ Καλλίου τοῦ Συρακουσίου καὶ τινων ἄλλων τὰς Ἰσοκράτους τέχνας καὶ τὰς Ἀλκιδάμαντος κρύφα λαβόντα τὸν Δημοσθένη καταμαθεῖν*, accuratius definit: *ὡς δὲ Κτησίβιός φησιν ἐν τῷ περὶ φιλοσοφίας, διὰ Καλλίου τοῦ Συρακουσίου πορισάμενος τοῦ Ζωΐλου τοῦ Ἀμφιπολίτου λόγους, διὰ δὲ Χαρικλέους τοῦ Καρυστίου τοὺς*

35) Vit. Demosth. cap. 30. *τῶν δ᾽ ἄλλων, ὅσοι γεγράφασι περὶ αὐτοῦ, πάμπολλοι δέ εἰσι, τὰς διαφορὰς οὐκ ἀναγκαῖον ἐπεξελθεῖν.*

Ἀλκιδάμαντος ἀνέλαβεν αὐτούς. — *Pag.* 846. *B.* novum est quod ex *Philochoro* de Harpalo refertur; de qua re alio loco uberius disserere in animo est. — *Pag.* 847. *A.* coniunctim quae ferebantur de Demosthenis morte opiniones memorantur, imprimis *Philochori*, *Satyri*, *Eratosthenis*, quorum nova sunt priorum testimonia, *Eratosthenis* iam in altera vita cap. 30. propositum his verbis: Ἐρατοσθένης δὲ καὶ αὐτὸς ἐν κρίκῳ φησὶ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν, τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον· nunc paullo accuratius ac fortasse ipsis Eratosthenis verbis: Ἐρατοσθένης δὲ ἐκ πολλοῦ δεδοικότα Μακεδόνας περὶ τῷ βραχίονι κρίκον περικεῖσθαι πεφαρμαγμένον. — Novum incrementum denique operi attulit adhibitis decretis duobus pag. 850. sq., de quibus supra exposuimus.

Iure videor mihi ex his colligere, Plutarchum quum vitas decem oratorum describere constituisset, accurate veterum scriptis iterum collatis quaedam ad priorem Demosthenis vitam emendandam diligenter collegisse. Idem autem ei in universa Demosthenis vita describenda propositum fuisse idque eodem modo eum persequutum esse licet aeque gravibus argumentis demonstrari non possit, quia veterum testimonia praeter ea quae laudavimus nulla affert [36]): videor tamen illud mihi non minus probabiliter demonstrare posse accurata utriusque vitae instituenda comparatione. Qua in argumentatione duo potissimum in quaestionem sunt vocanda; nam qui novam libri curat editionem, et corrigit ea quae in priore non satis recte se habere videantur, et addit alia quae olim omissa erant. Quare primum de eis dicamus quae in posteriore Demosthenis vita a Plutarcho scripta cum priore discrepant, tum de eis quae plane nova in altera reperiuntur.

Ac primum quidem has vitas non ita comparatas esse

36) Non indicato fonte his in vitis omnino raro, licet adsit suspicio, demonstrari potest, unde aliquid desumptum sit, ut ex *Hermippo*, quod dicit in vit. Isocr. p. 839. B. γηράσαντα δὲ — θυγάτριον; vid. Athen. XIII. p. 592. D. et in vit. Hyperid. p. 849. D. ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι, et quae praecedunt, ex *Idomeneo.* V. Athen. VIII. p. 342. C. et XIII. p. 590. C. D. Cf. annot. 26 et 41.

dico, ut quaquaversus inter se discrepent; quaedam certe in utraque leguntur, hic uberius, illic brevius descripta; sunt ea tamen et paucissima et magnam partem levia ac pusilla, aut talia quae servandi tenoris caussa in quavis vitae descriptione locum habent, quo pertinet ut sciat lector, quo sit ille loco natus, quo genere, quo modo vixerit, quo interierit. At ubivis tamen vel in pusillis manum auctoris licet cernere emendatricem. Sic, ut alia omittam (nam minimam quamque horum librorum discrepantiam anxie perscrutari atque enotare non est propositum), in eis quae paullo quam ante accuratius dicuntur *pag.* 844. *D.* de Midia, *πλήξαντα αὐτὸν ἐν τῷ θεάτρῳ χορηγοῦντα*, coll. vit. alt. cap. 12; *pag.* 845. *B.* de Lamacho, *παραναστὰς ἀρχαίων ποιητῶν μαρτυρίας προηνέγκατο περὶ τῶν Θηβαίοις καὶ Ὀλυνθίοις καλῶς πραχθέντων*, coll. vit. alt. cap. 9, ubi Lamachus *Μυρρινᾶῖος* vocatur, hic fortasse rectius *Τερειναῖος*; *pag.* 845. *E.* de Demosthenis fuga ex pugna Chaeronensi, *φεύγοντος δὲ αὐτοῦ βάτον ἐπιλαβέσθαι τῆς χλαμύδος, τὸν δὲ ἐπιστραφέντα εἰπεῖν*, *Ζώγρει*, coll. vit. alt. cap. 20; item in eis quae leguntur *pag.* 845. *E.* plane contraria eis quae olim cap. 26. scripsit; illic Demosthenes, hic Aeschines ex urbe profugere, illic inimici, hic Demosthenes fugientem prosequi, consolari, donare; *pag.* 846. *B. C.* quae narrat de causa Harpalica, coll. vit. alt. cap. 25. 26; *pag.* 846. *C.* ubi Polyeuctum dicit ab Atheniensibus legatum esse ad Arcades missum, quum in vit. alt. cap. 27. non satis accurate dixisset: *Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτόν·* quos licet plures fuisse concedam, caput legationis Polyeuctum fuisse nunc primum comperimus; *pag.* 846. *E.* de adventu Antipatri, coll. vit. alt. cap. 28; *pag.* 847. *C.* de uxore, coll. vit. alt. cap. 15; *pag.* 847. *F.* de pecuniis a rege Persarum acceptis, coll. vit. alt. cap. 20.[37]).

---

37) Miretur aliquis, Plutarchum nusquam hoc in libro alteram vitam Demosthenis commemorare; sed ipse auctor sibi scribens, non aliis, quorsum haec omnia spectarent bene intellexit atque fortasse in suo exemplari annotavit. Vitas decem oratorum autem alibi nec ab ipso Plutarcho nec ab aliis scriptoribus commemorari non est mirum; ipse opus aetate provectiore inchoavit

Iam ad alteram partem transeuntibus, qua quae nova antiquis auctor addiderit quaeramus, haud pauca item nobis suppeditant, quibus non temere et inconsiderate, sed accurata iterum rei instituta pervestigatione hanc vitam scripsisse Plutarchum demonstrari possit. Ut breviter dicam, nova sunt quae *pag.* 844. leguntur scripta de elocutione Demosthenis, de Neoptolemo histrione, *pag.* 845. de Andronico histrione, de Eubulide Milesio, tum quod in Thaso suaserit Demosthenes mercenarios alere, quod furti accusatus sit, quando natus sit, *pag.* 846. quoties coronatus (coll. p. 848. C.), *pag.* 847. quam diu vixerit, quos liberos habuerit et cognatos, quo modo a populo sit honoratus, quot scripserit orationes; deinde quod ab Ephialte corruptus sit et *pag.* 848. Anaxinum hospitem ad torquendum dederit; denique multa eius aliorumque facete dicta, ut p. 845. C. 846. D. 847. E. F. 848. A. B. C. Quae omnia licet ex quibus fontibus hauserit Plutarchus, quia de eis non exposuit, ignoremus, tamen non solum ex eis quae supra disputavimus, verum etiam ex ipsa harum rerum natura atque indole optimis quibusque scriptis eum usum esse concludo. Ipsum enim eas confinxisse confictasque memoriae tradidisse nemo contenderit. At largiamur aliquid veritati. Non omnia ex aeque puris fontibus prodierunt, ipsum Plutarchum quaedam improbasse pro certo habeo; haec autem a reliquis secernere non licet, quia auctor opus non absolvit, neque ea quae undequaque congesserat in ordinem digessit atque disceptavit. Verum si potiora quaedam ad veritatem accommodate dicta esse aliunde demonstraveris, sequitur, non quidem ut omnia vera sint, sed tamen ut plurima veterum scriptorum testimoniis confirmata esse videantur. Qua in re quamvis vix me contineam quin latius evager, modus tamen tenendus est nec fines commentationis transeundi. Unum igitur locum eligam, quo fide dignum esse Plutarchum demonstrem.

Pag. 845. *D.* verba leguntur haec: ἑπτὰ δὲ καὶ τριάκοντα

---

nec absolvit; reliqui (nisi casu factum est ut sicut alia multa hoc quoque silentio praeterirent) noverunt quidem et compilarunt, sed non absolutum iudicantes ad ipsos testes, quos Plutarchus excitavit, provocare malebant.

ἔτη γεγονὼς λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον, ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυνθίων ἧκε πρεσβεία περὶ τῆς βοηθείας, ἐπεὶ ἐπιέζοντο ὑπὸ Φιλίππου τῷ πολέμῳ, ἔπεισε ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν. Natum esse dicit Demosthenem Ol. XCVIII. 4. archonte Dexitheo. Hic locus atque alius Dionysii Halicarnassensis, qui in Epist. ad Ammaeum I. 4. ponit Ol. XCIX. 4. archonte Demophilo, ad certamen de Demosthenis anno natali ineundum viros doctos nuper provocarunt. Alii a Plutarchi [38]), alii a Dionysii partibus stant [39]). Novam rationem iniit Clinton [40]), qui neutrum sequutus potius Ol. XCIX. 3. archonte Euandro Demosthenem esse natum auguratur. Iam Plutarchus unde sua habeat dubitari potest; aut enim ex antiquo scriptore ea desumpsit, aut, quod mihi quidem vero similius esse videtur, ex ipsis Demosthenis orationibus facta annorum computatione collegit. Atqui Demosthenes ipse in oratione adversus Midiam atque in eis, quae habitae contra Aphobum et Onetorem *ἐπιτροπικοὶ* dicuntur, eius rei rationem quodam modo habet. Plutarchum has ut alias eius orationes [41]) novisse ausim affirmare; proclivior tamen sum in eam sententiam, ut putem eum maxime ex orationibus adversus Aphobum et Onetorem annis computatis natalem Demosthenis annum constituisse. Namque ea etiam, quae narrat paullo post pag. 845. D. de anno quo tutores vicerit, hinc desumpsit [42]).

---

38) Palmerius Exercitt. p. 634, Petitus Legg. Att. p. 266. Wess., Corsini Fast. Att. diss. XI. §. 6, F. A. Wolf. Prolegg. ad Lept. p. LXII, Weiske de hyperb. III. p. 14. sq., Boeckh. in Comm. Acad. Berol. cl. hist. phil. 1818. p. 77. sqq. et Staatsh. d. Ath. II. p. 109, A. G. Becker Dem. als Staatsm. und Redner I. p. 7. sq., alii.

39) Zosimus vit. Dem. p. 151. R., Meursius Lectt. Att. III. 25. IV. 8, Scaliger *ἀναγρ. Ὀλυμπιάδων*, Schott vit. comp. Aristot. ac Dem. p. 8, Taylor Prolegg. ad Mid. p. 562. et Prolegg. ad Dem. t. VIII. p. 737. 756. R., alii.

40) Fast. Hellen. t. I. ad Ol. XCIX. 3. et Append. p. 348. sqq. ed. Angl.

41) Ut or. c. Neaeram. V. vit. Lys. p. 836. B Inprimis or. d. corona. V. annott. ad vit. Dem. et Aesch.

42) Adv. Onet. I. p. 868. §. 17. Item quod iam in priore vita Demosth. cap. 4. dicit: *ὥστε καὶ τῶν διδασκάλων αὐτοῦ τὸν μισθὸν*

Sed quum Boeckhius iam ex oratione Midiana Plutarcheae computationis veritatem satis superque comprobaverit [43]), nihil superest quam ut idem nunc orationibus quoque contra tutores habitis accurate conferendis atque excutiendis assequi conemur.

Duo maxime his in orationibus exstant loci, quibus recte usurpatis ad liquidum res perduci potest. Et alter quidem legitur in or. I. adv. Aphob. p. 814. §. 4. *Δημοσθένης γὰρ οὑμὸς πατὴρ κατέλειπεν οὐσίαν μὲν σχεδὸν τεττάρων καὶ δέκα ταλάντων, ἐμὲ δ' ἑπτ' ἐτῶν ὄντα καὶ τὴν ἀδελφὴν πέντε κτλ.*, alter in or. I. adv. Onetor. p. 868. §. 15. *ἐγήματο μὲν γὰρ ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος σκιροφοριῶνος μηνός, ἡ δ' ἀπόλειψις ἐγράφη ποσειδεῶνος μηνὸς ἐπὶ Τιμοκράτους· ἐγὼ δ' εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους δοκιμασθεὶς ἐνεκάλουν καὶ λόγον ἀπῄτουν καὶ πάντων ἀποστερούμενος τὰς δίκας ἐλάγχανον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος.* §. 17. *μετὰ τοίνυν τοῦτον τὸν ἄρχοντα Κηφισόδωρος, Χίων. ἐπὶ τούτων ἐνεκάλουν δοκιμασθείς, ἔλαχον δὲ τὴν δίκην ἐπὶ Τιμοκράτους.* Uterque per se indigens, alter alterius auxilio eget. Septennem pater Demosthenes filium reliquit. Tutelam quibus ea commissa erat egerunt decem annorum [44]), quibus praeteritis pupillus togam virilem sumpsit. Omnis igitur controversia in eo versatur, ut quo aetatis suae anno iuvenis Atheniensis in viros receptus sit investigemus; quamquam hic quoque Boeckhius aliique [45]) omnem sustulerunt pene dubitationem. Olim iam hac de re dubitatum esse testis est Harpocration, qui s. v. *ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι*

ἀποστερῆσαι, depromptum est ex or. I. adv. Aphob. p. 828. §. 46, ubi haec: *ὥστε καὶ τοὺς διδασκάλους τοὺς μισθοὺς ἀπεστέρηκε.*

43) Ueber die Zeitverhältnisse der demosthenischen Rede gegen Meidias, in Comm. Acad. Berol. l. l.

44) V. or. c. Aphob. I. p. 815. §. 6. p. 819. §. 17. p. 821. §. 24. 26. p. 822. §. 29. p. 824. §. 35. 36. p. 825. §. 39. p. 832. §. 59. p. 833. §. 63. p. 835. §. 69. Or. c. Aphob. III. p. 854. §. 34. p. 862. §. 59.

45) Boeckh. de ephebia Attica in Ind. lectt. Berol. aest. 1819, repet. in Seebod. Arch. 1828. III. p. 78. sqq., Schoemann d. comit. Athen. p. 76. sqq., Platner Beiträge zur Kenntniss des att. Rechts p. 172. sqq.

haec habet: *Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ἑκκαίδεκα ἐτῶν γένωνται. τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι τεσσαρακαίδεκά ἐστιν. ἄλλοι· ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γίνονται καὶ μένουσιν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη δύο, ἔπειτα τῷ ληξιαρχικῷ ἐγγράφονται γραμματείῳ, καθά φησιν Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἐπιτροπικῷ· Ἐπειδὴ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀποδέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.* Cf. Pollux VIII. 105. Etym. M. h. v. Verum ut haec tria, *ἐγγράφεσθαι* (*δοκιμάζεσθαι*), *κυρίους εἶναι τῆς οὐσίας* et *ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι* uno tempore Atheniensi contigerint quum per se vero simile est — quis enim rebus suis potiatur nisi vir iudicatus? — tum sequitur ex loco Aeschinis in or. adv. Timarch. p. 14. §. 103. *ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ κύριος ἐγένετο τῆς οὐσίας*, et alio Lycurgi in or. adv. Leocrat. p. 157. §. 76. *ὑμῖν γάρ ἐστιν ὅρκος ὃν ὀμνύουσι πάντες οἱ πολῖται, ἐπειδὰν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφῶσιν καὶ ἔφηβοι γένωνται* [46]). Itaque non possum facere quin cum Schoemanno [47]), ne Pollucem atque Harpocrationem, locupletes alioquin testes, temere erroris coarguere videar, hanc in curialium album inscriptionem nunquam ante aetatis annum duodevicesimum, sed hoc anno primum fieri solitam nonnunquam in vicesimum a parentibus differri potuisse putem. Tutores haud scio an istam delationem petere non potuerint: certe dubium non est quin tempore legitimo, anno aetatis duodevicesimo, Demosthenes in viros receptus sit. Quae si recte a nobis disputata sunt, multum ab re ipsa atque a veritate Clintonis distat argumentatio; qui ut efficeret Demosthenem Ol. XCIX. 3. archonte Euandro natum esse, nec septem annos eius priores nec decem tutelares completos esse posuit [48]). Sed septem istos annos ple-

---

46) Utroque loco abutitur Clinton l. l. p. 353. annot. c. Aeschinem dicit non secundum legem rem accurate notare, item Lycurgi verba latius accipienda esse. Sed oratores eiusmodi res accurate definire, plerumque ipsarum legum formulis uti constat.

47) De comit. Athen. p. 78.

48) l. l. p. 351. annot. t.

nos fuisse, immo Demosthenem, quum pater e vita decederet, iam partem anni octavi implevisse apparet ex nostra computatione, brevique adhuc clarius apparebit. Neque tutelae annos decem integros fuisse neganti, quod oratoris rationibus accommodatum fuisset temporis summam quam maximam facere, assentiri possum; haudquaquam enim his in orationibus Demosthenem oratorie rem exornare atque exaggerare, qui eas accurate perlegit, haud ignorat [49]) Duodeviginti igitur annos natus Demosthenes in viros receptus est, et quidem, ut ipse ait, statim post nuptias Onetoris, archonte Polyzelo Ol. CIII. 2. mense Scirophorione. Hoc quoque quod dicit orator, *εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους*, quippe quod latius pateat, non urgendum esse opinatur Clinton [50]). Sed omnia inter se concinunt. Scirophorione mense, qui anni erat ultimus, *ἐν ἀρχαιρεσίαις* nomina omnium, qui hoc ipso anno aetatem virilem, annum duodevicesimum, nacti erant, in album curialium inscribebantur [51]). Hinc patet, plurimos eorum, quum inscribebantur, annum duodevicesimum iam aliquanto superavisse, alios unum, alios tres, quattuor, septem, decem menses anni undevicesimi iam complevisse. Quamobrem Demosthenes, in virorum numerum receptus ultimo mense anni 2. Ol. CIII. duodeviginti annis ante quidem, i. e. Ol. XCVIII. 4., natus sit necesse est, sed non item mense Scirophorione; quamvis enim hoc quoque singulari casu factum esse possit, maiorem eum tamen nescio quot diebus vel mensibus fuisse consentaneum est. Natus igitur est fere verno Ol. XCVIII. 4. archonte Dexitheo.

---

49) V. or. c. Aphob. I. p. 818. sq. §. 17. *ὁ μὲν νόμος κελεύει τὴν προῖκα ὀφείλειν ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς, ἐγὼ δ' ἐπὶ δραχμῇ μόνον τίθημι,* coll. p. 820. §. 23. p. 824. §. 35. — Ibid. p. 824. §. 34. *τά τ' ἀναλώματα χωρὶς τούτων πλείω τιθεὶς καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἀπέδοσαν ἀφαιρῶν.*

50) l. l. p. 353.

51) Isaeus de hered. Apollod. p. 66. §. 28. Demosth. c. Leochar. p. 1092. §. 39. Hoc uno ac legitimo tempore factum esse videor mihi etiam ex eo colligere posse, quod adoptiones quoque (mense Thargelione, v. Isaeus l. l. p. 65. §. 15) et infantium in phratrias introductio (mense Pyanepsione, tertio Apaturiorum die, v. Schol. Arist. Acharn. v. 146) statis diebus fieri solebant.

Verum ergo vidit Plutarchus. Neque hanc ut alius, sed tanquam sui ipsius sententiam prodidit, eo haud dubie consilio ut, si hoc opus absolvendi ei data esset occasio, in usum suum eam converteret. Quae alii, ut Dionysius, de anno natali Demosthenis constituendo censerent, ut falsa atque futilia aut, ut omnia largiar, ipsorum, haec quum exararet, immemor omisit.

Itaque quod recepi, Plutarchum optimos scriptores non solum contulisse, sed optime etiam atque ea qua par erat diligentia contulisse me demonstraturum esse, aliqua certe ex parte solvisse mihi videor. Quod etsi ad vitam Demosthenis maxime pertinet, licet tamen, ut mea fert opinio, ex eo de reliquis quoque coniecturam facere. Satis est commemorare decreta, unum Antiphontis caussa p. 833. sq., alterum Lycurgi caussa p. 851. sq. scriptum. Haud ignoro quidem, multa in istis vitis inesse obscure dicta atque adeo inepte; sed haec Plutarcho non imputari debere demonstratum est. At si reputo quanta praeter ea insit copia rerum utilissimarum, quae hoc erepto libro plane intercidissent, meritam debitamque gratiam Lampriae agere non dubito, quod opus patris vel semiperfectum ab oblivione vindicavit.

α'.

ΑΝΤΙΦΩΝ.

P. 832. B. ed. Frcf. 307. Reisk.

Ἀντιφῶν Σωφίλου μὲν ἦν πατρός, τὸν δὲ δῆμον Ῥαμνούσιος· μαθητεύσας δὲ τῷ πατρὶ [1]) — ἦν γὰρ σοφιστής, ᾧ καὶ Ἀλ- C. 308. κιβιάδην φασὶν ἔτι παῖδα ὄντα φοιτῆσαι — [2]) καὶ δύναμιν λόγων κτησάμενος, ὥς τινες νομίζουσιν, ἀπὸ οἰκείας φύσεως, ὥρ-

Vs. 1. *Σωφίλου*] Hoc nomen in mss. Philostrati (in quibusdam *Σόφιλλος*, ut ait Iacobs in Iahnii Archiv. I. p. 311.), Photii, Suidae et incerti vitae Auctoris constanter *Σόφιλος* scribitur; item infr. p. 834. A. in ed. Bas. — *πατρός*] *υἱός* Pet. — *τὸν δὲ δῆμον*] *τῶν δὲ δήμων* Ald. Bas. Xyl. Salm. *τῶν δὲ δῆμον* Pet. — 4. *ὥς τινες*] *ἢ ὥς τινες* vult Reisk. malim *ἢ δυν.* pro *καὶ δυν.* cf. Philostr. p. 498.

De Antiphonte scripserunt *Philostratus* Vit. Soph. I. 15, *Photius* Bibl. Cod. CCLIX. p. 485. sq. ed. Bekk., *Suidas* h. v., *Auctor incertus* cuius *γένος Ἀντιφῶντος* legitur in ed. orr. Bekk. — *Io. Taylor* Lectt. Lys. 7. p. 268—273. orr. Gr. Reisk. t. VI., *D. Ruhnken.* (van Spaan) disp. d. Ant. orat. Att. LB. 1765. 4, repet. in Reiskii Orr. t. VII. p. 795—830. et in Ruhnk. Opuscc., *J. G. Hauptmann* prolus. de Antiph. Ger. 1753. 4. repet. in orr. Reisk. t. VII., *Fabricius* Bibl. Gr. t. II. p. 751. sqq. ed. Harl., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. chez les Grecs t. I. p. 122—147, *A. G. Becker* in Ersch et Gruber Encyclop. t. IV. p. 325—330, *Nos* in historia eloquentiae Graecorum §. 40. 41.

1) Pythodorum dialecticum Antiphontis magistrum fuisse narrat Plat. Alcib. I. p. 119. A. Cf. Schol. ed. Bekk. p. 387. at Suid.: *διδάσκαλος αὐτοῦ οὐδεὶς προγινώσκεται.* cf. Auct. inc. vit. p. 3. Bk.

2) Philostr. l. l. p. 498. ed. Olear. Sed Antiphon Ol. LXXV. 2. natus cum Alcibiades nasceretur (circ. Ol. LXXXII. vid. Meier prooem. de Alcib. anno natali, in Ind. lectt. aest. 1821. in acad. Gryphisw.) pene iam tricenarius erat. Hinc recte infr. *E. Ἀντιφῶντι πρεσβύτῃ.*

μησε μὲν πολιτεύεσθαι, διατριβὴν δὲ συνέστησε καὶ Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ διεφέρετο τὴν ὑπὲρ τῶν λόγων διαφορὰν, οὐ φιλονείκως ἀλλ' ἐλεγκτικῶς, ὡς Ξενοφῶν ἱστόρηκεν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν[3]). καί τινας λόγους τοῖς δεομένοις τῶν πολιτῶν συνέγραφεν εἰς τοὺς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγῶνας, πρῶτος ἐπὶ τοῦτο τραπείς, ὥσπερ τινές φασιν[4]). τῶν γοῦν πρὸ αὐτοῦ γενο-
D μένων οὐδενὸς φέρεται δικανικὸς λόγος, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κατ' αὐτόν, διὰ τὸ μηδέπω ἐν ἔθει τοῦ συγγράφειν εἶναι, οὐ Θεμιστοκλέους, οὐκ Ἀριστείδου, οὐ Περικλέους[5]), καίτοι πολλὰς

Vs. 5. *πρῶτος* dedi ex corr. Mez. probata Wyttenbachio. vulg. *πρῶτον*. — *ἐπὶ τοῦτο*] *ἐπὶ τούτῳ* Ald. Petav. — 6. *γενομένων*] *γινομένων* Pet. — 7. *κατ' αὐτόν*] *μετ' αὐτόν* Anon. — 8. *τοῦ συγγρ.*] *τὸ συγγρ.* malunt Mez. Reisk.

3) Xenoph. Memor. I. 6. Mirum in modum diversi Antiphontes saepe confunduntur, quorum potiores nominare satis habeo. *Xenophonteus* non est dubium quin sit *ὀνειροκρίτης*, *τερατοσκόπος*, Aristot. ap. Diog. Laert. II. 46. Suid., de quo librum postea ab Hephaestione compilatum scripsisse Andrantum (nisi corruptum est nomen) narrat Athen. XV. p. 673. F. Hunc libb. II. *περὶ ἀληθείας* auctorem esse autumant. Cf. Hermog. d. form. orat. II. 11. p. 498. sq. Laur., Ruhnk. l. l. p. 43—48. — II. *Antiphon tragicus*, qui p. 833. C. D. et a Suida *α'. ἐποποιός* dictus cum oratore confunditur. V. Aristot. Rhet. II. 2, 19. 6, 27. 23, 20. Ethic. Eudem. VIII. 4. Huius perpetua est cum Antiphane poeta confusio. V. Ruhnk. l. l. p. 48—50. — III. *Antiphon* Ol. XCIV. 2. triginta viris occisus, filius Lysidonidae. Xenoph. H. Gr. II. 3. 40. Theopomp. ap. Plut. p. 833. A. B. Cf. Spengel Artt. scriptt. p. 112. sq. — IV. *Antiphon* incendiarius Philippi suasu, Demosth. d. cor. p. 271. R. §. 132. sq. Dinarch. c. Dem. §. 63. — Alios afferunt Jonsius de scr. hist. phil. p. 241. sqq., Fabric. l. l. p. 752, Ruhnk. p. 50 — 52.

4) Has partes iam egit *Tisias* Syracusanus, si fides est habenda Pausan. VI. 17. 4. Reliqui omnes politicae dictionis originem ad *Antiphontem* referunt. V. Diodor. ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 365, Quinct. III. 1. 10, Hermog. d. f. or. II. p. 498.

5) *Τρεῖς φορὰ ῥητόρων γεγόνασιν, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀγράφως ἔληγεν, ἧς ἐστι Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ῥήτορες.* Sopater prolegg. in Aristid., Cic. Brut. 7. — De *Themistoclis* et *Aristidis* eloquentia v. n. hist. el. Gr. §. 26. De *Pericle* oratore, non scriptore, Cic. d. Or. II. 23, Quinct. III. 1. 14, Plut. Per. 6. Cf. Spengel Artt. scr. p. 61. sqq. et Vömel ad Dem. Olynth. III. §. 21. p. 133. sqq.

ἀφορμὰς καὶ ἀνάγκας παρασχόντων αὐτοῖς τῶν καιρῶν· καὶ γὰρ
οὐ δι' ἀσθένειαν ἀπελείποντο τοῦ συγγράφειν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν
εἰρημένων παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν περὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν 309
προειρημένων ἀνδρῶν. ὅσους μέντοι ἔχομεν ἐπὶ τὸ παλαιότατον
ἀναφέροντες ἀπομνημονεῦσαι τὴν ἰδέαν τῶν λόγων ταύτην μεταχειρισαμένους, τούτους εὕροι τις ἂν ἐπιβεβληκότας Ἀντιφῶντι πρεσβύτῃ ἤδη ὄντι, οἷον Ἀλκιβιάδην [6]), Κριτίαν [7]), Λυσίαν, Ἀρχίνοον [8]). πρῶτος δὲ καὶ ῥητορικὰς τέχνας ἐξήνεγκε [9]), γενόμενος ἀγχίνους, διὸ καὶ Νέστωρ ἐπεκαλεῖτο. Καικίλιος [10]) δὲ E
ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως μαθη-

Vs. 8. Ἀρχίνοον] Ἀρχῖνον corr. Taylor Lectt. Lys. c. 7. p. 271, R. „Minus recte; nam in his nominibus triplex forma usitata, Ἀρχίνοος, Ἀρχίνους, Ἀρχῖνος." Ruhnk. hist. cr. p. 42. — 9. Καικίλιος] κεκίλλιος Bas. et sic ubique. — 10. μαθητὴν Phot. p. 486. A. et Edd. At Xyl. vers. Turn. Vulc. Amiot. Anon. διδάσκαλον, quod probant Tayl. et Ruhnk. d. Ant. p. 9. καθηγητὴν coni. Wytt. V. supr. comment. p. 8.

6) Dem. c. Mid. p. 561. §. 145, Theophr. ap. Plut. Alcib. 10. Cf. Ruhnk. hist. crit. or. p. 39, n. hist. eloqu. Gr. §. 39, 1. 2.

7) Dionys. Halic. iud. d. Lys. c. 2, iud. d. Is. c. 20, Hermog. d. f. or. II. p. 499, Philostr. V. S. I. 16. Cf. E. Ph. Hinrichs de Theramenis, Critiae et Thrasybuli rebus et ingenio p. 33—38, Spengel l. l. p. 121. sq., n. hist. el. Gr. §. 39, 11—15.

8) Fragmentum a Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. allatum non esse ex Archini epitaphio, qualem habuisse eum ex Platon. Menex. p. 234. frustra colligas (quamquam in eandem sententiam nuper etiam discessit Krueger. vit. Thucyd. p. 37), desumptum in Quaestt. Demosth. P. II. p. 35. demonstrasse mihi videor. Cf. n. hist. el. Gr. §. 45, 2—6.

9) Antiphontem artem scripsisse non est quod dubitemus, licet dubitet Pollux VI. 143. V. Bekk. Anecd. p. 78, 6. 79, 1. 110, 33. Eius fragmenta habent Apsines Rhet. p. 719. Ald., Ammon. d. diff. voc. v. σημεῖον. Cf. Spengel l. l. p. 115 sqq. Sed idem audacter magis quam vere, opinor, contendit p. 117. sq. tetralogias Antiphontis etiamnunc superstites primum arti eius rhetoricae insertas post inde resectas esse. Item scripsit Antiphon librum rhetoricum, προοίμια καὶ ἐπίλογοι, cuius fragmenta leguntur apud Suid. vv. ἅμα, αἰσθέσθαι, μοχθηρός (Phot. lex. h. v.), quam artis partem rectius dixeris, quam cum Spengelio, cuius acuta de hoc libello disputatio legitur p. 105. sq., cum sophistarum communibus locis (Aristot. ap. Cic. Brut. c. 12.) comparaveris. Cf. n. hist. el. Gr. §. 30, 12. 68, 13. 27.

10) De *Caecilio* Calactino v. Fabric. B. Gr. t. VI. p. 124. sq. et n. hist. el. Gr. §. 88, 16—18.

*τὴν * 11) τεκμαίρεται γεγονέναι ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν. ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὕρεσιν καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικὸς καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδήλου καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους, τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος 12). γέγονε δὲ κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Γορ-*
F *γίαν τὸν σοφιστὴν, ὀλίγῳ νεώτερος αὐτοῦ 13), καὶ παρατέτακεν*
310 *ἕως καταλύσεως τῆς δημοκρατίας ὑπὸ τῶν τετρακοσίων γενομένης, ἣν αὐτὸς δοκεῖ συγκατασκευάσαι, ὁτὲ μὲν δυσὶ τριηραρχῶν ναυσὶν, ὁτὲ δὲ στρατηγῶν καὶ πολλαῖς μάχαις νικῶν καὶ συμμαχίας μεγάλας αὐτοῖς προσαγόμενος καὶ τοὺς ἀκμάζοντας ὁπλίζων καὶ τριήρεις πληρῶν ἑξήκοντα 14) καὶ πρεσβεύων δὲ ἑκάστοτε ὑπ'*
833 *αὐτῶν εἰς Λακεδαίμονα ἡνίκα ἐτετείχιστο Ἠετιωνεία 15). μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς σὺν Ἀρχεπτολέμῳ ἑνὶ τῶν τετρακοσίων ἑάλω καὶ τοῖς περὶ τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίοις ὑπαχθεὶς ἄταφος ἐρρίφη καὶ σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη 16). οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνῃρῆσθαι αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὥσπερ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς λόγῳ. ἐγένετο γὰρ αὐτῷ θυγάτριον, οὗ Κάλλαισχρος ἐπεδικάσατο. ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀπέθανεν ἱστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ*
311 *πεντεκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. ἀλλ' οὗτός γε ἂν εἴη ἕτερος,*

Vs. 5. *κατὰ*] *μετὰ* coni. Reisk. — 6. *ὀλίγῳ*] *ὀλίγω* Bas. in qua saepe numero ι subscr. deesse semel indicare satis habeo. — 11. *ὑπ' αὐτῶν*] *ὑπὲρ αὐτῶν* mavult Reisk. — 12. *Ἠετιωνεία* ex emend. Xyl. Mez. Palmer. exercitt. p. 226. Reisk. Wytt. vulg. *ἡ Ἐτιωνία*. Hutt. *Ἠετιωνεία*. — 14. *ἐπιτιμίοις*] *ἐπιτιμῖοις* Bas. et sic ῖ saepissime etiam nulla accedente vocali. — 18. *Κάλλαισχρος*] *κάλαισχρος* Bas. — 19. *ὑπὸ*] *ὑπὲρ* Xylandri Ms. et Pet. — 20. *οὗτος — μνημονεύει* dedi ex probata Wyttenbachio

11) Errorem a VV. DD. iam dudum refutatum repetiit nuper Guertler in ed. praelectt. F. A. Wolfii t. II. p. 374. — Cf. Thucyd. VIII. 68.

12) Caecilii de Antiphonte haud dubie ex eius de hoc oratore libro desumptum iudicium legitur ap. Phot. l. l. p. 485. B.

13) Gorgias natus est Ol. LXXI. 1, Antiphon Ol. LXXV. 2.

14) Philostr. p. 498. Quae unde hausta sint nescimus. At quum, si vera essent, Thucydides ea silentio plane praeterire non potuisset, veritas in controversia relinquitur. Sed archon eponymus Antiphon Ol. XC. 3. (Diod. Sic. XII. 80) fortasse orator erat, ut suspicatur Ruhnk. d. Ant. p. 26.

15) V. Thucyd. VIII. 90.

16) Ol. XCII. 2. V. Thucyd. VIII. 68, Lys. c. Eratosth. p. 427. R. — De modo proditores puniendi disputat Meier Attischer Process p. 341. sqq.

Λυσιδωνίδου πατρός, οὗ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὡς πονηροῦ μνη-
μονεύει. πῶς γὰρ ἂν ὁ προτεθνεὼς καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τῶν τε- B
τρακοσίων πάλιν ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἴη [17]; ἔστι δὲ καὶ ἄλλος
λόγος περὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ· πρεσβευτὴν γὰρ ὄντα αὐτὸν εἰς
Συρακούσας πλεῦσαι ἡνίκα ἤκμαζεν ἡ τοῦ προτέρου Διονυσίου
τυραννίς, γενομένης δὲ παρὰ πότον ζητήσεως, τίς ἄριστός ἐστι
χαλκός, καὶ τῶν πολλῶν διαφερομένων, αὐτὸν εἰπεῖν, ἄριστον
εἶναι ἐξ οὗ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων πεποίηνται, τοῦτο δὲ
ἀκούσαντα τὸν Διονύσιον καὶ ὑπονοήσαντα προτροπὴν εἰς ἐπί- 312
θεσιν εἶναι τὸ ῥηθέν, προστάξαι ἀναιρεθῆναι αὐτόν· οἱ δὲ
ὅτι τὰς τραγῳδίας αὐτοῦ διέσυρε χαλεπήναντα [18]. φέρονται
δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι ἑξήκοντα, ὧν κατεψευσμένους φησὶν *Και-* C
κίλιος εἶναι τοὺς εἰκοσιπέντε [19]. κεκωμῴδηται δὲ εἰς φιλαργυ-
ρίαν ὑπὸ *Πλάτωνος* ἐν *Πεισάνδρῳ* [20]. λέγεται δὲ τραγῳδίας συν-
θεῖναι καὶ ἰδίᾳ καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. ἔτι δὲ ὢν πρὸς τῇ
ποιήσει τέχνην ἀλυπίας συνεστήσατο, ὥσπερ τοῖς νοσοῦσιν ἡ παρὰ
τῶν ἰατρῶν θεραπεία ὑπάρχει, ἐν *Κορίνθῳ* τε κατεσκευασμένος
οἴκημά τι παρὰ τὴν ἀγορὰν προέγραψεν ὅτι δύναται τοὺς λυπου-
μένους διὰ λόγων θεραπεύειν, καὶ πυνθανόμενος τὰς αἰτίας παρ-

emend. Taylori Lectt. Lys. 7. p. 273. R. Amiot et Mez. οὗτός γε ἦν νεώτερος Σιμωνίδου πατρός κτλ. E. et Pet. ἡμέτερος, quod si ab auctore sit, ἀλλ' οὗτός γε οὐχ ὁ ἡμέτερος, ἀλλ' ὁ Λυσιδωνίδου πατρός legendum censet Wytt. ἀλλ' οὗτος μὲν ἂν ἦν ἕτερος, Λυσιδωνίδου (vel Λυσιδώνδου) πατρός coni. Reisk. Vulg. ἀλλ' οὗτός τε ἂν ἡμερώτερος Λυσιδωνίδου πατρὸς, καὶ Κρατῖνος ἐν Πιτύνῃ οὐ πονηροῦ μνημονεύει. Dedi Πυτίνῃ ex Ms. Xyl. E. cum Wytt. et Hutt. pro vulg. Πιτύνῃ. — 2. πῶς γὰρ — καὶ ἀναιρεθεὶς] Addidi γὰρ ex Mez. et Reisk., καὶ ex E. cum Wytt. et Hutt. — 4. πρεσβευτὴν] πρεσβύτην vult Xyl. — 12. Καικίλιος] κεκίλιος Bas. — 14. ἐν Πεισάνδρῳ recte ex Phot. p. 486. A. corrigunt Casaub. ad Athen. p. 664. Salmas. Ruhnk. d. Ant. p. 21. Hutt. Vulg. σὺν Πεισάνδρῳ.

17) V. annot. ad p. 832. C. Nr. III.

18) V. annot. ad p. 832. C. Ceterum Antiphon orator mortuus est Ol. XCII. 2, Dionysius tyrannus Ol. CIII. 2, regno potitus Ol. XCIII. 3.

19) Praeter XV (vel VI sec. Bekk.) superstites in hist. el. Gr. App. II. p. 276—278. numeravimus XXIV genuinarum, V spuriarum inscriptiones.

20) Philostr. p. 499. *καθάπτεται δὲ ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀντιφῶντος ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι.*

εμυθεῖτο τοὺς κάμνοντας. νομίζων δὲ τὴν τέχνην ἐλάττω ἢ καθ'
D αὑτὸν εἶναι ἐπὶ ῥητορικὴν ἀπετράπη. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὸ Γλαύκου
τοῦ Ῥηγίνου περὶ ποιητῶν βιβλίον[21]) εἰς Ἀντιφῶντα ἀναφέρου-
σιν. ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡρώδου καὶ [ὁ] πρὸς
313 Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ταῶν[22]) καὶ ὁ περὶ τῆς εἰσαγγελίας,
ὃν ὑπὲρ ἑαυτοῦ γέγραφε[23]), καὶ ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν στρα-
τηγὸν παρανόμων[24]). ἔγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ
[ἰατροῦ] στρατηγοῦ λόγον καὶ εἷλεν αὐτὸν ἐξ ἐρήμου ἐπὶ Θεο-
πόμπου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ τετρακόσιοι κατελύθησαν.

Ψήφισμα καθ' ὃ ἔδοξεν Ἀντιφῶντα κριθῆναι, ὃ Καικίλιος παρατέθειται[25]).

Vs. 4. Ἡρώδου dedi ex corr. Palmerii exerc. p. 226. probata Fabric. B. Gr. l. l. Wytt. Kaltw. Hutt. Vulg. Ἡροδότου. — 5. ταῶν] Verisimillima haec est et Wytt. probata correctio Ruhnkenii d. Ant. p. 40. Mez. ἰδίων. Reisk. coni. ἐλαιῶν. Vulg. ἰδεῶν. ὁ ante πρὸς excidisse puto. — εἰσαγγελίας Amiot. Xyl. Mez. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. ἀγγελίας. — 6. Δημοσθένην] Δημοσθένη Pet. In his scribendis formis nec librarii nec editores sibi constiterunt. Ego constanter —ην scribendum mihi esse duxi. — 8. ἰατροῦ uncis inclusi cum Wytt. et Hutt. quamquam in omnibus libris legitur. Phot. p. 486. A. simpliciter Ἱπποκράτους τοῦ ἰατροῦ. Deleri volunt h. v. Xyl. Reisk. Ricard. Kaltw. E. habet ἰατροῦ στρατηγῶν et sic vertit Amiot. — αὐτὸν] αὐτοῦ Turn. — ἐξ ἐρήμου ἐπὶ Θ.] Sic scripsi cum Hutt. ut et voluerunt Xyl. et Reisk. Vulg. ἐξ ἐρήμου ψήφισμα ἐπὶ Θ. Voc. ψήφισμα in marg. scriptum alieno loco irrepsit. Wytt. alterum ψήφισμα deleri vult, quamquam non debebat ad Xyl. provocare. — 10. ἔδοξεν Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. ἔδοξαν. Decretum hoc repetiit Taylor vit. Lys. p. 11 (p. 120. sq. R.). — Καικίλιος] κεκίλιος Bas.

21) V. Diog. Laert. IX. 7. Plut. d. mus. c. 4. t. X. p. 660. R.

22) Huius orationis meminerunt Aelian. hist. anim. V. 21, Harpocr. vv. εὐοφθάλμως, Πυριλάμπης, Eustath. ad Iliad. β'. p. 261. Fragmenta habet Athen. IX. p. 397. C.

23) Ruhnkenium, qui d. Ant. p. 35. caussam capitis Antiphontem oratione περὶ μεταστάσεως (fragm. ap. Harpocr. v. ἐμποδών, Suid. v. στασιώτης) dixisse opinatur, iure refutat Spengel l. l. p. 113.

24) Fortasse eadem oratio quam laudat addito fragmento Suidas v. δεῦρο· ἐν τῇ παρανόμων κατηγορίᾳ.

25) De forma psephismatum disputat Schoemann. d. comit. Ath. p. 131. sqq. Idem p. 132, 9. ad h. l. haec annotat: omissum ibi est tribus πρυτανευούσης nomen, quam Antiochidem fuisse ex epistatae et scribae demo patet; sed additus prytaniae dies, qui in aliis omitti solet.

"Ἔδοξε τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημόνι-
κος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπε- E
στάτει, Ἄνδρων εἶπε περὶ τῶν ἀνδρῶν οὓς ἀποφαίνουσιν οἱ 314
στρατηγοὶ πρεσβευομένους εἰς Λακεδαίμονα ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως
τῆς Ἀθηναίων καὶ ἐκ τοῦ στρατοπέδου πλεῖν ἐπὶ πολεμίας νεὼς
καὶ πεζεῦσαι διὰ Δεκελείας, Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ὀνομακλέα καὶ
Ἀντιφῶντα συλλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως
δῶσι δίκην, παρασχόντων δ' αὐτοὺς οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐκ τῆς
βουλῆς οὕστινας ἂν δοκοῖ τοῖς στρατηγοῖς προσελομένοις μέχρι
δέκα, ὅπως ἂν περὶ παρόντων γένηται ἡ κρίσις, προσκαλεσάσ-
θωσαν δ' αὐτοὺς οἱ θεσμοθέται ἐν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ καὶ εἰσα-
γόντων ἐπειδὰν αἱ κλήσεις ἐξήκωσιν εἰς τὸ δικαστήριον περὶ προ- F
δοσίας κατηγορεῖν τοὺς ᾑρημένους συνηγόρους καὶ τοὺς στρατη-
γοὺς καὶ ἄλλους ἄν τις βούληται, ὅτου δ' ἂν καταψηφίσηται τὸ
δικαστήριον, περὶ αὐτοῦ ποιεῖν κατὰ τὸν νόμον ὃς κεῖται περὶ
τῶν προδόντων.

" Τούτῳ ὑπογέγραπται τῷ δόγματι ἡ καταδίκη. 834 315
Προδοσίας ὦφλον Ἀρχεπτόλεμος Ἱπποδάμου Ἀγρύληθεν παρών,
Ἀντιφῶν Σωφίλου Ῥαμνούσιος παρών. τούτοιν ἐτιμήθη τοῖς
ἕνδεκα παραδοθῆναι καὶ τὰ χρήματα δημόσια εἶναι καὶ τῆς θεοῦ
τὸ ἐπιδέκατον καὶ τὰς οἰκίας κατασκάψαι αὐτῶν καὶ ὅρους θεῖναι
τοῖν οἰκοπέδοιν ἐπιγράψαντας ΑΡΧΕΠΤΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝ-
ΤΙΦΩΝΤΟΣ ΤΟΙΝ ΠΡΟΔΟΤΑΙΝ, τὼ δὲ δημάρχω ἀποφῆ-

Vs. 2. *Παλληνεὺς* corr. Taylor, sequutus est Hutt. Vulg. *Πελληνεὺς.* — *ἐπεστάτει* Ms. Xyl. Mez. Tayl. Wytt. Hutt. Vulg. *ἐπεστράτει.* — 3. *ἀποφαίνουσιν*] *ἀποφαίνωσιν.* Pet. — 4. *πρεσβευομένους*] *πρεσβευσαμένους* vel *πρεσβευσομένους* leg. censet Reisk. — 5. *ἐκ* deleri vult Reisk. — 8. *τῆς* om. Taylor. — 9. *προσελομένοις* Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *προσελομένους.* — 10. *ἡ* abest a Pet. — 13. *ᾑρημένους* Turn. Mez. Tayl. Vulg. *εἰρημένους.* Reisk. coni. *κατηγορεῖν τῶν εἰρημένων τοὺς ᾑρημένους κατηγόρους.* — 14. *ἄλλους* Turn. Wytt. Hutt. Vulg. *ἄλλος.* — 17. *τούτῳ* Turn. Vulc. Bong. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *τοῦτο.* — 18. *προδοσίας ὦφλον*] Sic distinxi cum Xyl. Wytt. Hutt. In Ald. et Bas. continuantur haec antecedentibus. Steph. *προδοσίας. Ὤφελον κτλ. ὦφλον* dedi ex Leonic. Schott. Turn. Vulc. Bong. cum Wytt. et Hutt. In Ald. est *ὦ φίλον*, Bas. Xyl. Steph. Tayl. *ὤφελον.* E. omittit eiusque loco lacunam habet. — 19. *Σωφίλου*] *Σοφίλου* Bas. v. p. 832. B. — 21. *ὅρους*] *ἀρὰς* Salmas. — 23. *τὼ — αὐτῶν*] Non dubitavi egregiam recipere emendationem Meieri d. bon. damnat. p. 203. Vulg. *τῷ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναί τε οἰκίαν ἐς τὸν. ἐς τὸν* deest eiusque loco lacuna

ναι τὰς οἰκίας αὐτῶν [26]) *καὶ μὴ ἐξεῖναι θάψαι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα Ἀθήνῃσι, μηδ' ὅσης Ἀθηναῖοι κρατοῦσι, καὶ*
B *ἄτιμον εἶναι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα καὶ γένος τὸ ἐκ τούτοιν καὶ νόθους καὶ γνησίους, καὶ ἐὰν ποιήσηταί τινα τῶν ἐξ Ἀρχεπτολέμου καὶ Ἀντιφῶντος, ἄτιμος ἔστω ὁ ποιησάμενος.*
316 *ταῦτα δὲ γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ [καὶ] ᾗπερ ἂν καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ Φρυνίχου* [27]) *καὶ τοῦτο θέσθαι.*

in E. Deesse aliquid putat Xyl. Reisk. coni. *τῷ δημάρχῳ ἀφεῖναι τὴν οἰκίαν εἰς τὸ κοινὸν*, Wytt. *ἀποφῆναι μὴ οἰκεῖν ἔτι τὸν τόπον.* — 1. *θάψαι*] *καθάψαι* Pet. — 2. *Ἀθήνῃσι — Ἀντιφῶντος*] Haec omnia absunt a Pet. — *μηδ'*] *μὴ δὲ* Bas. — 6. *καὶ ᾗπερ ἂν καὶ τὰ*] Vix me contineo quin speciosam Reiskii coniecturam, *ᾗπερ ἀνάκειται*, recipiam. *καὶ* quod addidi propter antecedens *χαλκῇ* facile excidere potuit. Wytt. coni. *ἐν ᾗπερ.* — 7. *περὶ*] *παρὰ* Salmas. — *τοῦτο* Reisk. Tayl. Wytt. Vulg. *τούτου.* — *θέσθαι*] *προθέσθαι* coni. Reisk.

26) De demarchorum munere exponit Meier. d. bon. damnat. p. 204. sq.

27) Lycurg. c. Leocr. p. 164. §. 113. *καὶ ψηφίζεται ὁ δῆμος Κριτίου εἰπόντος τὸν μὲν νεκρὸν κρίνειν προδοσίας, κἂν δόξῃ προδότης ὢν ἐν τῇ χώρᾳ τετάφθαι, τά τε ὀστᾶ αὐτοῦ ἀνορύξαι καὶ ἐξορίσαι ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ὅπως ἂν μὴ κέηται ἐν τῇ χώρᾳ μηδὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν προδιδόντος.* §. 114. *ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἐὰν ἀπολογῶνταί τινες περὶ τοῦ τετελευτηκότος, ἐὰν ἁλῷ ὁ τεθνηκώς, ἐνόχους εἶναι καὶ τούτους τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις.* Cf. Schol. Aristoph. Lysistr. v. 313. Rem narrat Thucyd. VIII. 48. sqq. cf. Meier. l. l. p. 181. annot. 68.

β'.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ.

Ἀνδοκίδης Λεωγόρου μὲν ἦν πατρὸς [τοῦ Ἀνδοκίδου] τοῦ θεμένου ποτὲ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνην Ἀθηναίοις, τὸν δῆμον δὲ Κυδαθηναιεὺς ἢ Θορεύς [1]), γένους εὐπατριδῶν, ὡς δὲ Ἑλλάνικος [2]) καὶ ἀπὸ Ἑρμοῦ· καθήκει γὰρ εἰς αὐτὸν τὸ κηρύκων C γένος, διὸ καὶ προεχειρίσθη ποτὲ μετὰ Γλαύκωνος σὺν ναυσὶν εἴκοσι Κερκυραίοις βοηθήσων διαφερομένοις πρὸς Κορινθίους [3]).

Vs. 1. *τοῦ Ἀνδοκίδου* vulg. abest. Dedi ex corr. Ruhnkenii hist. crit. or. p. 49. cf. Andoc. d. pac. §. 6. Aeschin. d. f. l. §. 174. Sluiter l. l. p. 10. sq. — 2. *τὸν δῆμον*] *τῶν δήμων* Salmas. — 3. *Κυδαθηναιεὺς ἢ Θορεύς* scripsi ex corr. Taylori Lectt. Lys. 5. p. 690. (p. 252. R.). Vulg. *Κυδαθήναιος καὶ Θουρεύς*. — 4. *εἰς* om. Pet.

De Andocide scripserunt *Photius* Bibl. Cod. CCLXI. p. 488. Bk., *Suidas*, — *Taylor* Lectt. Lys. 5. 6. p. 247—268 R. (Graeca p. 248—250), *Ruhnken.* hist. crit. p. 47—53, *Hauptmann* d. And. or Gr. Ger. 1754. 4, repet. in orr. Gr. Reisk. t. VIII. p. 545—611, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 758. sq., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. t. I. p. 167—175, *I. O. Sluiter* Lectt. Andocc. LB. 1804. 8., *A. G. Becker* in Ersch et Grub. Encycl. t. IV. p. 27. sq. et in german. convers. oratt. Andoc. Lips. 1832. 8. p. 1—56, *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 42. 43.

1) Alteram opinionem Becker l. l. p. 9. annot. 10. laudatis ex Boeckhii Corp. Inscr. Nr. 213. p. 343. verbis *Ἀνδοκίδης Λεωγόρου Κυδαθηναιεύς* reprobat.

2) Plut. Alcib. cap. 21. Paullo accuratius Suidas: *ἀπόγονος Τελεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ναυσικάας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.* — De genere Andocidis vid. Bossler d. gent. et fam. Att. sacerd. (Darmst. 1833. 4.) p. 29. sqq.

3) Ol. LXXXVII. 1. V. Thucyd. I. 51. Becker l. l. p. 12. annot. 25. Taylorum Lectt. Lys. p. 253. hoc non oratori, sed eius avo Andocidi tribuendum esse ex Lys. or. c. Andoc. §. 46. colligentem iam refutavit Ruhnk. hist. crit. p. 50. sq.

μετὰ δὲ ταῦτα αἰτιαθεὶς ἀσεβεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς τοὺς Ἑρμᾶς
317 *περικόψας καὶ εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἁμαρτὼν μυστήρια, διὰ τὸ*
πρότερον ἀκόλαστον ὄντα, νύκτωρ κωμάσαντα θραῦσαί τι τῶν
ἀγαλμάτων τοῦ θεοῦ, καὶ εἰσαγγελθέντα, ἐπειδὴ οὐκ ἠβουλήθη
ὃν ἐζήτουν οἱ κατήγοροι δοῦλον ἐκδοῦναι, διαβληθῆναι καὶ πρὸς
τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας γραφῆς ὕποπτον γενέσθαι· ἣν μετ᾽ οὐ
πολὺν χρόνον τοῦ ἐπὶ Σικελίαν στόλου συνέβη γενέσθαι, Κοριν-
D *θίων εἰσπεμψάντων Λεοντίνους τε καὶ Αἰγεσταίους ἄνδρας, ἰδίᾳ*
μελλόντων βοηθεῖν αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων, νύκτωρ τοὺς περὶ τὴν
ἀγορὰν Ἑρμᾶς περιέκοψαν, ὡς Κράτιππός φησι [προσαμαρτὼν
μυστήρια] 4)· *κριθείς τε ἐπὶ τούτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῷ μηνύσειν*
τοὺς ἀδικοῦντας· σπουδὴν δὲ πᾶσαν εἰσενεγκάμενος ἐξεῦρε τοὺς
περὶ τὰ ἱερὰ ἁμαρτόντας, ἐν οἷς καὶ τὸν αὑτοῦ πατέρα ἐμήνυσε·
318 *καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἐλέγξας ἐποίησεν ἀπολέσθαι, τὸν*
δὲ πατέρα ἐρρύσατο καίτοι δεδεμένον ἤδη, ὑποσχόμενος πολλὰ
λυσιτελήσειν αὐτὸν τῇ πόλει· καὶ οὐκ ἐψεύσατο· ἤλεγξε γὰρ ὁ
E *Λεωγόρας πολλοὺς δημόσια χρήματα σφετεριζομένους καὶ ἄλλα*
τινὰ ἀδικοῦντας, καὶ διὰ μὲν ταῦτα ἀφείθη τῆς αἰτίας. εὐδοκι-
μῶν δὲ ὁ Ἀνδοκίδης ἐπὶ τοῖς πολιτευομένοις ἐπέθετο ναυκληρίᾳ
καὶ τοῖς τε Κυπρίων βασιλεῦσι καὶ πολλοῖς ἄλλοις δοκίμοις

Vs. 1. *ταῦτα*] *τοῦτο* scribit Sluiter l. l. p. 62. — 4—11. *καὶ εἰσαγγελθέντα — μυστήρια*] Haec omnia et rebus turbata et verbis corrupta esse iam alii viderunt. Reisk. pro *καὶ* legi vult *συνέβη αὐτόν*. Verba *καὶ εἰσαγγελθέντα* omittit Sluiter l. l. p. 62. — 4. *ἠβουλήθη*] *ἐβουλήθη* Pet. — 8. *καὶ*] *γὰρ* Bas. — 11. *προσαμαρτὼν μυστήρια* deleri vult Sluiter p. 65. ut ex superioribus *εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἁμαρτὼν μυστήρια* temere repetita. — *κριθείς τε*] *κριθεὶς δὲ* Pet. — 12. *εἰσενεγκάμενος* dedi ex Phot. p. 488. A. cum Reisk. Wytt. Sluit. Hutt. pro vulg. *ἐνεγκάμενος*. — 13. *ἁμαρτόντας* recepi ex E. cum Hutt. probatum etiam Wyttenbachio. Vulg. *ἁμαρτάνοντας*. — *αὑτοῦ*] *αὐτοῦ* Bas. — 17. *σφετεριζομένους*] Turn. et Bong. *σφετερισμένους*. certe *ἐσφετερισμένους* aut *σφετερισαμένους* scribendum, aut vitium typ. ed. Frcf. esse coni. Reisk.

4) Loci huius tenebras ne Taylorus quidem, qui l. l. p. 255. sq. periculum fecit, dispellere potuit. Quare quum coniectura nihil assequamur, satis habemus potiores qui hac in re illustranda operam posuerunt scriptores commemorare. Vid. Andocidis or. de mysteriis, Thucyd. VI. 27—29, Plut. Alcib. 18—21, Sluiter l. l, p. 52—69, Wachsmuth Hellen. Alterthumsk. I. 2. p. 192. sqq. p. 444. sqq., Becker Andok. p. 18. sqq.

ἐπεξενώθη, ὅτε καὶ μίαν τῶν πολιτίδων, Ἀριστείδου θυγατέρα, ἀνεψιὰν οὖσαν αὐτῷ, λάθρα τῶν οἰκείων ἐξαγαγὼν ἔπεμψε δῶρον τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ ἐπὶ τούτοις εἰς δικαστήριον εἰσάγεσθαι πάλιν αὐτὴν ἐξέκλεψεν ἀπὸ τῆς Κύπρου καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐδέθη. διαδρὰς δὲ ἧκεν εἰς τὴν F
πόλιν καθ' ὃν χρόνον οἱ τετρακόσιοι διεῖπον τὰ πράγματα. δεθεὶς 5) *δὲ ὑπὸ τούτων καὶ διαφυγὼν* 6) *αὖθις, ὁπότε κατελύθη ἡ ὀλιγαρχία, ἐξέπεσε τῆς πόλεως τῶν τριάκοντα τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων* 7). *οἰκήσας δὲ τὸν τῆς φυγῆς χρόνον ἐν Ἤλιδι, " κατ-* 835
ελθόντων τῶν περὶ Θρασύβουλον καὶ αὐτὸς ἧκεν εἰς τὴν πόλιν 8). 319
πεμφθεὶς δὲ περὶ τῆς εἰρήνης εἰς Λακεδαίμονα καὶ δόξας ἀδικεῖν ἔφυγε 9). *δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν· οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ τῶν μυστηρίων* 10) *εἰσίν, οἱ δὲ καθόδου δεομένου* 11). *σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος* 12) *καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα* 13) *καὶ περὶ τῆς*

Vs. 8. *τῶν τριάκοντα τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων* aut deleri, aut *οὔπω παραλαβ.* scribi vult Sluiter l. l. p. 77. Desunt etiam ap. Phot. — 14. *καθόδου* Xyl. Mez. Vales. ad Harp. p 36. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *καθόλου*.

5) Andoc. d. red. §. 11. sqq. Becker l. l. p. 22. sq.

6) *ἔνθεν δὲ ἔπλευσεν ὡς Εὐαγόραν τὸν Κύπρου βασιλεύοντα καὶ ἀδικήσας εἴρχθη.* Lys. c. Andoc. §. 28.

7) *τοῖς μὲν πρυτανεῦσιν ἔδωκε χρήματα, ἵνα αὐτὸν προσαγάγοιεν ἐνθάδε, ὑμεῖς δ' αὐτὸν ἐξηλάσατε ἐκ τῆς πόλεως.* Lys. l. l. §. 29.

8) Sed ipse dicit d. myst. §. 132. *τρία μὲν ἔτη ἐπιδημῶν καὶ ἥκων ἐκ Κύπρου.*

9) Victoria ad Cnidum a Conone Ol. XCVI. 3. reportata Spartani ad pacem proclives facti Atheniensium legatos, in quibus Andocides erat, exceperunt, qui quum revertissent ac male gestae legationis accusati essent, Andocides suscepti muneris excusandi caussa orationem *περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης* habuit Ol. XCVI. $\frac{3}{4}$. Cf. Becker l. l. p. 39.

10) Orationum Andocidearum facile princeps. Ol. XCV. $\frac{1}{2}$. turba sycophantarum Callia duce Andocidem *ἐνδείξει* compellaverunt, qua ipsum infamem adhuc ideoque civium iuribus imparem esse demonstrarent. Hanc caussam vicisse oratorem ex omnium de eius exitu silentio verisimile est. Cf. Becker p. 28—37.

11) Dicta Ol. XCII. $\frac{2}{3}$. V. annot. 7.

12) V. Becker p. 29. annot. 98. et p. 48.

13) De *Phacace* obscuro oratore uberrime egit Taylor Lectt. Lys. c. 6. ac sedulo in eo laboravit, ut or. c. Alcibiadem a Plut-

εἰρήνης [14]). *καὶ ἤκμακε μὲν κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἅμα Σω-*
κράτει τῷ φιλοσόφῳ. ἀρχὴ δὲ αὐτῷ τῆς γενέσεως ὀλυμπιὰς
μὲν ἑβδομηκοστὴ ὀγδόη, ἄρχων δὲ Ἀθήνῃσι Θεογενίδης, ὥστε
εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίου ἔτεσί που δέκα. τούτου δὲ
B *ἐπώνυμός ἐστι καὶ Ἑρμῆς ὁ Ἀνδοκίδου καλούμενος, ἀνάθημα*
320 *μὲν ὢν φυλῆς Αἰγηίδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδου διὰ τὸ πλη-*
σίον παροικῆσαι τὸν Ἀνδοκίδην [15]). *καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε*
κυκλίῳ χορῷ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ καὶ νική-
σας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ ἄντικρυς τοῦ πωρίνου Σει-

Vs. 2. *ἀρχὴ* Phot. et Mez. Vulg. *ἄρχει.* Neutrum sanum, sed scribendum fuisse *χρόνος* vel simile indicat Wytt. — 4. *δέκα* scripsi ex coniectura. Vulg. *ἑκατόν.* Numeros a scribis confusos esse vix cuiquam potest esse dubium; Andocides natus est Ol. LXXVIII. $\frac{1}{2}$, Lysias Ol. LXXX. $\frac{2}{3}$. In errorem duxit sequens *τούτου.* Mez. corr. *ἐννέα* ut vult etiam Sluiter l. l. p. 13, Tayl. vit. Lys. p. 30. (p. 101. R.) *ὀκτώ.* [*Rud. Krebs.* Lectt. Diodor. p. 72, „scribendum est aut *ἐννέα* aut *δέκα*, ut quisque intelligit"]. — 8. *ἀγωνιζομένῃ* E. Mez. Perizon. ad Ael. Var. Hist. X. 6. (qui item corrigit *κύκλιον χόρον*) Wytt. Hutt. Vulg. *ἀγωνιζομένῳ.* Sluiter l. l. p. 79. coni. *ἀγωνιζομένοις.* — 9. *πωρίνου Σειληνοῦ* dedi ex coni. Salmasii exerc. Plin.

archo h. l. omissam non Andocidis, sed Phaeacis esse demonstraret. Quod etsi artificiose ementitus est, iam dudum tamen artificium diruerunt Ruhnken. hist. crit. p. 52—56. et Valckenaer in Advers. ap. Sluiter l. l. p. 17—26, qui quae hac de re protulerunt iterum describi curavit Becker Andoc. p. 81—108. — Alias quoque Andocidis oratt. auctor h. l. silentio praeterit, ut or. *πρὸς τοὺς ἑταίρους*, Plut. Them. 32, quam Ruhnk. p. 52. epistolam fuisse autumat scriptam ad Pisandri in statu populari evertendo socios. *Συμβουλευτικοὺς* And. scripsisse testes sunt Phot. lex. v. *Ναυκρατίαν*, Bekk. Anecd. p. 94, 20. Aliarum orr. fragm. ap. Schol. Arist. vesp. v. 1001. et Schol. Luc. Tim. p. 142; Suid. v. *σκάνδιξ.* Cf. Sluiter l. l. p. 240.

14) De tempore quo haec or. habita esse videatur mirum quantum VV. DD. ambigunt. Quorum nullus longius a veritate abest quam Belin de Ballu hist. crit. I. p. 173, qui ponit Ol. LXXXVIII. $\frac{3}{4}$. annum Sphacteriae expugnatione insignem. Reliquorum opiniones attigit Becker l. l. p. 38. annot. 125. Idem atque C. Gu. Krueger in egregiis commentt. de vera huius or. origine in Seebod. Archiv. 1826. III. p. 64—93, auct. et emend. repet. in Beckeri And. p. 231—276.

15) Cf. Andoc. d. myst. §. 62, Plut. Alcib. 21, Harpocr. v. *Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς.*

ληνοῦ [16]). ἔστι δὲ ἁπλοῦς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελής τε καὶ ἀσχημάτιστος [17]).

p. 129. et Taylori Lectt. Lys. p. 691. (p. 254. sq. R.), probata Wytt. et Hutt. Cf. Palmer. exerc. p. 226. Vulg. *Πωρίνου Σελίνου*. Reisk. mavult *ἐφ' ὑψηλοῦ βάθρου* vel *ἰκρίου ἀντ. κτλ.*

16) Id quod Beckerus p. 27. sq. post Andocidis restitutionem factum esse feliciter auguratur. Eodem tempore gymnasiarchiam et architheoriam et quaesturam se gessisse narrat d. myst. §. 132.

17) Non inepte Photius p. 488. A. *τῷ ἀσχηματίστῳ σχηματιζόμενος*. Cf. Dionys. Hal. Lys. c. 2. iud. d. Thucyd. c. 51. Hermog. d. f. or. II. p. 501. Philostr. p. 564. Quinct. XII. 10, 21. Sluiter l. l. p. 3—7. [Ranke de Aristoph. vit. p. 64. not. 25].

γ'.

ΛΥΣΙΑΣ.

Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου, Συρα-
C *κουσίου μὲν γένος, μεταναστάντος δὲ εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμίᾳ τε*
τῆς πόλεως καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθίππου πείσαντος αὐτὸν
φίλον ὄντα καὶ ξένον, πλούτῳ διαφέροντα [1]), *ὡς δέ τινες ἐκπε-*
σόντα τῶν Συρακουσῶν ἡνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννοῦντο. γενό-
μενος Ἀθήνῃσιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ
321 *κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς [καὶ δευτέρας *] ὀλυμ-*
πιάδος τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθη-

Vs. 4. *διαφέροντα*] Amiot. Mez. Taylor vit. Lys. p. 28. (p. 106. R.) Reisk. Wytt. Vulg. *διαφέρων*. — *ἐκπεσόντα*] *ἐκπεσόντος* vult Reisk. — 6. *Φρασικλῆ*] *Φρασικλείδη* Taylor. — 7. *καὶ δευτέρας* * uncis inclusi ut ab h. l. alienum. „Dudum hoc mendum a Wytt. non notatum correxerunt (Meursius Att. Lectt. IV. 14. 15.) Palmerius (Exerc. p. 226), Taylorus (vit. Lys. p. 31.), Reiskius, alii, [ut *Krebs* Lectt. Diodor. p. 72] Videtur a librarii incuria repetendum esse, qui antecedentem numerum *β* male repetierit: *τὸ β' ἔτος τῆς πβ'*. Natus erat circa finem Philoclis anni paullo ante mediam aestatem a. 458, quoniam XX annis minor erat Isocrate, qui natus erat post mediam aestatem a 436.« Clinton Fast. Hell. p. 47. ed. Kr. cf. Prooem. p. XXI.

De Lysia scripserunt *Dionysius Halic.* iud. de Lysia, t. V. ed. Reisk., *Photius* Bibl. Cod. CCLXII. p. 488—490. Bk., *Suidas*, — *Taylor* vit. Lysiae in ed. Lys. Lond., repet. in orr. Gr. Reisk. t. VI. p. 100—158, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 760. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. t. I. p. 186—216, *Nos* in hist. eloqu. Graec. §. 46. 47.

1) V. Plat. d. rep. I. p. 330. St. Lys. or. c. Eratosth. §. 4. Cic. Brut. 16.

ναίων [2]), ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θου-
ρίους μετονομασθεῖσαν ἔστελλεν ἡ πόλις, ᾤχετο σὺν τῷ πρεσ-
βυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ — ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο,
Εὐθύδημος καὶ Βράχυλλος [3]) — τοῦ πατρὸς ἤδη τετελευτηκό- D
τος ὡς κοινωνήσων τοῦ κλήρου, ἐπὶ Πραξιτέλους ἄρχοντος [4]),
κἀκεῖ διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισίᾳ καὶ Νικίᾳ [5]) τοῖς Συ-
ρακουσίοις, κτησάμενός τε οἰκίαν καὶ κλήρου τυχὼν ἐπολιτεύ-
σατο ἕως Κλεάρχου * τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος ἔτη τριάκοντα
τρία. τῷ δὲ ἑξῆς Καλλίου ὀλυμπιάδι ἐνενηκοστῇ δευτέρᾳ τῶν 322
κατὰ Σικελίαν συμβάντων Ἀθηναίοις καὶ κινήσεως γενομένης
τῶν τε ἄλλων συμμάχων καὶ μάλιστα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούν-
των, αἰτιαθεὶς ἀττικίζειν ἐξέπεσε μετ' ἄλλων τριακοσίων. πα-
ραγενόμενος δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον E
ἄρχοντος, ἤδη τῶν τετρακοσίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτρι-
βεν αὐτόθι. τῆς δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας γενομένης καὶ

Vs. 2. ἔστελλεν] ἔστελε Pet. — 4. *Εὐθύδημος* Taylor. ex Plat. Vulg. *Εὔδιδος*. Amiot. vers. Xyl. Mez. *Εὔδημος*. Ms. Xyl. *Εὔδιμος*. — *Βράχυλλος* Xyl. Tayl. Reisk. Hutt. Libri omnes et Wytt. *Βράχιλλος*. — 7. *κλήρου τυχὼν* dedi ex Phot. p. 489. B. ut et voluerunt Tayl. et Wytt. Vulg. *κλήρῳ λαχών*. Turn. et Vulc. *κλῆρον*. — 8. *Κλεάρχου* *] Sic libri omnes et Photius, unde apparet vitium ab ipso scriptore profectum esse. Ad veritatem accommodate correxerunt *Κλεοκρίτου* Taylor. vit. Lys. p. 34. (p. 110. R.), Corsin. Fast. Att. t. III. p. 251, Reisk. Wytt. Kaltw. [Krebs. l. c.] — *τριάκοντα τρία*] Alii, ut ait Taylor p. 205. R., *τριάκοντα τρία* legunt, alii *ὥστε τριάκοντα*. Reisk. coni. *τριάκοντα δύο*, Wytt. *ἔτη ἔχων τριάκοντα τρία*. Vulg. *ἑξήκοντα τρία*. — 9. *Καλλίου* Mez. probat Wytt. Vulg. *Καλλίᾳ*. Deesse aliquid putat Xyl. — 12. *μετ' ἄλλων τριακοσίων* dedi ex Dionys. Hal. Lys. 1. cum Xyl. Wytt. Hutt. Vulg. *τριῶν* et ita Photius quoque p. 489. B. Taylor. vit. p. 35. (p. 111. R.) coni. *μετ' ἀδελφῶν τριῶν*. — 15. *τῆς*] *τοῖς* Bas.

2) Antiphonti Lysiam operam dedisse opinatur C. Schoenborn in diss. de Lysiae et Platonis epitaph. p. 27. Quod si verum, Lysiae puero contigerit necesse est, quippe qui anno aetatis XV. Thurios commigravit, eoque demum anno quo Antiphon mortuus est Athenas rediit.

3) Plat. d. rep. I. p. 328. B. tres tantum fratres commemorat, Polemarchum, Lysiam, Euthydemum.

4) Ol. LXXXIV. $\frac{1}{2}$. Reversus est Athenas Ol. XCII. $\frac{1}{2}$.

5) Eadem habet Photius p. 489. B. Niciae rhetoris Syracusani nomen ex Tisia invito patre natum esse probabili coniectura augurator Spengel Artt. Scr. p. 38.

τῶν τριάκοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν ἐξέπεσεν ἑπτὰ ἔτη μεί-
νας, ἀφαιρεθεὶς τὴν οὐσίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμαρχον, αὐτὸς
δὲ διαδρὰς ἐκ τῆς οἰκίας ἀμφιθύρου οὔσης, ἐν ᾗ ἐφυλάσσετο
ὡς ἀπολούμενος, διῆγεν ἐν Μεγάροις [6]. ἐπιθεμένων δὲ τῶν
ἀπὸ Φυλῆς τῇ καθόδῳ, ἐπεὶ χρησιμώτατος ἁπάντων ὤφθη,
χρήματά τε παρασχὼν δραχμὰς δισχιλίας καὶ ἀσπίδας διακο-
σίους, πεμφθεὶς δὲ σὺν Ἑρμᾶνι ἐπικούρους ἐμισθώσατο τρια-
F 323 κοσίους, δύο τε ἔπεισε τάλαντα δοῦναι Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον,
ξένον αὐτῷ γεγονότα [7]· ἐφ᾽ οἷς γράψαντος αὐτῷ Θρασυβούλου
πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπὶ ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου
ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν, ἀπενεγκαμένου δὲ Ἀρχίνου
836 γραφὴν παρανόμων διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰσαχθῆναι " ἑάλω τὸ
ψήφισμα [8], καὶ οὕτως ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας τὸν λοιπὸν
ᾤκησε χρόνον ἰσοτελὴς ὢν [9], καὶ ἐτελεύτησεν αὐτόθι ὀγδοή-
κοντα τρία ἔτη βιούς, ἢ ὥς τινες ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα, ἢ ὥς
τινες ὑπὲρ ὀγδοήκοντα [10], ἰδὼν Δημοσθένην μειράκιον ὄντα.
γεννηθῆναι δέ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος. φέρονται δὲ αὐτοῦ
λόγοι τετρακόσιοι εἰκοσιπέντε· τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ

Vs. 1. *μείνας*] *μεῖναι* Turn. Vulc. Bong. Sed abest a Pet. Ald. Bas. — 2. *ἀφαιρεθεὶς*] *ἀφαιρηθεὶς* vit. Bas. — 5. *Φύλης*] *φυλῆς* Steph. Rell. *Φύλης*. — *ἐπεὶ*] *εἶτα* coni. Wytt. *ἐπιχρησιμώτατος* vult Taylor. p. 206. R. — 7. *πεμφθεὶς δὲ*] *πεμφθείς τε* Pet. — *Ἑρμᾶνι*] *Ἕρμονι* fortasse rectius Phot. p. 489. B. aut *Ἕρμωνι*, ut ap. Demosth. c. Aristocr. p. 691. §. 212. hoc nomen scriptum legitur. — 8. *δύο τε ἔπεισε* scripsi cum Hutt. ex emend. Wytt. pro vulg. *δύο· ἔπεισέ τε.* Item fere Mez. et Taylor. *τριακοσίους, καὶ Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον ἔπεισε, ξένον ὄντα, αὐτῷ δύο τάλαντα παρασχεῖν.* — *Θρασύλαιον*] Phot. *Θρασύδαιον*. Scriptura fluctuat etiam aliis in locis. Vid. Voemel Prolegg. in Dem. Phil. II. p. 12. annot. 5. — 9. *ἐφ᾽ οἷς*] *ἐπὶ τούτοις* mavult Reisk.

6) V. Lys. or. c. Eratosth. §. 8. sqq.

7) Cf. Iustin. V. 9.

8) Non semel Archinus Thrasybulum *παρανόμων* accusavit. V. Aeschin. c. Ctes. §. 195. — *Ἀπροβούλευτον ψήφισμα* quid sit accurate explicat Schoemann d. comit. Athen. p. 96. G. sqq.

9) De hoc inquilinorum ordine vid. Boeckh. Staatsh. d. Ath. t. II. p. 77—79.

10) Ol. C. $\frac{2}{3}$. Dionys. Halic. Lys. 12. *εἰ γὰρ ὀγδοηκονταετῆ γενόμενον θήσει τις τελευτῆσαι Λυσίαν.* Phot. p. 490. A. *γ´ καὶ π´ ἔτη γεγονώς, οἱ δὲ ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ ζ´.* Natus est autem Demosthenes Ol. XCVIII. 4.

Διονύσιον καὶ Καικίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα [11]), *ἐν οἷς
δὶς μόνον ἡττῆσθαι λέγεται. ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ψη-
φίσματος ὃ ἐγράψατο Ἀρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών,
καὶ κατὰ τῶν τριάκοντα ἕτερος* [12]). *ἐγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ* 321 B
*βραχύτατος, τοῖς ἰδιώταις τοῖς πολλοῖς λόγους ἐκδούς. εἰσὶ δ'
αὐτῷ καὶ τέχναι ῥητορικαὶ πεποιημέναι* [13]) *καὶ δημηγορίαι,
ἐπιστολαί* [14]) *τε καὶ ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιοι* [15]) *καὶ ἐρωτικοὶ* [16])

Vs. 1. *Καικίλιον*] *κεκίλιον* Bas. — 2. *ἡττῆσθαι*] *ἡττηθῆναι* Pet. — *ἔστι — περιελών*] Recepi hanc Taylori coni. Vulg. *ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ψηφίσματος ἐγράψατο Ἀρχῖνος, τὴν πολιτείαν αὐτῷ περιέχων.* Wytt. coni. *εἰσὶ δὲ οὗτοι καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ψηφίσματος ὃ ἐγρ. Ἀρχ. τὴν πολ. αὐτοῦ περιελών.* — 4. *καὶ βραχύτατος — ἐκδούς*] *καὶ τρανώτατος τοῖς ἰδιώταις οἷς τοὺς πολλοὺς λόγους ἐκδοὺς ἀπέζη* coni. Reisk. — 5. *τοῖς πολλοῖς*] Glossam esse ad *τοῖς ἰδιώταις* aut legendum *τοὺς πολλοὺς* vel *τοὺς πλείους*, ut Phot. p. 488. B., censet Taylor p. 206. R. — 6. *δημηγορίαι* dedi ex Dionys. Lys. c. 3. et 16. et Suida. Vulg. *δημηγορία.* Reisk. coni. *πεποιημέναι ἐπὶ δημηγορίᾳ.*

11) *Διακοσίων οὐκ ἐλάττους δικανικοὺς γράψας λόγους* Dionys. l. l. cap. 17. Photius p. 488. B. *τοῖς γνησίοις γ' καὶ λ' καὶ διακοσίους ἐγκρίνουσιν.* Suidas: *λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνήσιοι ὑπὲρ τοὺς τ'.*

12) Eadem oratio quae inscribitur *κατὰ Ἐρατοσθένους τοῦ γενομένου τῶν τριάκοντα.*

13) Aristot. ap. Cic. Brut. 12. Quas cur neget Spengel l. l. p. 136. unquam ab ipso Lysia scriptas esse, sed potius ex alio libro *παρασκευαί* inscripto, quem laudat Marcellin. ad Hermog. p. 142. Ald. scriptorum errore extitisse, non assequor.

14) Suid. *ἐπιστολὰς ζ', μίαν μὲν πραγματικήν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτικάς, ὧν αἱ πέντε πρὸς μειράκια.* Epistolarum fragmenta leguntur apud Athen. XIII. p. 592. C., Poll. VII. 130, Harp. et Suid. v. *περιφοριῶσθαι*, Suid. vv. *ὁμοῦ, πώμαλα, ὑπὸ μάλης, φαῦλον*, Schol. Plat. Gorg. p. 347. Bk. His epistolis Spengelio p. 127. annumeranda videtur oratio amatoria Platonis Phaedro inserta. Cf. Schol. Hermiae fol. 77. in Lys. ed. Franz. p. 20. annot.

15) V. Rhetor. Dionys. Halic. 6, 1. Theon. progymn. 2.

16) Horum unum superstitem, quem praebet Plato in Phaedr. p. 230—234, Dionysius Halic. Ep. ad Pomp. 1. acerbe vituperat, ac tantum non omnes oratori suppositum et a Platone ioci caussa fictum esse iudicarunt; hac suspicione nuper feliciter liberavit Ed. Haenisch in comment. de amatorii auctore editioni eius praemissa (Lips. 1827. 12.). Cf. Spengel p. 124—135, qui Taylorum quoque merito refutat erotica cuncta non oratori, sed so-

καὶ Σωκράτους ἀπολογία ἐστοχασμένη τῶν δικαστῶν [17]. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν λέξιν εὔκολος εἶναι δυσμίμητος ὤν. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ ἐραστὴν αὐτόν φησι γεγονέναι Μετανείρας ὁμοδούλου τῇ Νεαίρᾳ [18]. ὕστερον δὲ ἔγημε Βραχύλλου τοῦ ἀδελφοῦ θυγατέρα. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων [19] ὡς δεινοτάτου εἰπεῖν καὶ Ἰσοκράτους πρεσβυτέρου. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα Φίλισκος ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώρι-
C μος [20], ἑταῖρος δὲ Λυσίου, δι' οὗ φανερὸν ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, [ὃ] καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ οὕτως·

315 νῦν, ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.

Vs. 1. καὶ Σωκρ.] καὶ addidi ex E. et Pet. cum Wytt. et Hutt. Negationem excidisse videri scripsi supr. comment. p. 6. — 4. Βραχύλλου scripsi ut supra. Vulg. Βραγχύλου. Pet. Βραγχύλλου. Wytt. cum E. et Mez. ut supra Βραχίλλου. — 9. ὃ addidi ex coni. Reiskii. Vulg. ἔτεσι καὶ, Steph. Wytt. ἔτεσιν καὶ, Bas. ἔθεσιν καὶ. — ἀποδείκνυται] ἀποδείκνειται vit. Bas. — 11. Corruptum hoc ac varie tentatum epigramma dedi ex Anthol. Iacobs. t. II. App. Nr. 96. In emendando eo operam posuerunt Salmasius, Markland. ap. Taylor. vit. Lys. p. 60. (p. 157. R.), Toup. Emend. Suid. II. p. 194, Lennep ad Phalar. p. 273, Reiskius in annott. Wyttenbach. non in Lysiam, sed in Lysidem Pythagoreum scriptum ratus sic illud constitui voluit: εἰ δ' ἄγε Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε φρόντι, Δείξεις εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις· Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίδι ὕμνον, Ζῶντι κατὰ φθιμένων καὶ σοφῷ ἀθάνατον, Ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἄπαυστον, Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν. Vulg. Ὦ Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φρον-

phistae cuidam Lysiae tribuentem. Receptus est in praef. ed. Franz. p. 20—23.

17) V. Cic. d. or. I. 54. Quinct. II. 15. 30. XI. 1. 11. Diog. Laert. II. 40. Val. Max. VI. 4. Schol. Plat. Apolog. p. 330. Bk. Hanc meram fuisse declamationem, praetereaque aliam etiam Socratis contra Polycratem sophistam defensionem a Lysia scriptam esse allato Schol. Aristid. ms. (ed. Frommel p. 103., cf. p. 180) demonstrat Spengel p. 141. sq. Cf. Comment. p. 6.

18) Recte haec ad Lysiam oratorem referri posse contra Taylorum ostenderunt Clinton. F. H. p. 371. e. Kr. et Spengel p. 132. sqq. V. Or. c. Neaer. p. 1351. sq. §. 21. sqq.

19) Plat. Phaedr. p. 279.

20) De hoc Isocratis discipulo

τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίον σῶμα λαβόνθ' ἕτερον
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον
δύντι κατὰ φθιμένων καὶ στέφος ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξαι φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν. D

συνέγραψε δὲ λόγω καὶ Ἰφικράτει, τὸν μὲν πρὸς Ἁρμόδιον, 326 τὸν δὲ προδοσίας κρίνοντι Τιμόθεον [21]), καὶ ἀμφοτέρους ἐνίκα. ἀναδεξαμένου δὲ Ἰφικράτους τὰς τοῦ Τιμοθέου πράξεις, ταῖς εὐθύναις ἀναλαβὼν τὴν τῆς προδοσίας αἰτίαν, ἀπολογεῖται διὰ τοῦ Λυσίου λόγου, καὶ αὐτὸς μὲν ἀπελύθη, ὁ δὲ Τιμόθεος ἐζημιώθη πλείστοις χρήμασι. ἀνέγνω δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ πανηγύρει λόγον μέγιστον, διαλλαγέντας τοὺς Ἕλληνας καταλῦσαι Διονύσιον.

τίδι δείξεις Εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις. Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις Ἐν κόσμοισι (*κόμοισι* Bas.) *βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον. Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδάϊμνον, Δόντα καταφθίμενον* (*κατὰ φθιμένων* Bas.), *καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Ὅς τότ' ἐμῆς ψυχῆς δείξαι* (*δεῖξαι* Steph.) *φιλέταιρον ἅπασι. Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.* Cf. Brunck. Anal. I. p. 184. Iacobs. Anthol. III. p. 914. sq. — 7. *λόγω* dedi ex corr. Meieri d. bon. damnat. p. 195. annot. 120. Vulg. *λόγον.* Reisk. suspicatur *διττὸν* excidisse post *Ἰφικράτει.* — 8. *κρίνοντι*] Taylor vit. Lys. p. 97. (p. 207. R.) et fragm. p. 652. (p. 29. R.), quod probavit Wytt., recepit Hutten. Vulg. *κρίνων.* Pet. *κρίνον.* — *ἀμφοτέρους*] *ἀμφοτέροις* scribendum, aut *τοὺς ἀγῶνας* subaudiendum ait Reisk. — 9. *ἀναδεξαμένου*] *ἀναλεξαμένου* coni. Reisk. *πάλιν ἀναδεξαμένου* legi vult Meier l. l. p. 196, totum autem locum sic explicat: »Iterum autem Iphicrates cum in rationibus reddendis ut repararet accusationem, quam prius Timotheo intenderat, eius in se facinora reciperet, oratione Lysiae usus ut ipse absolveretur effecit,« aut, quamquam hoc ipsi minus placet: »iterum Iphicrates cum Timothei in se facinoribus receptis actionem proditionis illi intentam suam faceret.« — *τοῦ* abest a Pet. — 10. *ἀναλαβὼν*] *ἀντιλαβὼν* coni. Reisk. — 13. *μέγιστον*] *κάλλιστον ἐπὶ τῷ διαλλαγέντας*, aut *κάλλιστον ἐν ᾧ σπουδάζει πεῖσαι διαλλ.* coni. Reisk.

diximus in hist. eloqu. Gr. §. 50, 10.

21) De his orationibus vid. ex temporum ratione iudicantem Dionys. Halic. Lys. cap. 12.

δ'.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

E Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ Ἐρχιέως τῶν μετρίων
327 πολιτῶν, θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων, ὡς καὶ χορηγῆσαι καὶ παιδεῦσαι τοὺς υἱούς — ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι, Τελέσιππος καὶ Διόμνηστος [1]), ἦν δὲ καὶ θυγάτριον — ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος [2]). γενόμενος δὲ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἕκτην ὀλυμπιάδα ἐπὶ Λυσιμάχου Μυρρινουσίου [Λυσίου

Vs. 1. *Ἐρχιέως* ex Phot. p. 486. B. Reisk. et Hutt. Vulg. *ἀρχιερέως*. Turn. et Vulc. *ἀρχιέως*. Xyl. e Steph. Byz. *v. Ἐρεχθία*, qui ipse vitio laborat, *Ἐρεχθιέως*, quod probat Wytt. — 6. *Στράττιδος*] *Στράτιδος* Steph. — 7. *ἐπὶ — ἔτεσι*] Sic scripsi cum Hutt. qui in ed.

De Isocrate scripserunt *Dionysius Halic.* iud. d. Isocr. t. V. ed. Reisk., *Philostratus* Vit. Soph. I. 17, *Photius* Bibl. Cod. CCLX. p. 486—488, *Auctor incertus*, quem *Zosimum* esse supr. in comment. p. 9. augurati sumus, — *Bréquigny* Vies des anciens orateurs Par. 1752. t. I., *Schirach* diss. d. vit. et gen. scrib. Is. P. I. II. Hal. 1765. 4, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 777. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. t. I. p. 217—236, *Benseler* in praef. ad germ. convers. t. I. p. 17—70, *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 48. 49.

1) Telesippum Tisippum vocat Suidas. Id. et Plut. p. 838. C. tertium habent Theodorum. *Ἡδυτοῦς μητρός*, ait Auct. vit. inc. p. VIII. ed. Dindf.

2) Philostr. p. 506. *οἱ δὲ ἡγούμενοι τὴν κωμῳδίαν καθάπτεσθαι τοῦ Ἰσοκράτους ὡς αὐλοποιοῦ ἁμαρτάνουσι. πατὴρ μὲν γὰρ αὐτῷ Θεόδωρος ἦν ὃν ἐκάλουν αὐλοποιόν.* Auct. inc. p. VIII. *οὐχ ὅτι δὲ ἰδίαις χερσὶν εἰργάζετο, διὰ τοῦτο αὐλοποιὸς ἐκλήθη, ἀλλ' ὅτι παῖδας εἶχε τοὺς ἐργαζομένους καὶ ἐκ τούτου προσεπορίζετο τὸν βίον.* Ad quae provocat Zosimus vit. Dem. p. 146. pr. Cf. Plut. Dem. cap. 4. Strattidis versus leguntur infr. annot. 30.

μὲν νεώτερος] δυσὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτά 3), *παῖς μὲν ὢν ἐπαιδεύετο οὐδενὸς ἧττον Ἀθηναίων, ἀκροώμενος Προδίκου τε τοῦ Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντί-* F *νου* 4) *καὶ Τισίου τοῦ Συρακουσίου καὶ Θηραμένους τοῦ ῥήτορος* 5), *οὗ καὶ συλλαμβανομένου ὑπὸ τῶν τριάκοντα καὶ φυγόντος ἐπὶ τὴν βουλαίαν ἑστίαν, ἁπάντων καταπεπληγμένων μόνος ἀνέστη βοηθήσων, καὶ πολὺν χρόνον ἐσίγησε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὑπ' αὐτοῦ παρῃτήθη " εἰπόντος, ὀδυνηρότερον αὐτῷ συμβήσεσθαι* 837 *εἴ τις τῶν φίλων ἀπολαύσει τῆς συμφορᾶς* 6). *καὶ ἐκείνου τινὰς οὔσας τέχνας αὐτῷ φασι συμπραγματεύσασθαι, ἡνίκα ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐσυκοφαντεῖτο, αἵ εἰσιν ἐπιγεγραμμέναι Βότωνος* 7).

Isocr. Frcf. Brubach. 1540. invenit *v. νεώτερος*, subiecta in fine annotatione, post *Μυρρινουσίου* deesse quaedam. Vulg. *Λυσιμάχου Μυρρ. δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσι.* Pro *Λυσιμάχου* Turn. Vulc. *Λυσίου*. H. Wolf. ad Isocr. p. 839. corr. ex Dionys. Hal. *Λυσιμάχου Μυρρ. ἄρχοντος Ἀθήνησι, δυσὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι νεώτερος Λυσίου.* Xylander, Palmer. exerc. p. 227. et Taylor. vit. Lys. p. 30. (p. 101. R.) sic: *Λυσιμάχου Μυρρ. ἄρχοντος Ἀθήνησι, Λυσίου μὲν ἦν νεώτερος*, Reiskius *ἕκτην ἐπ' ἄρχοντος Λυσιμ. τοῦ Μυρρ. Λυσίου μὲν νεώτερος*, vel *νεώτερος μὲν Λυσίου δύο καὶ εἴκ. ἔτ.* — 3. *Κείου* Turn. et Vulc. Xyl. Salm. Reisk. Hutt. Vulg. *Κίου*. — 9. *ἀπολαύσει*] *ἀπολαύσειε* Turn. et Vulc. — *τῆς συμφορᾶς*] *τῆς αὐτῆς συμφορᾶς* coni. Reisk. — 11. *Βότωνος*] *Κότωνος* Pet. *βότονος* Bas. *Βάτωνος* coni. Salmas.

3) Ol. LXXXVI. 1. Lysias natus est Ol. LXXX. ⅔, Plato Ol. LXXXVII. 4.

4) Gorgiam ut audiret in Thessaliam profectus est. Cic. or. 52. De *Gorgia* diximus in hist. eloqu. Gr. §§. 29. 31. 32. 68, 10. de *Prodico* ibid. §§. 30, 13. 68, 4. de *Tisia* ibid. §§. 28. 68, 9.

5) *ὥς τινες ἱστοροῦσιν* ait Dionys. Halic. Isocr. cap. 1. Quae sequitur etiam historia de auxilio Therameni ab *Isocrate* lato habet aliquam dubitationem; idem de *Socrate* narrat Diod. Sic. XIV. 5. Neque rara est Isocratis cum Socrate confusio. Addunt praeterea praeceptoribus Suidas Archinum, Schol. Plat. d. rep. X. p. 421. Bk. Protagoram, Auct. vit. inc. Socratem, quem ipse palam luxit mortuum, p. 838. E.

6) Auct. vit. inc. p. IX. *ἀπιόντος δὲ τούτου πρὸς θάνατον συνηκολούθει ὁ Ἰσοκράτης, μετασχεῖν βουλόμενος τοῦ θανάτου, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ τὴν τιμὴν τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον ἐνδεικνύμενος. ὡς δὲ ἐκώλυσε καὶ οὐκ ἔπειθεν, ὕστερόν τι εἰπὼν ἔπεισεν. ἔφησε γάρ· συναπόλλυταί σοι καὶ ἡ ἐμὴ διδασκαλία, ὥστε ζῶν πλέον ἔτι τιμᾷς ἐνδεικνύμενος τὴν ἐμὴν διδασκαλίαν.*

7) Cf. Spengel Artt. Scr. p. 122. Ricard p. 118. Botonem Xeno-

*ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθη τῶν μὲν πολιτικῶν πραγμάτων ἀπέσχετο,
ἰσχνόφωνός τε ὢν καὶ εὐλαβὴς τὸν τρόπον καὶ τὰ πατρῷα ἀπο-
βεβληκὼς ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμῳ* [8]. *ἄλλοις δὴ με-*
329 *μελετηκὼς φαίνεται, ἕνα δὲ μόνον εἰπὼν λόγον τὸν περὶ τῆς
ἀντιδόσεως. διατριβὴν δὲ συστησάμενος ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν καὶ*
B *γράφειν ἃ διανοηθείη ἐτράπετο, καὶ τόν τε πανηγυρικὸν λόγον
καί τινας ἄλλους τῶν συμβουλευτικῶν οὓς μὲν αὐτὸς γράφων
ἀνεγίνωσκεν, οὓς δὲ ἑτέροις παρεσκεύαζεν, ἡγούμενος οὕτως ἐπὶ
τὸ τὰ δέοντα φρονεῖν τοὺς Ἕλληνας προτρέψασθαι. διαμαρτά-
νων δὲ τῆς προαιρέσεως τούτων μὲν ἀπέστη, σχολῆς δὲ ἡγεῖτο
ὥς τινές φασι πρῶτον ἐπὶ Χίου, μαθητὰς ἔχων ἐννέα. ὅτε
καὶ ἰδὼν τὸν μισθὸν ἀριθμούμενον εἶπε δακρύσας, ὡς ἐπέγνων
ἐμαυτὸν νῦν τούτοις πεπραμένον. ὡμίλει δὲ τοῖς βουλομένοις,
χωρίσας πρῶτος τοὺς ἐριστικοὺς λόγους τῶν πολιτικῶν, περὶ
οὓς ἐσπούδασε. καὶ ἀρχὰς δὲ καὶ περὶ τὴν Χῖον κατέστησε καὶ*
C *τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν* [9]. *ἀργύριόν τε ὅσον οὐδεὶς σο-*
330 *φιστῶν εὐπόρησεν, ὡς καὶ τριηραρχῆσαι. ἀκροαταὶ δ᾿ αὐτοῦ
ἐγένοντο εἰς ἑκατόν* [10], *ἄλλοι δὲ πολλοὶ καὶ Τιμόθεος ὁ Κό-
νωνος, σὺν ᾧ καὶ πολλὰς πόλεις ἐπῆλθε συντιθεὶς τὰς πρὸς
Ἀθηναίους ὑπὸ Τιμοθέου πεμπομένας ἐπιστολάς, ὅθεν ἐδω-
ρήσατο αὐτῷ τάλαντον τῶν ἀπὸ Σάμου περιγενομένων. ἐμαθή-*

Vs. 3. *δὴ*] *δὲ* Steph. — *μεμελετηκὼς* dedi ex corr. H. Wolf. et Xyl. cum Hutt. Vulg. *μεμαρτυρηκώς*. — 4. *εἰπὼν*] *εἰπεῖν* mavult Xyl. — 6. *ἃ διανοηθείη* dedi ex Dionys. Hal. Isocr. c. 1. ut iam voluerunt H. Wolf. et Xyl. Vulg. *διανοηθεὶς*. — 13. *πεπραμένον*] *πεπρακὼς* voluit Reisk. qui nescio ubi *πεπραγμένον* legit. — 15. *καὶ περὶ*] *τὰς* pro *καὶ* legi vult Reisk. — 16. *τὴν αὐτὴν* E. Turn. Vulc. Pet. Anon. Wolf. Mez. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *τὴν αὐτῇ*. — *ἀργύριον*] *ἀργυρίου* Turn. Vulc. Pet. — 19. *ἐπῆλθε*] *εἰσῆλθε* Pet.

phanis philosophi praeceptorem laudatum a Diog. Laert. IX. 2. intelligit.

8) V. Isocr. or. de permut. §. 172.

9) V. Wachsmuth Hellen. Alterthumsk. I. 2. p. 299.

10) De Isocratis discipulis scripsit Hermippus. V. Dionys. l. l. Athen. VIII. p. 342. C. X. p. 451. E. cf. Cic. Brut. 8. d. or. II. 13. 23. et nostr. hist. eloqu. Gr. §. 50. Iis qui hoc loco memorantur addit Auct. vit. inc. p. XI. Lycurgum, Philiscum, Isocratem Apolloniatem, Androtionem, Pythonem Byzantium, Photius p. 486. B. Xenophontem. Cf. Isocr. or. d. permut. §. 93.

τευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγῳδούμενα συγγράψας καὶ Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης, ὁ τὰς τραγῳδίας ὕστερον γράψας [11]), οὗ ἐστι τὸ μνῆμα ἐπὶ τὴν Κυαμῖτιν πορευομένοις καὶ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν D ἐπ' Ἐλευσῖνα, τανῦν κατερηρειμμένον, ἔνθα καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησε σὺν αὐτῷ, ὧν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς σώζεται μόνος, Λεωδάμας τε Ἀθηναῖος καὶ Λάκριτος [12]) ὁ νομοθέτης Ἀθηναίοις, ὥς δέ τινές φασι καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος. καὶ Δημοσθένην δὲ ἔτι ῥητορεύοντί φασι μετὰ σπουδῆς προσελθεῖν αὐτῷ καὶ χιλίας μὲν ἃς εἰσεπράττετο οὐκ ἔχειν φάναι παρασχεῖν, 331 διακοσίας δὲ μόνας δώσειν ἐφ' ᾧ τε τὸ πέμπτον μέρος ἐκμάθῃ, τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι ὡς, οὐ τεμαχίζομεν, ὦ Δημόσθενες, τὴν πραγματείαν, ὥσπερ δὲ τοὺς καλοὺς ἰχθῦς ὅλους πωλοῦμεν, οὕτω κἀγώ σοι, εἰ βούλοιο μαθητεύειν, ὁλόκληρον ἀποδώσομαι E τὴν τέχνην. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος ἀπαγγελθέντων τῶν περὶ Χαιρώνειαν ἐν τῇ Ἱπποκράτους παλαίστρᾳ πυθόμενος, ἐξαγαγὼν αὑτὸν τοῦ βίου τετράσιν ἡμέραις διὰ τοῦ σιτίων ἀποσχέσθαι [13]), προειπὼν τρεῖς ἀρχὰς δραμάτων Εὐριπίδου·

Vs. 3. *Φασηλίτης*] *φασιλίτης* Bas. Steph. — 7. *Λεωδάμας*] Edd. *Λεώδαμος*. — *νομοθέτης*] Aut nominativo casu esse gentile legendum, aut scribendum *νομοθετήσας* censet Xyl. cf. Phot. p. 887. A. Ego puto aliquid excidisse, ut *ὁ Φασηλίτης καὶ Λυκοῦργος*. — 9. *Δημοσθένην δὲ* E. Turn. Vulc. Pet. Wytt. Hutt. Vulg. *Δημοσθένης τε*. — 11. *μόνας*] Huc reponendum hoc voc. iam viderunt Wolf. Reisk. Wytt. Vulg. positum est ante *εἰσεπράττετο*, ubi si recte habeat, Wytt. in *τοὺς μαθητὰς* mutari vult. Xyl. perperam coni. *χιλίας μὲν μνᾶς*. Certe debebat *ἑκατὸν μ. μ.* — *ἐκμάθῃ*] *ἐκμαθεῖν* Salmas. — 15. *δὲ* abest a Pet. — *Χαιρώνδου*] scripsi cum Hutt. ex corr. Meurs. d. Archont. IV. 11. Vulg. *Χαιρωνίδου*. Pet. *Χερωνίδου*. — *ἀπαγγελθέντων*] *γὰρ* addi vult Reisk. — 17. *ἐξαγαγὼν*] *ἐξήγαγεν* coni. Reisk. — *αὑτὸν*] *αὐτὸν* Bas. — *διὰ τοῦ σιτίων*] *ἀπὸ τοῦ σιτίου* Pet.

11) De *Timotheo* disputavimus in hist. el. Gr. §. 45, 16, de *Theopompo* et *Ephoro* ibid. §. 50, 7—9, de *Theodecte* ibid. §. 50, 6.

12) De *Lacrito*, Reiskio ac Wyttenbachio et ut legislatore cuivis ignoto, vid. Dem. c. Lacr. p. 928. §. 15. p. 938. §. 41. sqq. et argum. orat. cf. Plut. Dem. c. 28.

13) Philostr. p. 506. *ἕνα δὲ αὐτὸν ἡγώμεθα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων, ἐπειδὴ μετὰ τὰ κατὰ Χαιρώνειαν ἐτελεύτα, μὴ καρτερήσας τὴν ἀκρόασιν τοῦ Ἀθηναίων πταίσματος.*

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πῖσαν μολὼν [14]).
Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν [15]).

332 ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς ἢ ὥς τινες ἑκατόν [16]), οὐχ ὑπο-
μείνας τετράκις ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καταδουλουμένην, πρὸ ἐνιαυ-
F τοῦ ἢ ὥς τινες πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τῆς τελευτῆς συγγράψας τὸν
παναθηναϊκόν [17]). τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἔτεσι δέκα συνέθηκεν, οἱ
δὲ δεκαπέντε λέγουσιν [18]), ὃν μετενηνοχέναι ἐκ τοῦ Γοργίου τοῦ
Λεοντίνου καὶ Λυσίου, τὸν δὲ περὶ τῆς ἀντιδόσεως δύο καὶ ὀγδοή-
κοντα ἔτη γεγονώς [19]), τοὺς δὲ πρὸς Φίλιππον ὀλίγῳ πρότερον
838 τοῦ θανάτου [20]). ἐγένετο δὲ αὐτῷ " καὶ παῖς Ἀφαρεὺς πρεσβύτῃ
ὄντι ἐκ Πλαθάνης τῆς Ἱππίου τοῦ ῥήτορος ποιητός, τῶν δὲ τῆς
γυναικὸς τριῶν παίδων ὁ νεώτατος. εὐπόρησεν ἱκανῶς οὐ μόνον
333 ἀργύριον εἰσπράττων τοὺς γνωρίμους, ἀλλὰ καὶ τὰ παρὰ Νικο-
κλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, ὃς ἦν υἱὸς Εὐαγόρου, εἴκοσι
τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου. ἐφ' οἷς

Vs. 2. *Ταντάλειος*] *ταντάλιος* Bas. — 5. *τετράκις*] Sic etiam Phot. p. 487. B. Deleri vel mutari in *γεγηρακὼς* mavult Wytt. *τὸ τέταρτον* rectius dictum putat Reisk. — *καταδουλουμένην*] *καταδουλωμένην* vit. Wytt. — 6. *ἐτῶν* Turn. Vulc. Anon. Wolf. Wytt. Hutt. Vulg. *τῶν*. — 7. *συνέθηκεν* om. Bas. — 8. *ἐκ τοῦ*] *ἐκ τῶν* coni. Reisk. — 10. *τοὺς δὲ*] *τὸν δὲ* corr. Xyl. — 13. *τριῶν — ἱκανῶς*] *παίδων ὧν ὁ νεώτατος. Εὐπόρησεν ἱκανῶς* vult Reisk. Vulg. *νεώτατος εὐπόρησεν*.

14) Eurip. Iphig. in Taur. v. 1.

15) Hoc ita explicat Auct. vit. inc. p. XII. *δηλῶν ἐκ τούτων ὡς ὅτι, ὥσπερ ἐκεῖνοι βάρβαροι ὄντες ἐλθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέσχον αὐτῆς, οὕτω καὶ τέταρτός τις οὗτος ἀνεφύη δεσπότης τῆς Ἑλλάδος ὁ Φίλιππος, κτλ.*

16) Eadem habent Auct. vit. inc. p. XII. et Photius p. 487. A. Mortuus est Ol. CX. 3. si audias Dionysium l. l. anno aetatis 98. (cf. Paus. I. 18. 8.), si Auct. Macrob. Lucian. 23. anno 99, si Suidam anno 106.

17) Absolvit Ol. CX. 1. V. §. 270. Hinc recte apud Lucian. l. l. *πανηγυρικὸν* in *παναθηναϊκὸν* mutatum.

18) Dionys. Hal. d. comp. verb. 25, Quinct. X. 4. 4, Plut. bellone an pace clar. fuer. Ath. p. 350. E. absolvit Ol. XCIX. 4. — De furto cf. Philostr. p. 505. Defendit eum ab ista criminatione Phot. p. 487. B. At Lysiam ab Isocrate compilatum esse copiose nuper probare studuit Schoenborn in diss. de Lys. et Plat. p. XXX. sq.

19) Scr. Ol. CVI. 4. Vid. Clint. F. H. p. 141.

20) Cic. Or. 52. Scr. Ol. CVIII. 3.

φθονηθεὶς τρὶς προεβλήθη τριήραρχος, καί τοι δὶς μὲν ἀσθένειαν σκηψάμενος διὰ τοῦ παιδὸς παρῃτήσατο, τὸ δὲ τρίτον ἀναστὰς ἀνήλωσεν οὐκ ὀλίγα [21]. πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πατέρα, ὡς οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀνδράποδον συνέπεμψε τῷ παιδίῳ, τοιγαροῦν, ἔφη, ἄπιθι, δύο γὰρ ἀνθ' ἑνὸς ἕξεις ἀνδράποδα. ἠγωνίσατο B δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Μαυσώλῳ τεθέντα ὑπὸ Ἀρτεμισίας ἀγῶνα, τὸ δὲ ἐγκώμιον οὐ σώζεται [22]. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς Ἑλένην ἐγκώμιον καὶ Ἀρεοπαγιτικόν. ἐξελθεῖν δὲ τοῦ βίου οἱ μὲν ἐναταῖόν φασι σίτων ἀποσχόμενον, οἱ δὲ τεταρταῖον ἅμα ταῖς ταφαῖς τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ πεσόντων [23]. συνέγραψε δ' αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς Ἀφαρεὺς λόγους. ἐτάφη δὲ μετὰ τῆς συγγενείας πλησίον Κυνοσ- 334 άργους ἐπὶ τοῦ λόφου ἐν ἀριστερᾷ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ταύτης τε ἀδελφὴ, τηθὶς τοῦ ῥήτορος, Ἀνακώ, καὶ ὁ ποιητὸς υἱὸς Ἀφαρεύς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Σωκράτης, μητρὸς Ἰσοκράτους ἀδελφῆς Ἀνακοῦς υἱός, C

Vs. 1. *τριήραρχος* dedi ex Turn. et Vulc. cum Wolf. Brubach. Hutt. pro vulg. *τριήρας*. Xyl. Salm. Reisk. volunt *τριηραρχεῖν*. In ed. Frcf. 1540. *τριήρεις*, ubi *παρέχειν* vel tale quid deesse putat Wolf. — 2. *καί τοι* Turn. Vulc. et sic Hutt. Vulg. *καὶ τὸ*. Mez. et Wytt. *τὸ* delendum censent. — 2. *ἀναστὰς*] *ἀναγκασθεὶς* mavult Wytt. — 3. *πρὸς — ἀνδράποδα* aliunde irrepsisse suspicatur Brubach, sed habet ea etiam Photius p. 487. B. — 8. *Ἀρεοπαγιτικόν*] *ἀρεοπαγητικόν* vit. Bas. — 10. *συνέγραψε — λόγους*] *συνέγραψε δὲ αὐτῷ ὁ παῖς Ἀφαρεὺς ἐπιτάφιον λόγον* vel *συνέγραψε δ' ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς Ἀφαρεὺς λόγους* coni. Reisk. — 11. *πλησίον* E. Wytt. Hutt. Vulg. *πλησίον δὲ*. Reisk. vult *πλησίον τοῦ* — 12. *ἐν ἀριστερᾷ* dedi ex Turn. Vulc. Anon. cum Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *ἐν* abest. — *αὐτός τε* dedi ex coni. Reiskii. Vulg. *ὁ υἱός τε*, quod iam Xyl. et Wytt. insititium visum est. — 15. *Ανακοῦς υἱός*] Vulg. *Ἀνακοῦς ὤν*. Turn. et Vulc. *Ἀν. υἱὸς ὤν*. Eodem ducit Petavii *Ἀνακούσιος* et habet ed. Frcf. 1540.

21) Isocr. or. d. permut. §. 5.

22) Ol. CVII. 1. Ruhnk. hist. crit. p. 85. et Clint. F. H. App. p. 299. coll. Euseb. Praep. Ev. X. 3. p. 464. *Atheniensem* intelligunt, Suidam *vv. Θεοδέκτης, Ἰσοκράτης* sequutus Taylor. Lectt. Lys. 3. p. 233. de *Apolloniate* cogitat prioris discipulo. Gell. N. A. X. 18. uti par est in controversia rem relinquit. Sed vide quo iure putaveris octogenarium tam longum ac molestum iter suscepisse.

23) Auct. vit. inc. p. XII. *ἀποκαρτερήσας δ' ἐτελεύτησεν ὡς μὲν Δημήτριός φησιν ἐννέα ἡμέρας, ὡς δὲ Ἀφαρεὺς δεκατέσσαρας.*

ὅ τε ἀδελφὸς αὐτῷ ὁμώνυμος τοῦ πατρὸς Θεόδωρος καὶ οἱ υἱω-
νοὶ αὐτοῦ, τοῦ ποιηθέντος αὐτῷ παῖδες Ἀφαρέως, ἥ τε γύνη
Πλαθάνη, μήτηρ δὲ τοῦ ποιητοῦ Ἀφαρέως. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων
τράπεζαι ἐπῆσαν ἓξ αἳ νῦν οὐ σώζονται. αὐτῷ δὲ Ἰσοκράτει
ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐπῆν κιὼν τριάκοντα πηχῶν, ἐφ' οὗ σειρὴν
πηχῶν ἑπτὰ συμβολικῶς, ὃς νῦν οὐ σώζεται [24]. ἦν δὲ καὶ
αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητάς τε καὶ τοὺς διδασκά-
λους αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Γοργίαν εἰς σφαῖραν ἀστρολογικὴν βλέ-
ποντα, αὐτόν τε τὸν Ἰσοκράτην παρεστῶτα. ἀνάκειται δὲ αὐτοῦ
D καὶ ἐν Ἐλευσῖνι εἰκὼν χαλκῆ ἔμπροσθεν τοῦ προστώου ὑπὸ Τι-
μοθέου τοῦ Κόνωνος καὶ ἐπιγέγραπται

335 Τιμόθεος φιλίας τε χάριν ξενίην τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.
Λεωχάρους ἔργον.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑξήκοντα, ὧν εἰσι γνήσιοι κατὰ μὲν
Διονύσιον εἰκοσιπέντε, κατὰ δὲ Καικίλιον εἰκοσιοκτώ, οἱ δ'
ἄλλοι κατεψευσμένοι [25]. εἶχε δ' ἀλλοτρίως πρὸς ἐπίδειξιν, ὡς
ἀφικομένων ποτὲ πρὸς αὐτὸν τριῶν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν τοὺς μὲν
δύο κατασχεῖν, τὸν δὲ τρίτον ἀπολῦσαι φάμενος εἰς τὴν ἐπιοῦ-
σαν ἥξειν, νῦν γὰρ αὐτῷ τὸ θέατρον εἶναι ἐν ἀκροατηρίῳ. εἰώ-
E θει δὲ καὶ πρὸς τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ λέγειν ὡς αὐτὸς μὲν δέκα

Vs. 1. *αὐτῷ*] Sic libri omnes. *αὐτοῦ* corr. Wolf. Auger. Wytt. Hutt. — *καὶ οἱ υἱωνοὶ — Πλαθάνη*] Ita legendum, uti partim coniecerant Wolf. et Auger., iudicat Wytt. In E. lacuna est inter *Ἀφαρεὺς* et *καὶ ὁ*. Vulg. *καὶ οἱ υἱωνοὶ τοῦ ποιηθέντος αὐτῷ παιδὸς Ἀφαρέως Ἀφαρεύς, καὶ ὁ τούτου πατὴρ Θεόδωρος, ἥ τε γύνη Πλ.* Reisk. corr. *καὶ ὁ υἱωνὸς τοῦ π.* — 3. *οὖν*] om. Pet. — 5. *κιὼν* Turn. Vulc. Anon. Wolf. Wytt. Hutt. Vulg. *κριός*. Pet. *κριών*. — 6. *ὅς*] *ὅ* vit. Wytt. — *οὐ* om. in ed. Frcf. 1540. — 8. *βλέποντα*] *βλέπουσα* Bas. — 12. *ξενίην*] *σύνεσιν* Phot. p. 488. A. — 13. *θεαῖς*] *θεῷ* Phot. — 14. *Λεωχάρους*] *Κλεοχάρους* Phot. — 16. *Καικίλιον*] *κεκίλιον* Bas. — 17. *ὡς*] *ὥστε* Turn. et Vulc. — 20. *ἀκροατηρίῳ* Wolf. Xyl. vers. Mez. Salm. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *ἀκρωτηρίῳ*. — 21. *δέκα μνῶν*] *χιλίων* vult Wolf.

24) Philostr. p. 503. Auct. vit. inc. p. XIII. *σειρῆνας ἐκκολάψαντες διὰ λίθου ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῷ μνήματι.* Cf. Jacobs ad Anthol. VI. p. 187. sq.

25) Eadem habet Photius p. 486. B. Suidas XXXII memorat, spuriarum XXII titulos affert Auct. vit. inc. p. XII. Vid. nostr. hist. eloqu. Gr. App. IV. p. 291. sq.

μνῶν διδάσκοι, τῷ δὲ αὐτὸν διδάξαντι τόλμαν καὶ εὐφωνίαν
δώσειν δεκακισχιλίας. καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον διότι οὐκ ὢν αὐτὸς
ἱκανὸς ἄλλους ποιεῖ, εἶπεν, ὅτι καὶ αἱ ἀκόναι αὐταὶ μὲν τεμεῖν
οὐ δύνανται, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν ποιοῦσιν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ
τέχνας αὐτὸν λέγουσιν συγγεγραφέναι [26]), οἱ δ' οὐ μεθόδῳ ἀλλ'
ἀσκήσει χρήσασθαι. πολίτην δὲ οὐδέποτε εἰσέπραξε μισθόν.
προσέταττε δὲ τοῖς γνωρίμοις εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀπαντῶσιν ἀνα- 336
φέρειν αὐτῷ τὰ εἰρημένα. ἐλυπήθη δὲ καὶ οὐ μετρίως ἐπὶ τῷ
Σωκράτους θανάτῳ καὶ μελανειμονῶν τῇ ὑστεραίᾳ προῆλθε. πά- F
λιν δὲ ἐρομένου τινὸς αὐτόν τί ῥητορική, εἶπεν, τὰ μὲν μικρὰ
μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν [27]). ἑστιώμενος δέ ποτε
παρὰ Νικοκρέοντι τῷ Κύπρου τυράννῳ, προτρεπομένων αὐτὸν
τῶν παρόντων διαλεχθῆναι, ἔφη, οἷς μὲν ἐγὼ δεινός, οὐχ ὁ
νῦν καιρός, οἷς δὲ ὁ νῦν καιρός, οὐκ ἐγὼ δεινός. Σοφοκλέα
δὲ τὸν τραγικὸν θεασάμενος ἑπόμενον ἐρωτικῶς παιδί, εἶπεν,
οὐ μόνον δεῖ, "Σοφόκλεις, τὰς χεῖρας ἔχειν παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ 839
καὶ τοὺς ὀφθαλμούς [28]). τοῦ δὲ Κυμαίου Ἐφόρου ἀπράκτου
τῆς σχολῆς ἐξελθόντος καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δημοφίλου πεμ-
φθέντος ἐπὶ δευτέρῳ μισθῷ, παίζων Δίφορον αὐτὸν ἐκάλει· ἐσπού-
δασε μέντοι ἱκανῶς περὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς χρείας 337

Vs. 2. διότι] διὰ τί vit. Wytt. — 3. αὐταὶ] αὗται Bas. — 10. εἶπεν] εἰπεῖν Bas. Steph. ut v. 15. — 15. εἶπεν Turn. Vulc. ed. Frcf. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. εἰπεῖν. — 16. αὐτῷ] αὑτῷ Bas. — 19. Δίφορον Salmas. Amiot. Xyl. Turn. (sed praecedente οἱονεὶ) Schott. Anon. Mez. Reisk. Hutt. Vulg. Δίφρον, quod retinet Wytt. διάφορον Vulc. Δισέφορον Auct. vit. inc. p. IX. — 20. χρείας] ἱστορίας cum Wolf. mavult Xyl.

26) Vid. Aristot. ap. Cic. Brut. 12. et ap. Auct. vit. inc. p. XII. (λέγεται δὲ ὡς ὅτι καὶ τέχνην ῥητορικὴν ἔγραψε, τῷ δὲ χρόνῳ ἔτυχεν αὐτὴν ἀπολέσαι. ἐρεῖ δέ τις, καὶ πόθεν δῆλον ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει; λέγομεν ὡς ὅτι Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος συναγαγὼν τέχνας ῥητορικὰς ἐμνήσθη καὶ ταύτης), Quinct. II. 15. 33. III. 1. 15, Plut. Dem. c. 5. alii ap. Spengel Artt. Scr. p. 154. sqq. Quem librum non erat quod Apolloniatae tribueret Manutius ad Cic. Epp. ad Att. I. 9. Cf. nostr. hist. el. Gr. §. 68, 15.

27) Haec artis definitio admodum dubia est, ut monuimus l. l. §. 48, 13, praesertim quum Isocratem non omni tempore eodem modo de arte iudicasse iam ex l. l. Aristot: apud Cic. appareat.

28) Cf. Plat. d. rep. p. 329. Steph. Stob. serm. VI. p. 78. Ast comment. p. 331.

αὐτὸς ὑπεθήκατο [29]). ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια κατα-
φερὴς, ὡς ὑποπάστῳ παρειλκυσμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆσθαι, κρό-
κῳ διάβροχον ἔχοντα τὸ προσκεφάλαιον, καὶ νέον μὲν ὄντα μὴ
B γῆμαι, γηράσαντα δὲ ἑταίρᾳ συνεῖναι ᾗ ὄνομα ἦν Λαγίσκη [30]),
ἐξ ἧς ἔσχε θυγάτριον ὃ γενόμενον ἐτῶν δώδεκα πρὸ γάμων
ἐτελεύτησεν. ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἱππίου τοῦ ῥήτορος γυναῖκα
ἠγάγετο τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, ὧν τὸν Ἀφαρέα, ὡς προείρηται,
ἐποιήσατο [31]), ὃς καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ
Ὀλυμπιείῳ [32]) [ὡς] ἐπὶ κίονος καὶ ἐπέγραψεν

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνὶ θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

338 λέγεται δὲ καὶ κελητίσαι ἔτι παῖς ὤν· ἀνάκειται γὰρ ἐν ἀκροπό-
C λει χαλκοῦς ἐν τῇ σφαιρίστρᾳ τῶν ἀρρηφόρων κελητίζων ἔτι παῖς
ὤν, ὥς εἰπόν τινες. δύο δὲ ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ συνέστησαν αὐτῷ
ἀγῶνες, πρότερος μὲν εἰς ἀντίδοσιν προκαλεσαμένου αὐτὸν Με-
γακλείδου, πρὸς ὃν οὐκ ἀπήντησε διὰ νόσον, τὸν δὲ υἱὸν πέμ-
ψας Ἀφαρέα ἐνίκησε [33]), δεύτερος δὲ Λυσιμάχου αὐτὸν προ-
καλεσαμένου περὶ τριηραρχίας εἰς ἀντίδοσιν, ἡττηθεὶς δὲ τὴν

Vs. 2. *ὑποπάστῳ*] *ὑπὸ πάστῳ* Turn. *χρυσοπάστῳ* corr. Salmas. — 3. *ἔχοντα*] *ἔχοντι* coni. Reisk. — 9. *ὡς* delendum censent Reisk. et Wytt. *Ὀλυμπιείῳ* scripsi pro vulg. *Ὀλυμπίῳ*. — 12. *κελητίσαι* — *κελητίζων* Amiot. Xyl. Turn. Vulc. Anon. Mez. Wolf. Haesitant Reisk. et Wytt. Vulg. *κερητίσαι* et *κερητίζων*. — 13. *ἔτι* — *τινες* delenda putat Wytt.

29) Cic. d. or. II. 13. Phot. Bibl. Cod. CLXXVI. p. 121. A. Cod. CCLX. p. 486. B.

30) Auct. vit. inc. p. IX. *ἔσκωπτον δὲ τοῦτον οἱ κωμικοὶ ὡς κεχρημένον τινὶ πόρνῃ Λαγίσκῃ ὀνόματι. λέγομεν δὲ ἡμεῖς ἀπολογούμενοι, ὅτι μάλιστα μὲν οὐδὲν τοῦτο ποιεῖ, εἰ εἶχε μετὰ τὴν τελευτὴν τῆς γυναικὸς ταύτην παλλακίδα. ἔπειτα λέγομεν ὅτι τοῦτο αὐτὸν πολὺ πλέον προσαπολύει τῆς διαβολῆς, ὅτι ψευδὲς τὸ παρὰ τῶν κωμικῶν σκώπτεσθαι.* Idem p. X. *σκώπτουσι δὲ αὐτὸν, ὡς εἶπον καὶ ἄνω, οἱ κωμικοὶ ἐπὶ τῇ Λαγίσκῃ, ὧν εἷς ἐστι καὶ Στράττις, λέγων ταῦτα ἐν Ἀταλάντῃ· καὶ Λαγίσκην τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν εὑρεῖν μὲν συκάζουσαν, εἶθ' ἥκειν ταχὺ τὸν αὐλότρυπον αὐτόν.* Eidem versus paullo aliter ac fabula non indicata leguntur ap. Athen. XIII. p. 592. D. et Harp. *v. Λαγίσκα.*

31) Perverse Photius p. 488. A.

32) Cf. Pausan. I. 18. 8. Plin. Hist. Nat. XXXIV. 8. XXXVI. 5.

33) Ol. CVI. 2. V. Clinton. F. H. p. 137. De Apharei orat. *πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως* vid. Dionys. Hal. Isocr. c. 18. Dinarch. c. 13.

τριηραρχίαν ὑπέστη. ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ πομπείῳ. ὁ δὲ Ἀφαρεὺς συνέγραψε μὲν λόγους, οὐ πολλοὺς δέ, δικανικούς τε καὶ συμβουλευτικούς. ἐποίησε δὲ καὶ τραγῳδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν ἀντιλέγονται δύο. ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ Λυσιστράτου διδάσκειν ἄχρι Σωσιγένους ἐν ἔτεσιν D εἰκοσιοκτὼ [34]) διδασκαλίας ἀστικὰς καθῆκεν ἓξ καὶ δὶς ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεὶς καὶ δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ληναϊκάς. τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Ἀνακοῦς εἰκόνες ἀνέκειντο ἐν ἀκροπόλει, ὧν ἡ τῆς μητρὸς παρὰ τὴν Ὑγίαν νῦν κεῖται μετεπιγεγραμμένη, ἡ δὲ Ἀνακοῦς οὐ σώζεται. ἔσχε δὲ υἱοὺς Ἀλέξανδρον μὲν ἐκ Κοίνου, Σωσικλέα δὲ ἐκ Λυσίου.

Vs. 5. *ἀπὸ*] *ὑπὸ* vit. Wytt. — 8. *Ἰσοκράτους*] *δηλονότι* addi vult Reisk. — Paullo ante pro *αὐτῶν* Turn. et Vulc. habent *αὐτοῦ*, quod Wolf. probat; fortasse delendum est. — *Ἀνακοῦς* bis reposui cum Amiot. Xyl. Mez. Frcf. 1540. Wolf. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *Νακοῦς*. — 11. *ἔσχε* — *Λυσίου*] Haec aliunde invecta aut partem priorum perditorum esse suspicatur Wytt. *Κοίνου* pro vulg. *Κοινοῦς* voluit Reisk., probat Wytt., eius tamen loco in E. lacunam esse dicit. *Σωσικλέα* pro vulg. *Οὐσικλέα* (Wytt. Hutt.) habent Turn. Vulc. Xyl. vers. Anon. Mez. *Θυσικλέα* corr. Salmas. Wolf. nomen *Λύσιον* mulieris esse putat aut *Γλυκέριον*.

34) Ol. CIII. 1—CIX. ¾. V. Clinton. l. l. p. 155. *Ἀστικαί* sunt fabulae quae docebantur Dionysiis maioribus, *ἐν ἄστει*, reliquae *ἐν ἄγροις*, Lenaeis et Anthesteriis, de quibus festis vid. quos laudat C.F.Hermann in Lehrb. d. griech. Staatsalterth. §. 161, 2.

ε'.

ΙΣΑΙΟΣ.

E Ἰσαῖος Χαλκιδεὺς μὲν ἦν τὸ γένος [1]), παραγενόμενος δὲ εἰς
340 Ἀθήνας καὶ σχολάσας Λυσίᾳ κατά τε τὴν τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαν καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασι δεινότητα, ὥστ' εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνδρῶν εἴη, οὐκ ἂν διαγνοίη πολλοὺς τῶν λόγων ῥᾳδίως ὁποτέρου τῶν ῥητόρων εἰσίν [2]). ἤκμασε δὲ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὥς ἐστιν τεκμήρασθαι ἐκ λόγων αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου ἀρχῆς παρέτεινε [3]). καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους ἀποστὰς τῆς σχολῆς ἐπὶ δραχμαῖς

Vs. 2. Post *Λυσίᾳ*, aut post *δεινότητα* excidisse *ἐζήλωσεν* vel *ἐξίσωσεν* vel *ἐμιμεῖτο αὐτὸν* vel *ὅμοιος αὐτῷ ἐγένετο* suspicatur Reisk. — 6. *μετὰ*] *κατὰ*, ut Auct. vit. inc., vult Xyl. — *ἐκ λόγων αὐτοῦ*] *ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ* aut *ἐκ τινῶν λόγων* coni. Reisk.

De Isaeo scripserunt *Dionysius Halic.* iud. d. Is. t. V. ed. Reisk., *Photius* Bibl. Cod. CCLXIII. p. 490. A. Bk., *Suidas*, *Auctor vit. incertus* in Edd. Is., — *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 808. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. t. I. p. 239—250, *Liebmann* d. Is. vit. et script. comm. Hal. 1831. 4, *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 51.

1) Atheniensem dixit Hermippus, Demetrius Chalcidensem. Vid. Harpocr. *v.* Ἰσαῖος. Patrem Diagoram nominat Auct. vit. inc. Idem Atheniensem cum Assyrio, inferioris aetatis sophista, cuius vitam scripsit Philostratus, confundit, id quod etiam recentiorum quibusdam accidisse video.

2) Dionys. Halic. iud d. Is. cap. 2—5.

3) Mortuum esse Isaeum post Ol. CVI. $\frac{2}{3}$. ex eo colligi potest, quod hoc anno scripta est or. d. hered. Apollodori. V. Schoemann. adn. ad Is. p. 354. Liebmanno l. l. p. 7. Ol. XCI. natus, Ol. XCVII—CVI. floruisse videtur.

μυρίαις [4], *διὸ καὶ μάλιστα ἐπιφανὴς ἐγένετο. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς ἐπιτροπικοὺς λόγους συνέταττε τῷ Δημοσθένει, ὥς τινες* 341 F *εἶπον* [5]. *καταλέλοιπε δὲ λόγους ἑξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἰσι γνήσιοι πεντήκοντα* [6], *καὶ ἰδίας τέχνας* [7]. *πρῶτος δὲ καὶ σχηματίζειν ἤρξατο* [8] *καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα μεμίμηται Δημοσθένης* [9]. *μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Θησεῖ.*

Vs. 2. *ἐπιτροπικοὺς* dedi ex E. Pet. Phot. cum Xyl. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *ἐπιτρεπτικοὺς*.

4) Optione data utrum velimus Demosthenem, quem Isocrati ne M. quidem pendere potuisse dixit p. 837. D., decem M. drachmarum numeratis, an, quod ait Suidas, *ἀμισθί* ab Isaeo institutum esse, suspensus atque dubius haeret animus.

5) *ἕτεροι δὲ νομίζουσι συντετάχθαι μὲν ὑπὸ Δημοσθένους, διωρθῶσθαι δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰσαίου* Liban. vit. Dem. p. 3. R. Cf. argum. or. Dem. c. Onet. II. p. 875. Phot. p. 490. A. Zosim. vit. Dem. p. 147. Reisk.

6) Deperditarum quot inveniri potuerunt inscriptiones collegimus in hist. eloqu. Gr. App. V. p. 293—295.

7) Dionys. Halic. Is. 4. Ep. ad Amm. I. 2. Cf. Spengel Art. Scr. p. 181.

8) »Nescio an sit *σχηματίζειν* schemata recte distinguere et suo collocare loco, ut huc pertineant Dionysii verba de Isaeo p. 305. cap. 3.« Spengel l. l.

9) Dionys. l. l. c. 3. *καὶ πηγή τις ὄντως ἐστὶ τῆς Δημοσθένους δυνάμεως.* Pytheas dixit, *ὅτι τὸν Ἰσαῖον ὅλον καὶ τὰς τῶν λόγων ἐκείνου τέχνας σεσίτισται.* Id. cap. 4.

ϛʹ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Αἰσχίνης Ἀτρομήτου, φυγόντος μὲν ἐπὶ τῶν τριάκοντα, συγκαταγαγόντος δὲ τὸν δῆμον [1])*, καὶ Γλαυκοθέας* [2])*, τὸν δὲ δῆμον Κοθωκίδης, οὔτε κατὰ γένος τῶν ἐπιφανῶν, οὔτε κατὰ περιουσίαν χρημάτων* [3])*, νέος δὲ ὢν καὶ ἐρρωμένος τῷ σώματι περὶ τὰ γυμνάσια ἐπόνει, λαμπρόφωνος δὲ ὢν μετὰ ταῦτα τραγῳδίαν ἤσκησεν, ὡς δὲ Δημοσθένης φησὶν ὑπογραμματεύων καὶ τριτα-*

Vs. 2. *τὸν δὲ δῆμον Κοθωκίδης*] Ald. Bas. Xyl. Pet. *τῶν δὲ δήμων* solemni varietate. *Κωθωκίδης* omnes praeter Xyl. Wytt. Hutt. *Κωθωνίδης* Pet.

De Aeschine scripserunt *Philostratus* Vit. Soph. I. 18, *Apollonius* vit. (Orr. Bekk. t. III. p. 246—248), *Auctor vit. incert.* (fort. Libanius, ibid. p. 245. sq.), *Photius* Bibl. Cod. CCLXIV. p. 490. Bk., *Suidas*, *Eudocia* Viol. p. 51. Villois. — *Vatry* Recherches sur la vie et les oeuvres d'Eschine in Mém. de l'Acad. d. Inscr. t. XIV, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 850. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. t. I. p. 281—293, *Passow* in Ersch et Grub. Encycl. t. II. p. 73—79, *Bremi* in germ. convers. t. I. (Graeca dedit in Ed. Aesch. t. I. p. 10—12), *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 58. 59.

1) Olim Tromes vocatus nomen in Atrometum mutavit. V. Dem. d. cor. p. 270. §. 130. Ibid. §. 129. *ἐδούλευε παρ' Ἐλπίᾳ τῷ πρὸς τῷ Θησείῳ διδάσκοντι γράμματα.* Uberius de eo agit Aesch. d. f. l. §. 78 et 147. Cf. Iacobs Dem. Staatsr. ed. II. p. 603.

2) Dem. d. cor. §. 129. 130. *ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην.* cf. §§. 259. 284. Apollon. vit. p. 247, 1. *Γλαυκοθέας ἢ ὥς ἔνιοι Γλαυκίδος.* Suidas *Λευκοθέας*, ex Libanio, ut videtur.

3) Aesch. d. f. l. §. 147. *καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ νέῳ μὲν ὄντι, πρὶν τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι διὰ τὸν πόλεμον — εἶναι δ' ἐκ φρατρίας τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεοβουτάδαις μετέχει.*

γωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει, ἀναλαμβάνων ἐπὶ σχολῆς τὰς παλαιὰς τραγῳδίας, καὶ ἔτι παῖς ὢν ἐδίδασκε γράμματα σὺν τῷ πατρί 4)*, καὶ μειράκιον ὢν ἐστρατεύετο ἐν τοῖς περιπόλοις* 5)*. ἀκροατὴς δὲ γενόμενος ὡς μέν τινες λέγουσιν Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος* 6)*, ὡς δὲ Καικίλιος Λεωδάμαντος* 7)*, καὶ πολιτευόμενος οὐκ ἀφανῶς ἐκ τῆς ἐναντίας μερίδος τοῖς περὶ Δημοσθένην, ἐπρέσβευσεν ἄλλας τε πρεσβείας πολλὰς καὶ πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐφ' ᾗ κατηγορηθεὶς ὑπὸ Δημοσθένους ἀνῃρημένου τοῦ Φωκέων ἔθνους, ἔτι δὲ ὡς πόλεμον ἐξάψας ἡνίκα πυλαγόρας ᾑρέθη Ἀμφικτύοσι πρὸς Ἀμφισσεῖς τοὺς τὸν λιμένα ἐργαζομένους, ἐξ οὗ συνέβη τοὺς Ἀμφικτύονας Φιλίππῳ προσφυγεῖν, τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνου συνεργούμενον ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι καὶ τὴν Φωκίδα λαβεῖν* 8)*· ἀλλὰ*

(B at margin beside line 5)

Vs. 4. *ἐν τοῖς περιπόλοις*] Hanc Hemsterhusii ad oram exempli sui scriptam emendationem Wytt. quoque probatam pro vulg. *ἐν τοῖς πολλοῖς* recipere non dubitavi. V. ann. 5. — 5. *Καικίλιος*] *κεκίλιος* Bas. — *Λεωδάμαντος*] Xyl. Ions. d. scr. hist. phil. p. 216. et Ruhnk. hist. cr. p. 63. corrigunt *Ἀλκιδάμαντος*. — 7. *ἐπρέσβευσεν*] *ἐπρέσβευεν* Bas. — 8. *ἐφ' ᾗ — ἀνῃρημένου*] *ἐφ' ᾗ κατηγορήθη ὑπὸ Δημοσθένους ὡς δι' αὐτὴν ἀνῃρημένου* coni. Reisk. — 11. *τοὺς — ἐργαζομένους* dedi ex emend. Wolfii Wytt. probata. Vulg. *καὶ τὸν λιμένα ἐργαζομένοις*. Reisk. coni. *Ἀμφισσεῖς τὸν λιμένα ἐργαζομένους*, Kaltw. *πρὸς Ἀμφισσεῖς τοὺς τὸν λειμῶνα ἱερὸν ἐργαζομένους*. Xyl. asterisco locum notavit. Olim suspicatus sum *τὰ τεμένη* legendum; sed omnia sana sunt. vid. Aesch. c. Ctes. §. 119.

4) Fuse de his exponit Dem. d. cor. p. 313. sq. §. 258—262.

5) Ipse ait in or. d. f. l. §. 167. *ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύ' ἔτη.* Cf. Apollon. p. 248. Harpocr. *v. περίπολος.*

6) Idem Philostr. p. 509. Phot. p. 490. B. Apollon. p. 247, 22. *φασὶ μέντοι τινὲς αὐτὸν ἀκουστὴν γενέσθαι Πλάτωνός τε καὶ Σωκράτους ψευδόμενοι.* Et schol. *ὅτι μαθητὴς ἐγένετο, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Φαληρεύς φησι, Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου, εἶθ' ὕστερον Πλάτωνος, ὡς δὲ Καικίλιος καὶ Ἰδομενεὺς καὶ Ἕρμιππος ἱστοροῦσιν, οὐκ ἤκουσε τούτων τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν.*

7) V. supr. comment. p. 8. annot. 9. At Suidas: *μαθητὴς κατὰ τὴν ῥητορικὴν Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλαΐτου.* Phot. Cod. LXI. p. 20. A. Antalcidam magistrum vocat, sed ibi *Ἀνταλκίδα* in *Ἀλκιδάμαντα* mutavit Ruhnk. l. l. Nostro autem loco nihil mutandum; si error est, erravit Caecilius.

8) V. Winiewski Comment. in Demosth. Or. d. cor. (Monast. 1829. 8.) p. 70. sqq.

C συνειπόντος αὐτῷ Εὐβούλου τοῦ Σπινθάρου Προβαλισίου δημαγωγοῦντος τριάκοντα ψήφοις ἀπέφυγεν * 9). εἰσὶ δ' οἵ φασι συγγράψαι μὲν τοὺς ῥήτορας τοὺς λόγους, ἐμποδὼν δὲ γενομέ-
343 νων τῶν περὶ Χαιρώνειαν μηκέτι τὴν δίκην εἰσελθεῖν 10). χρόνῳ δ' ὕστερον Φιλίππου μὲν τετελευτηκότος, Ἀλεξάνδρου δὲ διαβαίνοντος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐγράψατο Κτησιφῶντα παρανόμων ἐπὶ ταῖς Δημοσθένους τιμαῖς, οὐ μεταλαβὼν δὲ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἔφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, χιλίας δραχμὰς ὑπὲρ τῆς ἥττης οὐ βουληθεὶς καταθέσθαι. οἱ δὲ ἀτιμίας αὐτῷ προστιμη-
D θῆναι λέγουσιν οὐ θέλοντι ἐξελθεῖν τῆς πόλεως 11), καὶ ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον ὡς Ἀλέξανδρον 12). τοῦ δὲ τελευτήσαντος ταραχῆς ουσης ἀπάρας εἰς τὴν Ῥόδον ἐνταῦθα σχολὴν καταστησάμενος ἐδίδασκεν 13). ἀνέγνω τε τοῖς Ῥοδίοις τὸν κατὰ Κτησιφῶντος λόγον ἐπιδεικνύμενος· θαυμαζόντων δὲ πάντων εἰ ταῦτα εἰπὼν ἡττήθη, οὐκ ἄν, ἔφη, ἐθαυμάζετε, Ῥόδιοι, εἰ πρὸς ταῦτα Δημοσθένους λέγοντος ἠκούσατε 14). σχολήν τε ἐκεῖ προσκατέ-

Vs. 1. *Προβαλισίου* ex emend. Wytt. Vulg. *Προβαλλουσίου*. Xyl. *Προβαλινθίου*. Reisk. coni. *Προβαλησίου τοῦ τότε μάλιστα δημαγωγοῦντος*. — 14. *ἐπιδεικνύμενος*] *ἐπειδεικνύμενος* vit. Bas.

9) Errorem ab ipso auctore profectum, a Photio p. 490. B. repetitum iam notavit Ruhnk. hist. cr. p. 65. sq. Eubulus erat non Spinthari f. Probalisius, sed Anaphlystius. Ceterum cf. supr. comment. p. 8. — Lis de corona exarsit Ol. CX. 3, dirempta demum Ol. CXII. 3, libelli vero d. f. l. scripti Ol. CIX. 2. in lucem sunt emissi.

10) V. Argum. or. Aesch. d. f. l. Plut. Dem. c. 15. Cf. Becker Demosth. t. II. p. 320. sqq. Voemel ad Liban. arg. Phil. II. p. 4. d. pac. p. 223.

11) Istius quorundam opinionis absurditatem commonstrat Schoemann in Att. Proc. p. 736.

12) Auct. vit. inc. p. 246, 5. *ἀτιμωθέντα δὲ ἀπᾶραι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον οἰηθέντα κατάξειν αὐτὸν εἰς Ἀθήνας Ἀλέξανδρον.*

13) Id. p. 246, 8. *ἔνθα δεομένων αὐτοῦ Ῥοδίων τὴν τέχνην διδάξαι τὴν ῥητορικήν, ἀρνήσασθαι εἰπόντα μηδ' αὐτὸν εἰδέναι. δίκας γοῦν κελευόντων εἰπεῖν οὐδὲ τοῦτο θελῆσαι, συμβαλόντα ὅτι ἐν τῇ πατρίδι ἡττηθεὶς κομιδῇ γ' ἂν ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας διαφθαρῆναι. τέλος οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἐλθεῖν τέχνην καὶ διδάσκειν τοὺς παῖδας γράμματα.*

14) Idem narrant Cic. d. or. III. 56. Valer. Max. VIII. 10. Philostr. p. 510. Phot. p. 490. B. Paullo aliter Plin. Ep. II. 3. *τί δὲ εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου [τὰ αὐτοῦ ῥήματα βοῶντος] ἀκηκόατε;* coll. IV. 5. Item Schol. ad vit. inc. auct. p. 246.

λιπε τὸ Ῥοδιακὸν διδασκαλεῖον κληθέν [15]). ἔπειτα πλεύσας εἰς Σάμον καὶ διατρίβων ἐπὶ τῆς νήσου ὀλίγον ὕστερον ἐτελεύτησεν [16]). ἐγένετο δὲ εὔφωνος ὥς δῆλον ἔκ τε ὧν φησι Δημοσθένης [17]) καὶ ἐκ τοῦ Δημοχάρους [18]) λόγου. φέρονται δὲ αὐτοῦ E λόγοι τέσσαρες, ὅ τε κατὰ Τιμάρχου καὶ ὁ τῆς παραπρεσβείας καὶ ὁ κατὰ Κτησιφῶντος, οἳ καὶ μόνοι εἰσὶ γνήσιοι. ὁ γὰρ ἐπι- 344 γραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἔστιν Αἰσχίνου. ἀπεδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίσιν τοῦ περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεὶς συνήγορος, οὐ μὴν εἶπε τὸν λόγον· ἐχειροτονήθη γὰρ Ὑπερείδης ἀντ' αὐτοῦ, ὥς φησι Δημοσθένης [19]). ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφοὺς ὥς φησιν αὐτὸς Ἀφόβητον καὶ Φιλοχάρη [20]). ἀπήγγειλε δὲ καὶ τὴν ἐν

Vs. 2. *καὶ — νήσου*] *καὶ διατριβὴν καταστησάμενος ἐπὶ τῆς νήσου* coni. Reisk. — 5. *ὁ τῆς παραπρεσβείας*] *ὁ περὶ τῆς πρεσβείας* vult Reisk. Non opus est hac correctione, quamvis similiter Philostr. p. 510. *τῇ ἀπολογίᾳ τῆς πρεσβείας*, item Apollon. vit. p. 247, 26. *ἐν τῷ περὶ πρεσβείας* in Cod. Helmst. — 8. *ἐπὶ — περὶ*] *ἐπὶ κρίσιν ἀγῶνος* vel *ἀμφισβητήματος τοῦ περὶ* coni. Reisk. — 11. *Ἀφόβητον καὶ Φιλοχάρη*] Vulg. *Ἄφοβον καὶ Δημοχάρη*. Scribae vitium esse puto, quum ad ipsum Aeschinem auctor provocet. — *ἀπήγγειλε* Bas. Xyl. Pet. Wytt. Hutt. Vulg. *ἀντήγγειλε*, quod Stephanum fecisse ex Aldino *ἀνπήγγειλε* ait Wytt. *ἀνήγγειλε* aut *ἀπήγγειλε* vult Reisk.

15) De Aeschine scholae Rhodiacae ac stili Asiani conditore egimus in hist. eloqu. Gr. §. 76, 6.

16) Circ. Ol. CXVI. 3. si verum est quod dicit Apollonius, vixisse eum 75 annos. Natus est enim Ol. XCVII. 4, quia caussam adversus Timarchum Ol. CVIII. 4. anno 45. aetatis egit. V. or. c. Tim. §. 49. Ceterum parum recte Apollon. p. 248, 17. *ἐτελεύτησε δ' Αἰσχίνης ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Ἀντιπάτρου καταλυθείσης τῆς πολιτείας, ὅτι καὶ οἱ περὶ Δημοσθένην ἐξεδόθησαν, βεβιωκὼς ἔτη οε'.* Imo Suidas *α'. οὗτος ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστάς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καὶ κώνειον πιὼν ἀπέθανε καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὡς ἀτέκνων ἐδημοσιώθη.* Eadem Id. v. *ἐδημοσίωσαν.*

17) Dem. d. cor. p. 313. §. 259. p. 328. §. 308. Cf. Iacobs ad h. l. p. 624.

18) Ad hunc provocat etiam Auct. vit. inc. p. 246, 13. et Harpocr. *v. Ἴσχανδρος* (qui tamen habet *Δημ. ἐν τοῖς διαλόγοις*). De Demochare vid. annot. ad p. 847. C.

19) Dem. d. cor. p. 271. §. 134. cf. vit. Hyperid. p. 850. A. Philostr. p. 510. Apollon. p. 247, 19. Boeckh. Staatsh. d. Ath. t. I. p. 440. sq. — Tres istas orationes *Χάριτας* dictas esse ait Phot. Bibl. Cod. LXI. p. 20. B.

20) Aesch. d. f. l. §. 149. Dem. d. f. l. p. 415. §. 237. ubi vid.

Ταμύναις νίκην πρῶτος Ἀθηναίοις [τὸ δεύτερον], ἐφ' ᾧ καὶ
ἐστεφανώθη [21]). οἱ δὲ εἶπον μηδὲ μαθητεῦσαί τισι τὸν Αἰσχί-
F νην, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑπογραμματείας ἀρθῆναι ἐν τοῖς δικαστηρίοις
τότε διάγοντα [22]), πρῶτον δὲ εἰπεῖν ἐν τῷ δήμῳ κατὰ Φιλίππου,
εὐδοκιμήσαντά τε πρεσβευτὴν χειροτονηθῆναι πρὸς Ἀρκάδας,
πρὸς οὓς ἀφικόμενον συστῆσαι τοὺς μυρίους ἐπὶ Φίλιππον [23]).
841 "ἐγράψατο δὲ καὶ Τίμαρχον ἑταιρήσεως, ὁ δὲ ἐκλιπὼν τὸν
345 ἀγῶνα αὑτὸν ἀνήρτησεν, ὥς πού φησι Δημοσθένης [24]). ἐχει-
ροτονήθη πρεσβευτὴς ὡς Φίλιππον [κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημο-
σθένους] περὶ τῆς εἰρήνης, ἐν ᾗ ἄμεινον τοῦ Δημοσθένους ἠνέχθη·
τὸ δεύτερον δέκατος ὢν κυρώσας ὅρκοις τὴν εἰρήνην κριθεὶς ἀπέ-
φυγεν, ὡς προείρηται.

Vs. 1. *τὸ δεύτερον* uncis inclusi cum Hutt. quamquam Photius p. 490. A. idem habet. *τὴν δευτέραν* Amiot. Mez. Delendum censent Wolf. Reisk. Forte scribendum *ἢ δεύτερος*. — 2. *τισι*] *τινὶ* Mez. — 8. *αὐτὸν*] *αὑτὸν* Bas. — 9. *κατὰ — Δημοσθένους* uncis inclusi ut ab hoc loco aliena. Deleri volunt Reisk. et Kaltw. Vix ea tueare, licet Ctesiphontem quoque in legatis fuisse memineris. cf. arg. or. Dem. d. f. l. p. 336. pr. — 11. *τὸ δεύτερον*] *τὸ δεύτερον δὲ χειροτονηθεὶς πρεσβευτὴς* coni. Reisk. *καὶ δεύτερον* vit. Wytt. Suspicor scribendum esse: *καὶ τῶν ἑτέρων δέκατος ὤν· κυρώσας δὲ ὅρκοις κτλ.*

Ulp. Item Apollon. p. 247, 6. Tertius Eunomus nominatur in Arg. 2. or. Dem. d. f. l. p. 337. extr.

21) Aesch. d. f. l. §. 169. De hoc in Euboea Ol. CVI. 3. gesto bello vid. Boeckh. in Comm. Acad. Berol. 1818. p. 61. sqq. Vömel Prolegg. ad Phil. I. p. 77. sqq.

22) Auct. vit. inc. p. 245, 7. *ὄντα δὲ λαμπρόφωνον γραμματεῦσαι Ἀριστοφῶντι καὶ μετὰ τοῦτον Εὐβούλῳ* (cf. annot. 9.) *καὶ ἀναγινώσκοντα ψηφισμάτων ὁμοῦ καὶ νόμων ἔμπειρον γενόμενον ἐπιθέσθαι τῷ βήματι.*

23) Dem. d. f. l. p. 344. §. 10. sq. p. 438. §. 303. sqq., Aesch. d. f. l. §. 79.

24) Dem. d. f. l. p. 301. §. 2. *τὸν μὲν ἀνῄρηκε.* cf. Ulp. p. 195, 4. Arg. or. Aesch. c. Tim. Suid. v. *Τίμαρχος.*

ζ'.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

Λυκοῦργος πατρὸς μὲν ἦν Λυκόφρονος τοῦ Λυκούργου, ὃν οἱ τριάκοντα τύραννοι ἀπέκτειναν [1]), *αἰτίου αὐτῷ τῆς ἀναιρέσεως* B *γενομένου Ἀριστοδήμου Βατῆθεν, ὃς καὶ ἑλληνοταμίας γενόμενος ἔφυγεν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ, τὸν δῆμον δὲ Βουτάδης, γένους τοῦ τῶν Ἐτεοβουταδῶν. ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου* [2]) *ταπρῶτα ἐφιλοσόφησεν, εἶτα καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος γνώριμος γενόμενος ἐπολιτεύσατο ἐπιφανῶς καὶ λέγων καὶ πράττων, καὶ δὴ πιστευσάμενος τὴν διοίκησιν τῶν χρημάτων·*

Vs. 3. *Βατῆθεν*] *Βατιῆθεν* Salmas. — 4. *τὸν δῆμον δὲ* recte E. Turn. Vulc. Anon. Wytt. Hutt. Vulgo *δήμων δὲ τῶν*. Ald. Bas. Pet. *τῶν δήμων δέ*. Reisk. vult *δῆμον δέ*.

De Lycurgo scripserunt *Philiscus Milesius*, cuius deperditum de Lycurgo librum commemorat Olympiodor. in schol. ad Plat. Gorg. — *Photius* Bibl. Cod. CCLXVIII. p. 496. sq., *Suidas*, — *Taylor* praef. ad ed. Lyc., repet. in edd. Reiskii et Beckeri, *Auger* in Mém de l'acad. d. Inscr. t. XLVI, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 812. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. t. I. p. 294—305, *Pinzger* in praef. ad ed. Lyc., *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 55.

1) Avus Lycurgi, non pater, ut ait Taylor l. l. p. 105. R. ac repetierunt Pinzger l. l. p. 5. et Bossler d. gent. et fam. Att. sac. p. 7, 5. a triginta viris interemptus. Vid. Clinton Fast. Hell. p. 161. Kr. Quando natus sit orator non constat; sed Demosthene maiorem natu eum recte dicit Liban. Arg. or. c. Aristog. p. 769. R. Ol. XCIII. exeunte vel primo anno Ol. XCIV. natum esse suspicatur Pinzger l. l.

2) Cf. Diog. Laert. III. 46. Photius p. 497. A. *ὡς ἡ ἱστορία λέγει.*

346 ταμίας γὰρ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας 3) ταλάντων μυρίων τετρακισχιλίων ἢ ὥς τινες μυρίων ὀκτακισχιλίων ἑξακοσίων πεντήκοντα [καὶ ὁ τὰς τιμὰς αὐτῷ ψηφιζόμενος Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ], C τὸ μὲν πρῶτον αἱρεθεὶς αὐτός, ἔπειτα τῶν φίλων ἐπιγραψάμενός τινα αὐτὸς ἐποιεῖτο τὴν διοίκησιν διὰ τὸ φθάσαι νόμον εἰσενεγκεῖν, μὴ πλείω πέντε ἐτῶν διεπεῖν τὸν χειροτονηθέντα ἐπὶ τὰ δημόσια χρήματα, ἀεί τε ἐφεστὼς τοῖς ἔργοις διετέλεσε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν χειροτονηθεὶς πολλὰ τῆς πόλεως ἐπηνώρθωσε καὶ τριήρεις παρεσκεύασε τῷ δήμῳ τετρακοσίας καὶ τὸ ἐν Λυκείῳ γυμνάσιον ἐποίησε καὶ ἐφύτευσε καὶ τὴν παλαίστραν ᾠκοδόμησε καὶ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον ἐπιστατῶν ἐτελεύτησε. πιστευσάμενος δὲ ἐν παρακαταθήκῃ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διακόσια πεντήκοντα τάλαντα D ἐφύλαξε, πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ νίκας χρυσᾶς. πολλὰ δὲ ἡμίεργα παραλαβὼν ἐξετέλεσε καὶ νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην 4) καὶ τῷ σταδίῳ τῷ παναθη-

Vs. 1. *ταλάντων*] *ταλαντῶν* Steph. — 3. *καὶ — ῥήτωρ* uncis inclusi ut perperam invectum e psephismate p. 852. cum Wytt. et Hutt. Abest etiam in Phot. Item Reisk. nisi quod scribi vult *ἦν δὲ ὁ τάς*. Fortasse numerus *μυρίων καὶ ὀκτακισχιλίων καὶ ἐνακοσίων* excidit, quem in decreto indicavit Stratocles, aut, ut suspicatur Boeckh. Staatsh. I. p. 471, erravit scriba paullo ante summam tal. 650, quae statim sequitur in decreto, huc referens. — 10. *Λυκείῳ*] vulg. *Λυκίῳ*. — 11. *τὸ — ἐπιστατῶν*] *τοῦ ἐν Διονύσου θεάτρου ἐπιστατείων* vult Reisk. — 13. *διακόσια*] *ἑξακόσια* in decret. p. 852. B. Vid. Boeckh. I. l. p. 470. annot. 565.

3) Diod. Sic. XVI. 88. *δώδεκα ἔτη τὰς προσόδους τῆς πόλεως διοικήσας.* Haec cum nostro loco non discrepare certum est; *πενταετηρίς* est spatium quattuor, non quinque annorum (vid. Thuc. III. 104. Pind. Ol. III. 38. Lyc. c. Leocr. p. 161. §. 102. Censorin. d. die nat. c. 18. ita ut parum accurate Plutarchus statim dixerit *μὴ πλείω πέντε ἐτῶν*), ut demonstravit Boeckh. Staatsh. I. p. 177. sq. et Ideler Chronol. I. p. 270. 273, frustra contra dicente Pinzgero l. l. p. 8, 10. Nam quod dicit praep. *ἐπί* hoc loco significare *fere*, *quasi* (ita ut non quindecim, sed duodecim fere annos eius quaestura complevisse videatur), etiamsi quis concedat, ut non est concedendum, accuratius tamen *εἰς* vel *ὡς* vel *σχεδόν* vel *μάλιστα* dicendum erat; in populi scito plane non tolerandum. Cf. infr. p. 852. A. B. — Videtur autem Lycurgus quaesturam gessisse Ol. CX. 3. — CXIII. 3, ut coniicit Boeckh. l. l. II. p. 245.

4) Vid. decret. infr. p. 851. sq.

ναΐκῳ τὴν κρηπῖδα περιέθηκεν ἐξεργασάμενος τοῦτό τε καὶ τὴν 347
χαράδραν ὁμαλὴν ποιήσας, Δινίου τινὸς ὃς ἐκέκτητο τοῦτο τὸ
χωρίον ἀνέντος τῇ πόλει, προσειπόντος αὐτὸ χαρίσασθαι Λυ-
κούργῳ. ἔσχε δὲ καὶ τοῦ ἄστεος τὴν φυλακὴν καὶ τῶν κακούρ-
γων τὴν σύλληψιν, οὓς ἐξήλασεν ἅπαντας, ὥς καὶ τῶν σοφιστῶν
ἐνίους λέγειν, Λυκοῦργον οὐ μέλανι, ἀλλὰ θανάτῳ χρίοντα τὸν
κάλαμον κατὰ τῶν πονηρῶν οὕτω συγγράφειν [5]). ὅθεν ἐξαιτη- E
θέντα αὐτὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος οὐ προή-
κατο [6]). καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπολέμει Φίλιππος πρὸς Ἀθηναίους
τὸν δεύτερον πόλεμον, ἐπρέσβευε μετὰ Πολυεύκτου καὶ Δημο-
σθένους εἴς τε Πελοπόννησον καί τινας ἑτέρας πόλεις [7])· διετέ-
λεσέ τε τὸν ἅπαντα χρόνον εὐδοκιμῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ
δίκαιος εἶναι νομιζόμενος, ὥστε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ
φῆσαι Λυκοῦργον ἐδόκει βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ [8]).
εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους, τὸν περὶ τῶν κωμῳδῶν ἀγῶνα τοῖς
Χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τὸν νικήσαντα 348 F
εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι, πρότερον οὐκ ἐξόν, ἀναλαμβάνων τὸν
ἀγῶνα ἐκλελοιπότα· τὸν δὲ ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν
ποιητῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου [9]), καὶ τὰς τραγ-

Vs. 1. τοῦτό τε καὶ] ἔτι δὲ καὶ suspicatur Reisk. — 3. προσειπόντος αὐτὸ] Recepi Wyttenbachii emendationem. Vulgo περὶ παντὸς αὐτοῦ. Similiter iam Reisk. coni. καὶ προειπόντος αὐτὸ. Pro χαρίσασθαι Turn. Vulc. Anon. χαρισαμένου. — 6. θανάτῳ] αἵματι corr. Mez. — 15. τὸν περὶ] τὸν μὲν τὸν παρὰ τῶν coni. Reisk. — 17. καταλέγεσθαι] καθιέναι corr. Vales. ad Harp. p. 116.

adiectum, fragm. Hyperidis ap. Apsin. Rhet. p. 708. Ald., Paus. I. 29. 16.

5) Cf. Cic. Ep. ad Att. I. 13. Brut. 34. Ammian. Marc. XXII. 9. XXX. 8.

6) Vid. p. 852. C. D., Diod. Sic. XVII. 15, Plut. Phoc. 17. De ipsis oratoribus quos sibi tradi iussit Alexander veteres iam ambigebant. Idomeneus et Duris decem nominabant, plurimi atque optimi scriptores octo hos, Demosthenem, Polyeuctum, Ephialtem, Lycurgum, Moeroclem, Damonem, Callisthenem, Charidemum. Vid. Plut. Dem. 23. Contra Arrian. Exp. Alex. I. 10. 7. hos habet: Demosthenem, Lycurgum, Hyperidem, Polyeuctum, Charetem, Charidemum, Ephialtem, Diotimum, Moeroclem.

7) Ol. CIX. 1. Addit Hegesippum et Clitomachum Demosth. c. Phil. III. p. 129. §. 72.

8) Vid. fragm. orat. Demosth. ap. Rutil. Lup. d. fig. II. 4.

9) Contra orationem scripsit Philinus. Vid. Harpocr. v. θεωρικά.

ῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγινώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις· οὐκ ἐξεῖναι γὰρ [παρ'] αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι 10)· καὶ τρίτον, μηδενὶ
842 ἐξεῖναι Ἀθηναίων " μηδὲ τῶν οἰκούντων Ἀθήνησιν ἐλεύθερον σῶμα πρίασθαι ἐπὶ δουλείᾳ ἐκ τῶν ἁλισκομένων ἄνευ τῆς τοῦ προτέρου δεσπότου γνώμης· ἔτι δὲ ὡς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνα ποιεῖν ἐν Πειραιεῖ κυκλίων χορῶν οὐκ ἔλαττον τριῶν, δίδοσθαι μὲν τοῖς νικῶσιν οὐκ ἔλαττον δέκα μνᾶς, τοῖς δὲ δευτέροις ὀκτώ, ἓξ δὲ τοῖς τρίτοις κριθεῖσιν· ἐπὶ ζεύγους μὴ ἀπεῖναι γυναῖκα Ἐλευσῖνάδε, ὅπως μὴ ἐλαττῶνται ὑπὸ τῶν πλουσίων, εἰ δέ τις φωραθείη ἀποτίνειν δραχμὰς ἑξακισχιλίας. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ μὴ πεισθείσης, τῶν συκοφαντῶν φωρασάντων, τάλαντον
349 B αὐτοῖς ἔδωκε, κατηγορούμενος δ' ἐν ὑστέρῳ ἐν τῷ δήμῳ ἔφη, ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν διδούς, οὐ λαμβάνων ἑώραμαι 11). τελώνου δέ ποτε ἐπιβαλόντος Ξενοκράτει τῷ φιλοσόφῳ τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸ μετοίκιον αὐτὸν ἀπαγαγόντος ἀπαντήσας ῥάβδῳ τε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τελώνου κατήνεγκε καὶ τὸν μὲν Ξενοκράτην ἀπέλυσε, τὸν δὲ ὡς οὐ τὰ πρέποντα δράσαντα εἰς τὸ δεσμωτήριον κατέκλεισεν· ἐπαινουμένου δὲ ἐπὶ τῇ πράξει μεθ' ἡμέρας τινὰς συντυχὼν ὁ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ τοῦ Λυκούργου ἔφη, ταχέως γε τῷ πατρὶ ὑμῶν ἀπέδωκα, ὦ παῖδες, τὴν χάριν, ἐπαινεῖται γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἐπὶ τῷ βοηθῆσαί μοι 12). εἰσήνεγκε

Vs. 2. *γραμματέα* deest in Bas. — 3. *παρ'* uncis inclusum addidi ex coni. Wytt. qui suspicatur *καὶ οὐκ ἐξεῖναι παρ' αὐτὰς ὑποκρ.* Reisk. pro *αὐτὰς* voluit *αὐτούς*. — 4. *ἐλεύθερον*] *ἀπελεύθερον* Mez. — 6. *ἔτι δὲ ὡς*] *ἔτι δὲ τὸν ὡς* Mez. — 7. *τριῶν, δίδοσθαι*] *τριῶν, ὧν δίδοσθαι* mavult Reisk. — 8. *μνᾶς*] *μνάς* Bas. — 14. *ἑώραμαι*] *πεφώραμαι* susp. Wytt. id quod desumpsit, ut videtur, ex Plut. comp. Nic. et Crass. cap. 1. — 22. *μοι. εἰσήνεγκε*] Recepi emendationem iam a Mos. Solano ad Vit. Plut. t. III. p. 573. et Reiskio propositam cum Wytt. et Hutt. Similiter Turn. Vulc. Mez. *μοί. ἤνεγκε.* Vulgo *μόγις· ἤνεγκε.*

10) Quinct. X. 1. 66. Cf. Boeckh. trag. Gr. princ. p. 13.

11) Aelian. Var. Hist. XIII. 24. *πρώτη τῷ ψηφίσματι ἠπείθησεν ἡ τούτου γυνὴ καὶ τὴν ζημίαν ἐξέτισε καταδικασθεῖσα.*

12) Cf. Plut. Flamin. 12. Accuratius Id. de sui laud. c. 8. *εἶτα, ἔφη, ποῖός τις ὑμῖν δοκῶ εἶναι πολίτης, ὃς τοσοῦτον χρόνον τὰ δημόσια πράττων παρ' ὑμῖν διδοὺς μᾶλλον ἀδίκως ἢ λαμβάνων εἴλημμαι;*

δὲ καὶ ψηφίσματα Εὐκλείδῃ τινὶ Ὀλυνθίῳ χρώμενος ἱκανωτάτῳ C
περὶ τὰ ψηφίσματα. εὔπορος δὲ ὢν ἱμάτιον ἓν καὶ ταὐτὸ ἐφόρει
τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους καὶ ὑπεδέδετο ταῖς ἀναγκαίαις ἡμέ-
ραις. ἐμελέτα δὲ καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας οὐκ εὖ πρὸς τὰ αὐτο- 350
σχέδια πεφυκώς, κλινιδίου δὲ αὐτῷ ὑποκειμένου ἐφ' ᾧ μόνον
ἦν κώδιον καὶ προσκεφάλαιον, ὅπως ἐγείροιτο ῥᾳδίως καὶ μελε-
τῴη. ἐγκαλοῦντος δὲ αὐτῷ τινος ὅτι μισθοὺς σοφισταῖς δίδωσιν
περὶ λόγους διατρίβων, ἀλλ' εἴ τίς γε ἐπαγγέλλοιτο, ἔφη, τοὺς
υἱοὺς ἀμείνους αὐτῷ ποιήσειν, οὐ χιλίας ἀλλὰ τὰ ἡμίση τῆς οὐσίας
προϊέσθαι. ἦν δὲ καὶ παρρησιαστὴς διὰ τὴν εὐγένειαν. Ἀθη-
ναίων γέ τοί ποτε οὐκ ἀνεχομένων αὐτοῦ δημηγοροῦντος ἀνέκρα- D
γεν ἐκβαλλόμενος, ὦ κερκυραία μάστιξ [13]), ὡς πολλῶν ταλάν-
των εἶ ἀξία. πάλιν δὲ θεὸν ἀναγορευόντων Ἀλέξανδρον, καὶ
ποδαπὸς ἄν, εἶπεν, ὁ θεὸς οὗ τὸ ἱερὸν ἐξιόντας δεήσει περι-
ρράνασθαι; ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ παρέδωκαν τοὺς παῖδας τοῖς
ἕνδεκα Μενεσαίχμου μὲν κατηγορήσαντος, γραψαμένου δὲ Θρα-
συκλέους, Δημοσθένους δὲ καθ' ὃν ἔφυγε χρόνον ἐπιστείλαντος
τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς κακῶς ἀκούοιεν ἐπὶ τοῖς Λυκούργου παιδίοις,
μετενόησαν καὶ ἀφῆκαν αὐτοὺς Δημοκλέους τοῦ Θεοφράστου μα-
θητοῦ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογησαμένου [14]). ἐτάφη δὲ αὐτὸς καὶ τῶν 351 E
ἐκγόνων τινὲς δημοσίᾳ καὶ ἔστιν αὐτῶν τὰ μνήματα ἄντικρυς τῆς
Παιωνίας Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου κήπῳ, τρά-

Vs. 2. *ψηφίσματα*] *χρήματα* vel *δανείσματα* mavult Reisk. — *καὶ ταὐτὸ* dedi cum Mez. Reisk. Wytt. Hutt. pro vulg. *καθ' αὐτό*. — 3. *ὑπεδέδετο*] *μόνον* aut addendum aut subaudiendum esse viderunt Reisk. et Wytt. — 9. *τὰ ἡμίση — προϊέσθαι*] *τὸ ἥμισυ ἂν — προϊέσθαι* corr. Mez., *τὸ ἥμισυ τῆς οὐσίας προήσεσθαι* Reisk. — 16. *Θρασυκλέους*] It. Phot. p. 497. B. *Μοιροκλέους* corr. Ruhnk. hist. cr. or. Gr. p. 80. quod improbat Schaef. App. ad Dem. t. V. p. 743. Vid. annot. 14.

13) Vid. Aristoph. Avv. 1463. ibique Schol. cf. Apostol. Prov. XI. 29.

14) Vid. Hyperid. fragm. ap. Apsin. l. l. cf. Dem. Ep. III. p. 1478. R., quae sitne ab ipso summo oratore scripta quum iure dubitetur, in controversia relinquendum est utrum Plutarcho atque Photio *Μοιροκλέους* an auctori epistolae *Θρασυκλῆς* reddendum sit. Quamquam in posterius proniores sumus cum Pinzgero praef. p. 24. — Mortuus est Lycurgus Ol. CXIV. ½. quo tempore Demosthenes acceptae ab Harpalo pecuniae reus agebatur, vel paullo ante. cf. vit. Hyp. p. 848. F.

*πεξαι πεποιημέναι, αὐτοῦ τε τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν παίδων
αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι σωζόμεναι. τὸ μέγιστον
χίλια διακόσια τάλαντα προσόδου τῇ πόλει κατέστησε, πρότερον
ἑξήκοντα προσιόντων* [15]). μέλλων δὲ τελευτήσειν εἰς τὸ μητρῷον
καὶ τὸ βουλευτήριον ἐκέλευσεν αὐτὸν κομισθῆναι βουλόμενος
εὐθύνας δοῦναι τῶν πεπολιτευμένων, οὐδενὸς δὲ κατηγορῆσαι
F τολμήσαντος πλὴν Μενεσαίχμου [16]), τὰς διαβολὰς ἀπολυσάμενος
εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεκομίσθη καὶ ἐτελεύτησεν ἐπιεικὴς νομισθεὶς
παρὰ πάντα τὸν βίου χρόνον καὶ ἐν λόγοις ἐπαινεθεὶς καὶ μηδένα
ἀγῶνα ἁλοὺς, καίτοι πολλῶν κατηγορησάντων. ἔσχε δὲ τρεῖς
παῖδας ἐκ Καλλιστοῦς τῆς Ἄβρωνος μὲν θυγατρός, Καλλίου δὲ
352 τοῦ Ἄβρωνος Βατῆθεν ἀδελφῆς τοῦ ταμιεύσαντος στρατιωτικῶν
843 ἐπὶ Χαιρώνδου " ἄρχοντος. περὶ δὲ τῆς κηδείας ταύτης λέγει ὁ
Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πιστίου. κατέλιπε δὲ παῖδας Ἄβρωνα,
Λυκοῦργον, Λυκόφρονα, ὧν ὁ Ἄβρων καὶ ὁ Λυκοῦργος ἄπαιδες
μετήλλαξαν, ἀλλ' ὅ γε Ἄβρων καὶ πολιτευσάμενος ἐπιφανῶς
μετήλλαξε, Λυκόφρων δὲ γήμας Καλλιστομάχην Φιλίππου Αἰξω-
νέως ἐγέννησε Καλλιστώ, ταύτην δὲ γήμας Κλεόμβροτος Δεινο-
κράτους Ἀχαρνεὺς ἐγέννησε Λυκόφρονα, τοῦτον δὲ ὁ πάππος
εἰσεποιήσατο Λυκόφρων, οὗτος δὲ ἐτελεύτησεν ἄπαις· μετὰ δὲ
τὴν Λυκόφρονος τελευτὴν ἔγημε τὴν Καλλιστὼ Σωκράτης καὶ

Vs. 1. *αὐτοῦ τε* scripsi cum Mez. Pet. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *αὐταί τε.* — 2. *τὸ μέγιστον — προσιόντων*] Videtur Reiskio aliquid hic deesse, f. *τῶν ἔργων αὐτοῦ τὸ μέγιστον, ὅτι χίλια.* Et numeris vitiosum et perperam e superioribus repetitum censet Wytt. — 3. *προσόδου*] *πρόσοδον* vult Reisk. — 4. *ἑξήκοντα*] *τετρακοσίων καὶ ἑξήκοντα* corr. Meurs. d. fort. Att. p. 1709. t. V. Thes. Gronov., *ἑξακοσίων* Reisk. — 11. *Καλλίου*] Sic vulg. *Καλαίου* correxit Salmas. — 12. *Βατῆθεν*] *κατῆθεν* Ald. Bas. — *στρατιωτικῶν*] *τὸ στρατιωτικὸν* coni. Reisk. Certe *τῶν στρ.* malim. — 13. *Χαιρώνδου* Ald. Bas. Wytt. Hutt. Vulgo *Χαρώνδου.* — 14. *Πιστίου* ex corr. Meurs. Lectt. Att. III. 5. et Vales. ad Harp. p. 15. Vulg. *Παστίου.* Reisk. coni. *Πασίου.* — *παῖδας*] *παῖδα* Bas. — 17. *Αἰξωνέως* Xyl. Reisk. Hutt., probat Wytt. Vulg. *Αἰξενέος* vel *Αἰξενέως.*

15) Non cogitandum hoc loco de tributis sociorum, ut cogitarit qui verba *πρότερον ἑξήκοντα προσιόντων* adscripsit, ideoque nihil mutandum esse docet Boeckh. l. l. t. I. p. 469. sq.

16) De *Menesaechmo* exposuit Ruhnk. hist. crit. p. 77. sq. cf. nostr. hist. eloqu. Gr. §. 54, 30.

ἔσχεν υἱὸν Σύμμαχον, τοῦ δὲ ἐγένετο Ἀριστώνυμος, τοῦ δὲ B
Χαρμίδης, τοῦ δὲ Φιλίππη, ταύτης δὲ καὶ Λυσάνδρου Μήδειος
ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος, τούτου δὲ καὶ Τιμο-
θέας τῆς Γλαύκου παῖδες Λεωδάμεια καὶ Μήδειος, ὃς τὴν ἱερω-
σύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε, καὶ Φιλίππη, ἥ τις ἱερά-
σατο τῆς Ἀθηνᾶς ὕστερον, πρότερον δ' αὐτὴν γήμας Διοκλῆς
ὁ Μελιττεὺς ἐγέννησε Διοκλέα τὸν ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας στρατηγή- 353
σαντα [17]), γήμας δ' οὗτος Ἡδίστην Ἄβρωνος Φιλιππίδην καὶ
Νικοστράτην ἐγέννησε, γήμας δὲ τὴν Νικοστράτην Θεμιστο-
κλῆς ὁ Θεοφράστου ὁ δᾳδοῦχος ἐγέννησε Θεόφραστον καὶ Διο- C
κλέα [18]), διετάξατο δὲ καὶ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος
Ἐρεχθέως [19]). φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι δεκαπέντε [20]).
ἐστεφανώθη δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις καὶ εἰκόνων ἔτυχεν·
ἀνάκειται δὲ αὐτοῦ χαλκῆ εἰκὼν ἐν κεραμικῷ κατὰ ψήφισμα ἐπὶ
Ἀναξικράτους ἄρχοντος [21]), ἐφ' οὗ ἔλαβε καὶ σίτησιν ἐν πρυτα-
νείῳ αὐτός τε [καὶ] ὁ Λυκοῦργος * καὶ ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ τῶν
ἐκγόνων κατὰ τὸ αὐτὸ ψήφισμα· ἀποθανόντος τε Λυκούργου ὁ
πρεσβύτατος τῶν παίδων Λυκόφρων ἠμφισβήτησε τῆς δωρεᾶς.
εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλάκις, γραψάμενος [δὲ] Αὐτόλυκον 354
τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν [22]) καὶ Δημάδη D

Vs. 2. *ταύτης δὲ καὶ Λυσ.*] Interpres Gallicus, ut monet Salmas., videtur legisse *ταύτης δὲ Λύσανδρος.* — 7. *ὁπλίτας* suspectum Reiskio qui coni. *Φασηλίτας.* Sed vid. Ahrens d. Ath. stat. polit. et litt. sub Rom. p. 42, 3. — 16. *καὶ* suspectum etiam Wyttenbachio uncis inclusi. *καὶ ὁ* deleri vult Reisk. Maius est vitium quod septemdecim annos mortuo victus publicus praeberi dicitur. Rectius in decret. p. 852. E. haec desunt. — 19. *περὶ ἱερῶν* suspectum Reiskio. Sed vid. Suid. — *δὲ* addit Pinzger. praef. p. 33.

17) Hunc natum a. Chr. 28. putat Boeckh. Corp. Inscr. p. 442, contra a. Chr. 55. Bossler l. l. p. 8, 10.

18) *στρατηγὸς ἐπὶ τοὺς ὁπλείτας* ap. Boeckh. C. I. nr. 320, ut suspicatur Bossler l. l. Idem huius filium Themistoclem esse censet, quem ut aequalem et amicum commemorat Plutarchus Them. c. 32.

19) Hinc stemma est desumptum quod ab anno a. Chr. 475. usque ad annum p. Chr. 50. ad eam normam, ut ab aetatis annis tricenis quinis novum genus oriretur, accurate contexuit Bossler l. l. p. 7.

20) Vid. nostr. hist. eloqu. Gr. App. VI. p. 296. sq.

21) Ol. CXVIII. 2. Vid. infr. p. 852. cf. Paus. I. 8, 3. 29, 15.

22) Ol. CX. 4. Fragmentum habet Diod. Sic. XVI. 88.

τὸν Δημέου [23]) *καὶ Μενέσαιχμον* [24]) *ἄλλους τε πολλοὺς* [*καὶ*] *πάντας εἷλεν. ἔκρινε δὲ καὶ Δίφιλον ἐκ τῶν ἀργυρίων μετάλλων τοὺς μεσοκρινεῖς οἳ ἐβάσταζον τὰ ὑπερκείμενα βάρη ὑφελόντα καὶ ἐξ αὐτῶν πεπλουτηκότα παρὰ τοὺς νόμους, καὶ θανάτου ὄντος ἐπιτιμίου ἁλῶναι ἐποίησε καὶ πεντήκοντα δραχμὰς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν διένειμε, τῶν πάντων συναχθέντων ταλάντων ἑκατὸν ἑξήκοντα ἢ ὥς τινες μνᾶν* [25]). *ὁ δὲ εὐθύνας Ἀριστογείτονα* [26]) *καὶ Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας* [27]). *ἐπεκαλεῖτο δὲ ὁ Λυκοῦργος Ἶβις, ὥς φησιν Ἀριστο-*
355 E *φάνης· Ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς. κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπὸ τούτων καὶ Ἐρεχθέως τοῦ Γῆς καὶ Ἡφαίστου, τὰ δ' ἐγγυτάτω ἀπὸ Λυκομήδους καὶ Λυκούργου οὓς ὁ δῆμος ταφαῖς*

Vs. 1. *Δημέου*] Vulg. *Δημίου.* — *καὶ* uncis inclusi praeeunte Pinzg. l. l. — 3. *μεσοκρινεῖς* ex Poll. VII. 98. corr. Xyl. et Hutt. Vulg. *μεσοκρανεῖς.* — 7. *ἢ — μνᾶν* positum videtur Wyttenbachio ab auctore proxime post *διένειμε.* — *ὁ δὲ — δειλίας*] Locus corruptus. Vulg. *ὁ δὲ εὐθύνας Ἀριστογείτονα καὶ Κλεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δουλείας. Λεωκράτην* restituerunt Pet. Tayl. p. 320. Vales. ad Harp. p. 103, *δειλίας* Tayl. et Vales. *ὅδε ὁ εὐθύνας* vult Reisk. *εὐθύνας* vitiosum putat Wytt. Pinzger. p. 20, 49. corr. *εὐθύνης*, intellecto ex antecedentibus *ἔκρινε.* Kiessling. Quaestt. Att. p. 6. totum locum sic constituit: *ὁ δὲ ἐνδείξας Ἀριστογείτονα, Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας ἐγράψατο.* Suspicatus aliquando sum scribendum esse *ὁ δὲ ἐνδείξας Ἀριστογείτονα Λεωκράτῃ καὶ Αὐτολύκῳ δειλίαν ἐνεκάλει*, vel *Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας ἕνεκα εἰσήγαγε*, vel tale quid, quod propter sequens voc. *ἐπεκαλεῖτο* facile excidere potuit. — 9. *ἐπεκαλεῖτο — νυκτερίς*] Sic ex emend. Wytt. Eodem fere modo Kuster. et Taylor. Versus est Arist. avv. 1296. Vulg. *ἐπεκαλεῖτο δὲ ὁ Λυκοῦργος, ἶβις Λυκούργῳ, Ξενοφῶντι νυκτερίς.* — 11. *καὶ Ἐρεχθέως*] *κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπωτέρω μὲν ἀπ' Ἐρεχθέως*, vel etiam *κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπὸ τούτων καὶ πόρρωθεν μὲν ἀπ' Ἐρεχθέως* coni. Reisk. — *Γῆς*] *τῆς γῆς* Pet.

23) Vid. Athen. XI. p. 476. D. Schol. Arist. Plut. v. 690. Alia est *πρὸς Δημάδην ἀπολογία.* cf. Pinzger. p. 32. sq.

24) Huius orationis fragmenta habent Harp. v. *πυανοψία*, Suid. v. *προηροσίαι.* Alia est oratio quam dixit moribundus contra Menesaechmum. v. supr. p. 842.

25) Vid. Boeckh. l. l. t. I. p. 38. et 182. De lite ipsa vid. Eiusd. diss. d. minis Lauriacis in Comm. Acad. Berol. cl. hist. phil. 1814—1815. p. 128. sqq.

26) Vid. Kiessling. Quaestt. Att. spec. p. 4—14.

27) Vid. Lyc. c. Leocr. p. 154. §. 53. coll. argum. or.

ἐτίμησε δημοσίᾳ[28]. καὶ ἔστιν αὕτη ἡ καταγωγὴ τοῦ γένους τῶν
ἱερασαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ ὃς ἀνάκειται ἐν
Ἐρεχθείῳ γεγραμμένος ὑπὸ Ἰσμηνίου τοῦ Χαλκιδέως[29], καὶ
εἰκόνες ξύλινοι τοῦ τε Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἄβρωνος,
Λυκούργου, Λυκόφρονος, ἃς εἰργάσαντο Τίμαρχος καὶ Κηφι-
σόδοτος οἱ Πραξιτέλους υἱεῖς. τὸν δὲ πίνακα ἀνέθηκεν Ἄβρων
ὁ παῖς αὐτοῦ λαχὼν ἐκ τοῦ γένους τὴν ἱερωσύνην καὶ παραχω-
ρήσας τῷ ἀδελφῷ Λυκόφρονι· καὶ διὰ τοῦτο πεποίηται ὁ Ἄβρων F
προσδιδοὺς αὐτῷ τὴν τρίαιναν. πάντων δὲ ὧν διῴκησεν ἀναγρα-
φὴν ποιησάμενος ἀνέθηκεν ἐν στήλῃ πρὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατα-
σκευασθείσης παλαίστρας σκοπεῖν τοῖς βουλομένοις[30]· οὐδεὶς
μέντοι ἐδυνήθη ἐλέγξαι τὸν ἄνδρα νοσφισμοῦ. ἔγραψε δὲ καὶ 356
Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφανῶσαι καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι
ἐπηγγείλατο χρυσώσειν τὸν βωμὸν τοῦ ‖ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ 844
κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ. ἐψηφίσατο δὲ καὶ Διοτίμῳ Διοπεί-
θους Εὐωνυμεῖ τιμὰς ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος[31].

Vs. 1. *αὕτη*] *αὐτὴ* Bas. — 2. *τελείῳ* suspectum Reiskio qui coni. *πεντελικῷ*. — *ἐν Ἐρεχθείῳ*] *ἐν* addidi ex E. cum Xyl. Reisk. Wytt. Hutt. — 9. *προσδιδοὺς*] *παραδιδοὺς* aut *ἐπιδιδοὺς* mavult Reisk. — 15. *Διοτίμῳ*] Sic corrigendum putavi vulg. *Διοτίμου*. — 16. *Εὐωνυμεῖ*] *Εὐωνυμιέως* vult Xyl.

28) Vid. decret. p. 852. A.

29) Paus. I. 26. 6. *γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ γένους εἰσὶ τοῦ Βουταδῶν.*

30) Huius rationis partem esse putat Boeckhius fragmentum inscriptionis Athenis repertum. Vid. Staatsh. t. II. p. 247. sqq. et Corp. Inscr. nr. 157. p. 250.

31) Ol. CXI. 3. Uterque iam pridem a populo honoratus. cf. Demosth. d. cor. p. 264. §. 114. p. 265. §. 116.

η'.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Δημοσθένης Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης τῆς Γύλωνος θυγατρός [1], *τὸν δὲ δῆμον Παιανιεύς, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτῶν ἑπτὰ μετ' ἀδελφῆς πενταετίδος* [2] *τὸν μὲν τῆς ὀρφανίας χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ διῆγε σχολάζων Ἰσοκράτει ὥς τινες ἔφασαν,*
B *ὡς δὲ οἱ πλεῖστοι Ἰσαίῳ τῷ Χαλκιδεῖ, ὃς ἦν Ἰσοκράτους μαθη-*
357 *τής, διάγοντι ἐν Ἀθήναις, ζηλῶν Θουκυδίδην* [3] *καὶ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ᾧ τινες εἶπον προηγουμένως αὐτὸν σχολάσαι.*

Vs. 1. *τῆς Γύλωνος θυγατρός* ex corr. Xyl. Mez. Wolf. Lambin. (in edd. Demosth.) Wytt. Hutt. Vulgo *τῆς γυναικὸς τῆς θυγατρός.* Utrumque *τῆς γυναικὸς τῆς τοῦ Γύλωνος θυγατρός* vitios. ed. 1624. — 2. *τὸν δὲ δῆμον*] *τῶν δὲ δήμων* Bas. — 5. *Χαλκιδεῖ — Θουκυδίδην*] Haec ex Phot. p. 492. B. sic ordinari vult Reiskius: *Χαλκιδεῖ, διάγοντι ἐν Ἀθήναις, ὃς ἦν Ἰσοκράτους μὲν μαθητής, ζηλῶν δὲ Θουκ.* — 7. *ᾧ — αὐτὸν* dedi ex emend. Xyl. Mez. Wolf. Lamb. Hutt. probata etiam Wytt. Vulg. *ὃν — αὐτῷ*, quod frustra defendere studet Reisk.

De Demosthene scripserunt *Plutarchus* in vitt. parall., *Libanius* t. I. Orr. Gr. Reisk., *Zosimus Ascalonita* et *Auctor incertus* t. IV. Orr. Gr. Reisk. p. 145—159, *Photius* Bibl. Cod. CCLXV. p. 491—495. Bk., *Suidas* α'. β'. γ'. — *A. Schott* vitt. parallel. Aristot. et Dem. Antw. 1603. 4, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 816. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. t. I. p. 254—281, *A. G. Becker* D. als Staatsm. u. Redn. Hall. 1815. 8, *Clinton* Fast. Hell. App. XX. p. 360. sqq. Kr., *multi alii* quos laudavi in hist. eloqu. Gr. §. 56, 1.

1) Aesch. c. Ctes. §. 171. sq. cf. Plut. Dem. c. 4. et stemma Demosthenis a Vömel. Dem. Phil. p. 7. appositum.

2) Dem. c. Aphob. I. p. 814. §. 4.

3) Zosim. vit. p. 147. *οὕτως λέγεται αὐτὸν ἐκμεμαθηκέναι ὥστε φέρεσθαί τι τοιοῦτον περὶ αὐτοῦ,*

*ὡς δὲ Ἡγησίας * ὁ Μάγνης φησὶν, ἐδεήθη τοῦ παιδαγωγοῦ ἵνα*
*Καλλιστράτου Ἐμπαίδου Ἀφιδναίου * [4]) ῥήτορος δοκίμου καὶ*
ἱππαρχήσαντος καὶ ἀναθέντος τὸν βωμὸν τῷ Ἑρμῇ τῷ ἀγοραίῳ,
μέλλοντος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν ἀκούσῃ, ἀκούσας δὲ ἐραστὴς ἐγένετο
τῶν λόγων. καὶ τούτου μὲν ἐπ' ὀλίγον ἤκουσεν ἕως ἐπεδήμει.
ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν ἔφυγεν εἰς Θρᾴκην [5]), ὁ δ' ἐγεγόνει ἐξ ἐφήβων,
τηνικαῦτα παρέβαλλεν Ἰσοκράτει καὶ Πλάτωνι, εἶτα καὶ Ἰσαῖον ἀνα-
λαβὼν εἰς τὴν οἰκίαν τετραετῆ χρόνον αὐτὸν διεπόνησε μιμούμενος C
αὐτοῦ τοὺς λόγους [6]). ὡς δὲ Κτησίβιός φησιν ἐν τῷ περὶ φιλο-
σοφίας, διὰ Καλλίου τοῦ Συρακουσίου πορισάμενος τοὺς Ζωίλου

Vs. 1. *ὡς δὲ Ἡγησίας — ἱππαρχήσαντος*] De hoc loco vid. quae dixi in comment. p. 14. Quae si recte disputata sunt, non opus est mutare cum Wytt. *Ἡγησίας* in *Δημήτριος*, *Ἐμπαίδου* in *Καλλικράτους* et voc. *ἱππαρχήσαντος* delere. Reisk. vult *Εὐμηλίδου* pro *Ἐμπαίδου*, quod etiam Xyl. mendosum putavit; tum *δοκίμου τοῦ καὶ ἱππαρχ.* — 3. *τῷ Ἑρμῇ*] *τῶν Ἑρμῇ* Bas. — 8. *αὐτὸν* Xyl. Wolf. Lamb. Wytt. Hutt. Vulg. *αὑτόν*. — 10. *πορισάμενος τοὺς Ζωίλου*] Dedi *πορισάμενος* pro vulg. *πορίσας* ex emend. Mez. quod probant Wytt. et Kaltw., *τοὺς* ex corr. Lamb. pro vulg. *τοῦ*. *Ζήθου* iam Reines. Varr. Lectt. 3, 2. p. 328. et Ions. d. script. hist. phil. 2, 3. p. 126. in *Ζωίλου* mutarunt, sequuti sunt Reisk. et Kaltw. Reisk. coni. *εὐπορήσας τῶν Ζωίλου τοῦ Ἀμφ. λόγων* et post *τῶν Ἀλκιδ.* cf. comment. p. 7.

ὅτι ποτὲ καείσης τῆς βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις καὶ συγκαεισῶν τῶν ἱστοριῶν Θουκυδίδου αὐτὸν μόνον ἀπομνημονεῦσαι πασῶν καὶ οὕτως μεταγραφῆναι ποιῆσαι. cf. Voemel. Ind. ad Dem. Phil. p. 270. et annot. ad vit. Lib. p. 13.

4) De *Callistrato Empaedi f.* hoc loco cogitari nequit, quod ille iam Ol. XCI. 4. in expeditione Sicula periit. Vid. Paus. VII. 16. 3. De *Callistrato Callicratis f.* vid. Ruhnk. hist. crit. p. 58. sqq., Boeckh. Staatsh. t. I. p. 246, Voemel ad Liban. vit. p. 9, nostr. hist. eloqu. Gr. §. 45, 17—19. Hunc Demosthenes audivit in caussa Oropica verba facientem, Hermipp. ap. Gell. N. A. III. 13, Plut. Dem. c. 5.

5) Dem. c. Polycl. p. 1221. §. 48. Athenas quum invito populo revertisset interfectus est. Vid. Lyc. c. Leocr. p. 159. §. 93.

6) De Demosthenis magistris magna est dubitatio. *Isaeum* eum docuisse certum est, quamquam incertum quo tempore quaque mercede; vid. vit. Is. p. 839. E. De *Platone* ait Plut. Dem. c. 5. *Ἕρμιππος δέ φησιν ἀδεσπότοις ὑπομνήμασιν ἐντυχεῖν ἐν οἷς ἐγέγραπτο τὸν Δημοσθένην συνεσχολακέναι Πλάτωνι καὶ πλεῖστον εἰς τοὺς λόγους ὠφελῆσθαι.* cf. Cic. or. 4. Brut. 31. De *Isocrate* vid. supr. p. 837. D. coll. Plut. Dem. c. 5. ubi eius quoque scriptam artem Demosthenes sibi comparasse dicitur. *Polycratem*

τοῦ Ἀμφιπολίτου λόγους, διὰ δὲ Χαρικλέους τοῦ Καρυστίου 358 τοὺς Ἀλκιδάμαντος, ἀνέλαβεν αὐτούς [7]). τελειωθεὶς δὲ ἐλάττω παρὰ τῶν ἐπιτρόπων παραλαβὼν ἔκρινεν αὐτοὺς ἐπιτροπῆς ἐπὶ Τιμοκράτους ἄρχοντος τρεῖς ὄντας, Ἄφοβον, Θηριππίδην, Δημοφῶντα ἢ Δημέαν * [8]), καὶ μάλιστα τούτου κατηγόρησεν ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς ὄντος * [9]), δέκα τάλαντα τίμημα ἑκάστῃ τῶν δικῶν ἐπιγραψάμενος, καὶ εἷλεν αὐτούς [10]), τῆς δὲ καταδίκης D οὐδὲν ἐπράξατο τοὺς μὲν [ἀφεὶς] ἀργυρίου, τοὺς δὲ καὶ χάριτος. Ἀριστοφῶντος δὲ ἤδη τὴν προστασίαν διὰ γῆρας καταλιπόντος καὶ χορηγὸς ἐγένετο. Μειδίαν δὲ τὸν Ἀναγυράσιον πλήξαντα αὐτὸν ἐν τῷ θεάτρῳ χορηγοῦντα [11]) εἰς κρίσιν καταστήσας λα-

Vs. 4. *Θηριππίδην*] Dedi cum Reisk. lectionem Codd. Demosth. Vulg. *Θηριπίδην*. — 8. *ἀφεὶς* addidi ex Phot. p. 492. B. cum Wolf., *ἀφιέναι πεισθεὶς* Lambin. in marg. — 9. *προστασίαν*] *θεάτρου*, *χοροῦ* vel tale quid excidisse suspicatur Kaltw. Potius *τοῦ δήμου* supplendum. Dictio notissima *προστάτης*, *προεστηκὼς τοῦ δήμου*, de qua copiose disserit Wachsmuth. Hell. Alt. I. 2. p. 435. sqq. *Προστασία* hoc sensu vel *προστασία τοῦ δήμου* nusquam me legere memini; quare hoc quoque fortasse negligentiae scriptoris tribuendum est.

addit Suidas *α'*. cf. Voemel. annot. ad Liban. vit. p. 12. sqq.

7) Plut. Dem. c. 5, ubi pro Zoilo Isocrates commemoratur. De *Zoilo* dixi in hist. eloqu. Gr. §§. 50, 21. 68, 20, de *Alcidamante* ibid. §§. 33, 3. 68, 19. De *Callia* scriptore rerum Agathoclis vid. Voemel l. l. p. 12.

8) Item Phot. p. 492. B. *οἱ δὲ ἀντὶ Δημοφῶντος Δημέαν εἰσάγουσι.* Quod unde Plutarchus habeat nescio; in errorem ductus videtur a Dem. c. Aph. II. p. 840. §. 15. *καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν*, coll. III. p. 854. §. 33. p. 861. §. 56. Aut scribere voluit *Δημοφῶντα τὸν Δήμωνος*. cf. I. p. 814. §. 4.

9) Aphobum intelligendum esse patet ex orationibus adversus eum habitis. Sed Aphobus non erat Demostheni *ἀδελφὸς τῆς μητρός*, quae nullum habebat fratrem, sed *ἀδελφιδοῦς τοῦ πατρός*, natus ex sorore maioris Demosthenis. Vid. D. c. Aph. I. p. 814. §. 4. Quare rectius Auct. vit. inc. p. 153. *Ἄφοβον καὶ Δημοφῶντα ἀλλήλων ἀδελφιδοῦς*, ita ut Plutarchum memoria fefellerit.

10) Dem. c. Aphob. III. p. 862. §. 60.

11) Ol. CVI. 4. Vid. Boeckh. in Comm. Acad. Berol. 1820. p. 82. sqq. et Staatsh. t. II. p. 109. Contra Clinton Fast. Hell. ann. 348. et App. p. 354. vulgatae opinioni patrocinatur ex qua Ol. CVII. 4. factum fuerit. Midiam aliquanto post in iudicium vocavit. Eidem iam olim devictis tu-

βῶν τρισχιλίας ἀφῆκε τῆς δίκης. λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔτι νέον ὄντα εἰς σπήλαιον ἀπιέναι κἀκεῖ φιλολογεῖν τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ξυρώμενον [12], *ἵνα μὴ προέρχοιτο, καὶ ἐπὶ στενῆς κλίνης κοιμᾶσθαι, ἵνα διὰ ταχέων ἀνίστηται, τό τε ῥῶ μὴ δυνάμενον λέγειν* 359 *ἐκπονῆσαι* [13], *καὶ τὸν ὦμον ἐν τῷ μελετᾶν κινοῦντα ἀπρεπῶς καταπαῦσαι παραρτήσαντα ὀβελίσκον ἢ ὥς τινες ξιφίδιον ἐκ τῆς* E *ὀροφῆς, ἵνα φοβούμενος ἠρεμοίη, προβαίνοντα δὴ κατὰ τὴν τῶν λόγων ἰσχὺν ἔσοπτρον ἰσομέγεθες αὐτῷ κατασκευάσαι καὶ πρὸς τοῦτο ἀφορῶντα μελετᾶν, ἵνα ἐπανορθώσηται τὰ ἐλλείποντα, καὶ κατιόντα ἐπὶ τὸ Φαληρικὸν πρὸς τὰς τῶν κυμάτων ἐμβολὰς τὰς σκέψεις ποιεῖσθαι, ἵν' εἴποτε θορυβοίη ὁ δῆμος μὴ ἐκσταίη* [14], *τοῦ δὲ πνεύματος αὐτῷ ἐνδέοντος Νεοπτολέμῳ τῷ ὑποκριτῇ μυρίας δοῦναι, ἵνα ὅλας περιόδους ἀπνεύστως λέγῃ. ἐπεὶ δὲ τῷ πολιτεύεσθαι προσῆλθεν, εἰς δύο διῃρημένων τῶν ἐν τῇ πόλει* F *καὶ τῶν μὲν φιλιππιζόντων, τῶν δὲ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας δημηγορούντων, τὴν τῶν ἀντιπολιτευομένων Φιλίππῳ τάξιν εἵλετο καὶ παντὸς τοῦ χρόνου διετέλεσε συμβουλεύων τοῖς κινδυνεύουσιν ὑπὸ Φιλίππῳ γενέσθαι βοηθεῖν συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ* [15],

Vs. 4. *ῥῶ μὴ*] *ῥώμη* Bas. *ῥώμῃ* Steph. — 5. *ἐκπονῆσαι*] *ἐκποιῆσαι* Ald. Bas. Pet. — 9. *ἐπανορθώσηται*] *ἐπανορθώσεται* Bas.

toribus *δίκην κακηγορίας*, tum *ἐξούλης* intenderat. Vid. or. c. Mid. p. 540. §. 81. Contra *λειποτάξίου γραφὴν* adversus Demosthenem instituit Midias, ibid. p. 547. sq. §. 102. sq. Aesch. d. f. l. §. 148. Addo aliam litem quam malitiose in Demosthenem intulit Midias, de caede Nicodemi ab Aristarcho Moschi f. perpetrata. Vid. Dem. c. Mid. p. 548. sq. §. 104—107. Aesch. c. Tim. §. 171. 172. Athen. XIII. p. 592. F. Zosim. vit. p. 149. Auct. vit. inc. p. 154. — Ceterum *Aristophontem* intelligo *Azeniensem* qui floruit Ol. XCIV. 2. — CVI. 2, non ut Ruhnk. hist. crit. p. 46. *Colyttensem* qui floruit adhuc Ol. CX. 1. Vid. Dem. d. cor. p. 250. §. 75. cf. Clinton. F. H. ann. 355.

12) *ξυρῶντά ποτε τοῦ πώγωνος τὸ ἥμισυ* ait Zosim. vit. p. 149.

13) *οὕτως δὲ τοῦτο ἐπηνορθώσατο ὥστε εἰσελθόντα εἰπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις ἐκεῖνο τὸ περιφερόμενον· ἥκω φέρων ὑμῖν τὸ ῥῶ κατηρεργτορευμένον.* Id. p. 148.

14) Uberius de his exponit Plut. Dem. c. 7. 8. 11.

15) Ne cogites de Hyperide Cleandri f. Sphettio legato cum Demosthene Ol. CX. 3. ad Thebanos misso. Dem. d. cor. p. 291. §. 187.

845 Ναυσικλεῖ [16]), Πολυεύκτῳ [17]), " Διοτίμῳ [18]). διὸ καὶ συμμά-
χους τοῖς Ἀθηναίοις ἐποίησε Θηβαίους, Εὐβοεῖς, Κερκυραίους,
Κορινθίους, Βοιωτοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους πρὸς τούτοις [19])·
360 ἐκπεσὼν δέ ποτε ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀθυμῶν ἐβάδιζεν οἴκοι·
συντυχὼν δὲ αὐτῷ Εὔνομος ὁ Θριάσιος πρεσβύτης ἤδη ὢν προε-
τρέψατο τὸν Δημοσθένην [20]), μάλιστα δὲ ὑποκριτὴς Ἀνδρόνικος
εἰπὼν ὡς οἱ μὲν λόγοι καλῶς ἔχοιεν, λείποι δὲ αὐτῷ τὸ τῆς
ὑποκρίσεως, ἀπεμνημόνευσέ τε τῶν ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπ' αὐτοῦ
λελεγμένων. καὶ δὴ πιστεύσαντα τὸν Δημοσθένην παραδοῦναι
αὑτὸν τῷ Ἀνδρονίκῳ. ὅθεν ἐρομένου [τινὸς] αὐτὸν, τί πρῶτον
B ἐν ῥητορικῇ, εἶπεν, ὑπόκρισις, καὶ τί δεύτερον, ὑπόκρισις, καὶ
τί τρίτον, ὑπόκρισις [21]). προελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας
νεωτερικῶς τινα λέγων διεσύρετο, ὡς κωμῳδηθῆναι αὐτὸν ὑπὸ
Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους [22]).

μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα [23])·

ὀμόσας δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν τῷ δήμῳ θόρυβον ἐκίνησεν. ὤμνυε δὲ καὶ τὸν Ἀσκληπιόν προπαροξύνων Ἀσκλήπιον καὶ παρεδείκνυεν αὐτὸν ὀρθῶς λέγοντα· εἶναι γὰρ τὸν θεὸν ἤπιον. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλάκις ἐθορυβήθη [24]). σχολάσας δὲ Εὐβουλίδῃ

Vs. 7. εἰπὼν] ὃς εἰπὼν mavult Reisk. — 8. ἀπεμνημόνευσε — αὐτοῦ] Sic E. Lamb. Wolf. Wytt. Hutt. Vulg. ἀπεμν. τε τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ. Reisk. corr. ἀπεμνημόνευσέ τι τῶν ἐπὶ τῆς ἐκκλ. — 10. αὑτόν] αὐτὸν Bas. — τινὸς addidi ex Phot. p. 493. B. Similiter αὐτόν τινος τί corr. Mez.

16) Unus erat decem legatorum ad Philippum Ol. CVIII. 3. de pace facienda missorum. Vid. arg. or. Dem. d. f. l. p. 336. pr. Vir de republica meritissimus, d. cor. p. 264. sq. §. 114. sq.

17) Missus in Peloponnesum Ol. CIX. 2. Dem. Phil. III. p. 129. §. 72. Cf. infr. p. 846. C. et Winiewski Comment. p. 148. sqq.

18) Fortasse Archon Ol. CV. 3. Vir patriae amantissimus, Dem. d. cor. p. 264. sq. §. 114. 116. Unus ex iis quos Alexander tradi sibi iussit sec. Arrian. Exp. Alex. I. 10. 7.

19) Vid. infr. decret. p. 851. B. et Dem. d. cor. p. 306. §. 237. et p. 308. §. 244.

20) Plut. Dem. c. 6.

21) Cic. Brut. 38. d. or. III. 56. Quinct. XI. 3, 6. 7. — Satyrum histrionem similia eum docentem habet Plut. Dem. c. 7.

22) Vid. Timocl. ap. Athen. VI. p. 224. A.

23) Demetrius Phaler. ap. Plut. Dem. c. 9.

24) Alia hoc genus narrat

τῷ διαλεκτικῷ Μιλησίῳ ἐπηνωρθώσατο πάντα. γενόμενος δὲ
καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ πανηγύρει καὶ ἀκούσας Λαμάχου τοῦ Τε- 361
ρειναίου Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον ἀναγινώσκοντος, C
Θηβαίων δὲ καὶ Ὀλυνθίων κατατρέχοντος, παραναστὰς ἀρχαίων
ποιητῶν μαρτυρίας προηνέγκατο περὶ τῶν Θηβαίοις καὶ Ὀλυν-
θίοις καλῶς πραχθέντων, ὥς παύσασθαί τε τολοιπὸν τὸν Λάμα-
χον καὶ φυγεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως [25]). Φίλιππον δὲ πρὸς τοὺς
ἀναφέροντας αὐτῷ τὰς κατ' αὐτοῦ δημηγορίας εἰπεῖν, ὅτι καὶ
αὐτὸς ἂν ἀκούων λέγοντος Δημοσθένους ἐχειροτόνησα τὸν ἄνδρα
πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. ἐκάλει δὲ τοὺς μὲν αὐτοῦ λόγους
ὁμοίους τοῖς στρατιώταις διὰ τὴν πολεμικὴν δύναμιν, τοὺς δὲ
Ἰσοκράτους τοῖς ἀθληταῖς· τέρψιν γὰρ παρέχειν αὐτοὺς θεατρι-
κήν [26]). ἑπτὰ δὲ καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονὼς λογιζομένοις ἀπὸ D
Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον [27]), ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυνθίων ἧκε πρε- 362
σβεία περὶ τῆς βοηθείας, ἐπεὶ ἐπιέζοντο ὑπὸ Φιλίππου τῷ πο-
λέμῳ, ἔπεισε ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν· τῷ δὲ ἑξῆς, ἐφ' οὗ Πλά-
των ἐτελεύτησεν, Φίλιππος Ὀλυνθίους κατεστρέψατο [28]). ἔγνω
δὲ αὐτὸν καὶ Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικὸς ἢ ἀρχόμενον ἢ ἀκμάζοντα·
τῷ μὲν γὰρ τὰ Ἑλληνικὰ ἐτελεῖτο εἰς τὰ περὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ
μάχην, ἄρχοντα δὲ Χαρικλείδην, ὁ δὲ πρότερον ἐπὶ Τιμοκρά-
τους εἷλε τοὺς ἐπιτρόπους [29]). φεύγοντος δὲ Αἰσχίνου μετὰ τὴν
καταδίκην ἵππῳ κατεδίωξεν αὐτόν, τοῦ δὲ οἰηθέντος αὐτὸν συλ- E
λαμβάνεσθαι καὶ προσπεσόντος καὶ συγκαλυψαμένου, ἀναστήσας

Vs. 11. *ὁμοίους* E. Lamb. Wolf. Reisk. Wytt. Hutt. Vulg. *ὁμοίως*. — *πολεμικὴν* dedi ex Phot. p. 493. B. (quamquam in Cod. A. Bekkeri *πομπική*) c. Wolf. Amiot. Xyl. vers. Salm. Wytt. Hutt. Vulg. *πομπικήν*. Reisk. coni. *πολιτικήν*, quod probat Kaltw. — 19. *εἰς* quod vulgo abest dedi c. Wolf. Lamb. Xyl. Wytt. Hutt. Reiskius coni. *τῷ γὰρ τὰ Ἑλληνικὰ τελεῖται περὶ μὲν τὴν ἐν Μ. μ.*

Schol. ad or. d. cor. p. 243. pr. §. 52. p. 286. sq. ed. Hal.

25) Plut. Dem. c. 9.

26) Phot. l. l. p. 493. B. Idem tamen Cod. CLXXVI. p. 121. hoc dictum Cleochari Myrleano tribuit.

27) Vid. supr. comment. p. 17. sqq.

28) Ol. CVIII. 1. cf. Diog. Laert. III. 2. V. 9.

29) Xenophontem non ante Ol. CVI. 2. mortuum esse demonstrat Krueger. d. vit. Xenoph. p. 28. sqq. Litem in tutores intulit Demosthenes Ol. CIV. 1. archonte Timocrate; vid. c. Onet. I. p. 868. §. 17. Qui sequitur annus est Chariclidis archontis.

αὐτὸν παρεμυθήσατο καὶ τάλαντον ἔδωκεν ἀργυρίου [30]. καὶ συνεβούλευσε δὲ τῷ δήμῳ ξενικὸν ἐν Θάσῳ τρέφειν καὶ ἐπὶ τούτῳ τριηράρχης ἐξέπλευσεν [31]. σιτώνης δὲ γενόμενος καὶ κατηγορηθεὶς κλοπῆς ἀφείθη [32]. Φιλίππου δὲ Ἐλάτειαν καταλαμβανομένου καὶ αὐτὸς τοῖς ἐν Χαιρωνείᾳ μαχεσαμένοις συνεξῆλθεν, ὅθεν καὶ δοκεῖ τὴν τάξιν λιπεῖν, φεύγοντος δὲ αὐτοῦ βάτον ἐπι-
363 λαβέσθαι τῆς χλαμύδος, τὸν δὲ ἐπιστραφέντα εἰπεῖν, ζώγρει.
F εἶχε δὲ καὶ ἐπίσημον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀγαθὴν τύχην [33]. εἶπε μέντοι τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν. μετὰ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν ἐπισκευὴν τῆς πόλεως τῇ ἐπιμελείᾳ προσελθὼν καὶ τῶν τειχῶν ἐπιμελητὴς χειροτονηθεὶς ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας εἰσήνεγκε τὸ
846 ἀναλωθὲν ἀργύριον μνᾶς ἑκατόν *. ἐπέδωκε δὲ καὶ " θεωροῖς μυρίας [34], τριήρους τε ἐπιβὰς περιέπλευσε τοὺς συμμάχους

Vs. 4. καταλαμβανομένου] καταλαβομένου E. fortasse rectius ut censet Wytt. — 5. Χαιρωνείᾳ] χαιρωνίᾳ Bas. — 6. ὅθεν] ὅτε coni. Wytt. — βάτον] Βάτον Steph. Reisk. — 10. τῇ ἐπιμελείᾳ deleri vult Reisk.

30) Idem fere de Demosthene ex urbe profugiente narrat Plut. Dem. c. 26.

31) Videtur hoc pertinere ad Ol. CIX. 2. quo Philippus per speciem piratas opprimendi defectionem insularum Atheniensibus subiectarum moliebatur, Thasum etiam exules reduxit. Vid. or. d. Halones. p. 80. §. 14. 15. cf. Epist. Phil. p. 159. §.2.

32) Dem. d. cor. p. 310. §. 248.

33) Opinio inter antiquos pervulgata. Vid. Aesch. c. Ctes. §§. 175. 244. 253. Plut. Dem. c. 20. Gell. N. A. XVII. 21. *cumque id ei quod fugerat probrose obiiceretur, versu illo notissimo illusit:* ἀνὴρ ὁ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Sed nostro loco Plutarchus eum ab hac criminatione defendere videtur adiectis verbis εἶπε μέντοι τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν. Nam qui in pugna ordinem dereliquit ideoque infamis erat, coram populo verba faciendi potestatem non habebat. cf. Dem. d. cor. p. 309. sq. §. 248. sq. Auct. vit. inc. p. 157. sq.

34) Sed in decreto in honorem Demosthenis a Ctesiphonte scripto legitur: γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα ἐπέδωκε ταῦτα τῷ δήμῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεὶς ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωροῖς ἑκατὸν μνᾶς εἰς θυσίας κτλ. Dem. d. cor. p. 266. §. 118. et decret. infr. p. 851. A. Contra Aeschines, ex quo sua Plutarchus h. l. desumpsit, c. Ctes. §. 17. ἐπιδέδωκα τῇ πόλει μνᾶς ἑκατόν, quod si non adversarii laudis detrectandae caussa factum est, errore quodam sumpsit orator summam a praefecto theorico donatam pro summa data a curatore moenium, ut suspicatur Boeckh. Staatsh. t. I. p. 219.

ἀργυρολογῶν [35]). ἐφ' οἷς πολλάκις ἐστεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομελοῦς, Ἀριστονείκου, Ὑπερείδου χρυσῷ στεφάνῳ [36]), τελευταῖον δὲ ὑπὸ Κτησιφῶντος. καὶ γραφέντος τοῦ ψηφίσματος παρανόμων ὑπὸ Διοδότου * καὶ Αἰσχίνου [37]), ἀπολογούμενος ἐνίκησεν, ὥστε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων τὸν διώκοντα μὴ μεταλαβεῖν. ὕστερον δὲ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατευομένου καὶ φυγόντος Ἁρπάλου μετὰ χρημάτων εἰς Ἀθήνας τὸ 364 μὲν πρῶτον ἐκώλυσεν αὐτὸν εἰσδεχθῆναι, ἐπειδὴ δὲ εἰσέπλευσε λαβὼν δαρεικοὺς χιλίους μετετάξατο. βουλομένων τε Ἀθηναίων B Ἀντιπάτρῳ παραδοῦναι τὸν ἄνθρωπον ἀντεῖπεν, ἔγραψέ τε ἀποθέσθαι τὰ χρήματα εἰς ἀκρόπολιν ἤδη τῷ δήμῳ τὸν ἀριθμὸν εἰπόντα· φήσαντος δὲ Ἁρπάλου ἑπτακόσια καὶ πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείονα, ὥς φησι Φιλόχορος, μετὰ δὲ ταῦτα φυγόντος Ἁρπάλου ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, ἐν ᾧ ἐφυλάσσετο μέχρις ἂν ἀφίκηταί τις παρ' Ἀλεξάνδρου, καὶ πορευθέντος εἰς τὴν Κρήτην ἢ ὥς ἔνιοι ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, αἰτίαν ἔσχεν ὁ Δημοσθένης δωροδοκίας καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομισθέντων μεμηνυκὼς μήτε τὴν τῶν φυλασσόντων ἀμέλειαν. εἰσαχθεὶς δὲ εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου, Πυθέου, Μενε- C

Vs. 2. Δημομελοῦς] Sic Bas. Steph. et Codd. optt. Demosth. p. 302. Nescio cur Reisk. Wytt. Hutt. Δημοτελοῦς scripserint, quod unus malae notae cod. Dem. l. l. habet. Tamen ita etiam Phot. p. 494. A. — 11. ἀκρόπολιν ἤδη] ἀκρόπολιν, αὐτὸν δὲ φρουρεῖν ἤδη coni. Reisk. — 12. καὶ πεντήκοντα dedi ex Bas. cum Xyl. Lamb. Wolf. Mez. Wytt. Hutt. Vulg. ἢ πεντήκοντα, Pet. ἢ πεντακόσια. Reisk. ἢ deleri vult. — 13. Φιλόχορος] Φολόχορος vit. Steph. — 19. Πυθέου Pet. Xyl. Wolf. Lamb. Reisk. Wytt. Hutt. vulg. Πυθαίου.

35) Aesch. c. Ctes. §. 159.

36) Dem. d. cor. p. 302. §. 223. Decretum Aristonici legitur ibid. p. 253. §. 84. cf. infr. vit. Hyp. p. 848. E. — Auct. vit. inc. p. 156. Δημομέλη γὰρ τὸν ἀνεψιὸν (vid. Dem. c. Aph. I. p. 816. §. 11. Demaenetum vocat Suidas γ'.) γραψάμενος εἰς Ἄρειον πάγον τραύματος ἀργύριον λαβὼν παρῆκεν. cf. Aesch. c. Ctes. §. 51.

37) Diversa miscet auctor et cum eo Photius p. 494. A. Actionem contra Ctesiphontem solus Aeschines instituit, cuius γραφή exstat in or. d. cor. p. 243. sq. §. 54. 55. Diodotum huius caussae participem nullum cognovi. Puto auctorem in mente habuisse Diondam qui prius latum a Demomele, Aristonico et Hyperide decretum impugnavit, Dem. d. cor. p. 302. §. 222. cf. infr. p. 848. D. et vit. Hyp. p. 848. E., ubi item Photius Diondam nominat Diodotum.

σαίχμου, Ἱμεραίου, Πατροκλέους, οἳ ἐποίησαν καταγνῶναι
365 αὐτοῦ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν, καὶ ἁλοὺς ἔφυγε πεντα-
πλασίονα ὑποτίσαι μὴ δυνάμενος — εἶχε δὲ αἰτίαν τριάκοντα
τάλαντα λαβεῖν — ἢ ὥς ἔνιοι οὐχ ὑπομείνας τὴν κρίσιν [38]. μετὰ
δὲ τοῦτον τὸν χρόνον τῶν Ἀθηναίων Πολύευκτον πεμψάντων
πρεσβευτὴν πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων ὥστε ἀποστῆναι αὐτοὺς
τῆς τῶν Μακεδόνων συμμαχίας, καὶ τοῦ Πολυεύκτου πεῖσαι
μὴ δυναμένου, ἐπιφανεὶς Δημοσθένης καὶ συνειπὼν ἔπεισεν [39].
ἐφ' ᾧ θαυμασθεὶς μετὰ χρόνον τινὰ κάθοδον εὕρατο ψηφίσμα-
D τος γραφέντος, τριήρους ἀποσταλείσης, τῶν δὲ Ἀθηναίων ψη-
φισαμένων εἰς ἃ ὤφειλε τριάκοντα νῆσαι αὐτὸν τὸν βωμὸν τοῦ
σωτῆρος Διὸς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἀφεῖσθαι, τοῦτο γράψαντος τὸ
ψήφισμα Δήμωνος Παιανιέως ὃς ἦν ἀνεψιὸς αὐτῷ [40]. πάλιν
ἐν τούτοις ἦν πολιτευόμενος. Ἀντιπάτρου δὲ εἰς Λάμειαν ὑπὸ
τῶν Ἑλλήνων συγκλεισθέντος, τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόν-
των πρός τινα τῶν ἑταίρων Ἀγησίστρατον ἔφη, οὐ τὴν αὐτὴν
366 γνώμην ἔχειν τοῖς ἄλλοις περὶ τῶν πραγμάτων· ἐπίσταμαι γάρ,

Vs. 1. *Ἱμεραίου*] *Ἱμερίου* vult Reisk. — *Πατροκλέους*] Ruhnk. in annot. ad Rutil. Lup. p. 32. ex Dinarch. or. c. Dem. §. 1. *Στρατοκλέους* corrigere voluit, sed ipse in hist. crit. p. 82. sententiam retractavit. Phot. p. 494. A. vulg. *Προκλέους*. — 6. *ἀποστῆναι*] *ἀποστῆσαι* mavult Wytt. — 13. *πάλιν — πολιτευόμενος*] *ἦν πάλιν ἐν τοῖς πολιτευομένοις* corr. Lamb., *ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦν* Reisk.

38) Ol. CXIII. 4. — CXIV. 1. De lite Harpalica deque partibus quas in ea agenda Demosthenes obtinuerit tam sunt quae memoriae traduntur discrepantia inter se atque discordia, ut verum aliquando inveniri posse iure desperemus. Quam in rem quum alio loco accuratius inquirere propositum sit, potiora quaedam hic commemorare satis habeo. Ab omnibus pene Demosthenes acceptae ab Harpalo pecuniae reus agitur. Vid. Timocles ap. Athen. VIII. p. 341. F. Plut. Dem. c. 25. 26. (coll. Gell. N. A. XI. 9.) Diod. Sic. XVII. 108. XVIII. 13. Cuius criminis gravissima excusatio (ut taceam de Epist. Demosth. II. p. 1470.) exstat ap. Paus. II. 33. 4. Ceterum de Harpalo Zosim. vit. p. 150. *φυγόντος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ.* De Demosthene auct. vit. inc. p. 158. *καταχριθεὶς ἐδέθη μὲν ἡμέρας ι'* (scrib. *ε'*), *μετὰ δὲ ἓξ ἡμέρας* (f. scrib. *ς' ἡμέρᾳ*) *ἀπῆλθεν εἰς Τροιζῆνα.*

39) Ol. CXIV. 2. cf. Plut. Dem. c. 27.

40) Plut. Dem. c. 27. cf. Athen. XIII. p. 593. F.

εἶπεν, τοὺς Ἕλληνας στάδιον μὲν πολεμεῖν καὶ εἰδότας καὶ δυναμένους, δόλιχον δὲ οὐκ ἔτι. Φάρσαλον δὲ ἑλόντος Ἀντιπάτρου E *καὶ πολιορκήσειν ἀπειλοῦντος Ἀθηναίους εἰ μὴ τοὺς ῥήτορας ἐκδοίησαν, καταλιπὼν ὁ Δημοσθένης τὴν πόλιν ἔφυγεν πρῶτον μὲν εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τὸ Αἰάκειον καθεδούμενος, φοβηθεὶς δὲ εἰς Καλαυρίαν μετέστη. ἐκδιδόναι δὲ τοὺς ῥήτορας τῶν Ἀθηναίων ψηφισαμένων κἀκεῖνον, καθέζετο ἱκέτης ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, ἐλθόντος δ' ἐπ' αὐτὸν Ἀρχίου τοῦ φυγαδοθήρου ἐπικαλουμένου, ὃς παρέβαλεν Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι* [41]), *πείθοντος αὐτὸν ἀναστῆναι ὡς φίλον Ἀντιπάτρῳ γενησόμενον, εἶπεν ὅτι, οὔτε ὅτε ἐτραγῴδεις ἔπειθές με, οὔτε νῦν πείσεις συμβουλεύων.* F *τοῦ δὲ ἐπιχειροῦντος βιάζεσθαι ἐκώλυσαν αὐτὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν, καὶ Δημοσθένης ἔφη, οὐ σωτηρίας δεόμενος κατέφυγον* 367 *εἰς Καλαυρίαν, ἀλλ' ὡς ἐλέγξων Μακεδόνας καὶ τὰ τῶν θεῶν βιασαμένους. αἰτήσας τε γραμματεῖον ἔγραψεν ὡς μὲν Δημήτριος " ὁ Μάγνης φησὶ τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον ἐπιγεγραμμένον* 847 *ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον·*

εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, ἔσχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών [42]).

κεῖται δὲ εἰκὼν πλησίον τοῦ περισχοινίσματος καὶ τοῦ βωμοῦ τῶν δώδεκα θεῶν ὑπὸ Πολυεύκτου πεποιημένη. ὡς δ' ἔνιοί φασι τοῦτο εὑρέθη γεγραμμένον· Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ χαίρειν. ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν Φιλόχορος μέν φησι φάρμακον πιόντα, Σάτυρος δὲ ὁ συγγραφεὺς τὸν κάλαμον πεφαρμάχθαι ᾧ γράφειν ἤρξατο τὴν ἐπιστολήν, οὗ γευσάμενον ἀποθανεῖν, Ἐρατοσθένης B *δὲ ἐκ πολλοῦ δεδοικότα Μακεδόνας περὶ τῷ βραχίονι κρίκον*

Vs. 1. *εἶπεν* **dedi ex corr. Reisk. cum Hutt. vulg.** *εἰπεῖν.* **—** *καὶ εἰδότας*] *καὶ* **deleri vult Reisk. — 2.** *Φάρσαλον* **Reiskio suspectum. Sed vid. Diod. Sic. XVIII. 17. — 5.** *τὸ Αἰάκειον* **reposui ex Plut. Dem. c. 28. cum Xyl. Wolf. Lamb. Wytt. (nisi quod** *τὸν* **servavit) Hutt.** *τὸ Αἰακεῖον* **susp. Reisk. vulg.** *τὸν Ἀκραῖον.* **— 6.** *Καλαυρίαν*] **Sic hic et infra scripsi ex Turn. Vulc. Pet. cum Lamb. et Wolf. vulg.** *Καλαβρίαν.* **— 14.** *καὶ τὰ τῶν* **dedi ex Phot. p. 494. B. ut voluit etiam Reisk. vulg.** *καὶ κατὰ τῶν.* **— 18.** *ῥώμην γνώμῃ*] *γνώμῃ ῥώμην* **Phot. p. 494. B. Zosim. vit. p. 151. Auct. vit. inc. p. 159.**

41) Plut. Dem. c. 28.

42) Erant qui hos versus in Hyperidem transferrent ita: *εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Ὑπερείδης εἶχεν.* **Vid. Phot. Cod. CCLXVI. p. 495. B.**

περικεῖσθαι πεφαρμαγμένον, εἰσὶ δ' οἵ φασι συσχόντα αὐτὸν τὸ πνεῦμα ἀποθανεῖν, οἱ δὲ εἶπον τοῦ κατὰ τὴν σφραγῖδα φαρμάκου γευσάμενον [43]. [ἐβίω δὲ ὡς μὲν οἱ τὰ πλείω λέγουσιν ἔτη ἑβδομήκοντα, ὡς δὲ οἱ τὰ ἐλάττω ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα, ἐπολιτεύσατο] δὲ δύο καὶ εἴκοσιν* [44]. ἡνίκα δὲ Φίλιππος ἐτεθνήκει
368 λαμπρὰν ἐσθῆτα προῆλθεν ἔχων, καίτοι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ νεωστὶ τετελευτηκυίας, ἐφηδόμενος τῷ τοῦ Μακεδόνος θανάτῳ [45]. συνήργησε δὲ καὶ Θηβαίοις πρὸς Ἀλέξανδρον πολεμοῦσι καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπέρρωσεν ἀεί, διόπερ Θήβας κατασκάψας
C ἐζήτει παρ' Ἀθηναίων Ἀλέξανδρος αὐτόν, ἀπειλῶν εἰ μὴ δοίησαν.[46]. στρατευομένῳ δὲ αὐτῷ ἐπὶ Πέρσας καὶ αἰτοῦντι ναυτικὸν παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπεν, ἄδηλον εἰπών, εἰ οὐ κατὰ τῶν παρασχόντων χρήσεται. κατέλιπε δύο παῖδας ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῶν εὐδοκίμων Ἡλιοδώρου τινὸς θυγατρός [47]. θυγατέρα μίαν ἔσχεν ἣ παῖς ἔτι οὖσα πρὸ γάμου ἐτελεύτησεν. εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὴν ἐξ ἧς καὶ Λάχου Λευκονοέως ἀδελφιδοῦς αὐτῷ Δημοχάρης ἐγένετο, ἀνὴρ καὶ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς καὶ κατὰ τοὺς πολιτι-

Vs. 3. *ἐβίω — ἐπολιτεύσατο*] Addidi haec ex Phot. p. 495. A. cum Salm. Wytt. Hutt. Sed. vid. annot. 43. — 14. *τῶν εὐδοκίμων* dedi cum Lamb. Mez. Wytt. Hutt. vulg. *τῶν εὐδοκίμου*. Reisk. coni. *τῶν ἀδοκίμων*. — 16. *Λάχου* corruptae est Graecitatis. Apud bonae notae scriptores ubique *Λάχητος*, quod reponerem nisi in omnibus libris *Λάχου* scriptum esset. — *Λευκονοέως*] Sic scripsi ex Codd. Dem. c. Aph. I. p. 818. §. 14. c. Lacrit. p. 927. §. 14. al. pro vulg. *Λευκονέως* vel *Λευκωνέως* (Steph.) cf. Boeckh. ad C. Inscr. n. 108. p. 151.

43) Cf. Plut. Dem. c. 28—30. Lucian. enc. Dem. §. 43—50. et rell. vit. scriptt. Mortuus est Demosthenes Ol. CXIV. 3. mens. Octobr. archonte Philocle.

44) Hos numeros falsos et confusos esse patet. Natus enim Ol. XCVIII. 4. mortuus est aetatis anno sexagesimo quarto. Rem publicam autem capessivit Ol. CVI. 2. anno aetatis trigesimo, quo habuit orationem contra Androtionem; quare non XXII sed XXXIV annos remp. administravit. Suidas α'. *ἔτη βιώσας δύο καὶ ἑξήκοντα.*

45) Aesch. c. Ctes. §. 77. Plut. Dem. c. 22. Auct. vit. inc. p. 158.

46) Vid. annot. ad p. 841. E.

47) Chabriae viduam eum in matrimonium duxisse quamvis neget Plut. Dem. c. 15. aiunt Auct. vit. inc. p. 156. et Suidas γ'. Demetrio Magnesio teste ap. Plut. l. l. Samiam uxorem habuit. cf. annot. 53.

κοὺς λόγους οὐδενὸς χείρων [48]). *ἔστι δὲ αὐτοῦ εἰκὼν ἐν τῷ πρυ-* 369
τανείῳ εἰσιόντων πρὸς τὴν ἑστίαν δεξιᾷ ὁ πρῶτος περιεζωσμέ-
νος ἅμα τῷ ἱματίῳ καὶ ξίφος· οὕτω γὰρ δημηγορῆσαι λέγεται D
ἡνίκα Ἀντίπατρος ἐξῄτει τοὺς ῥήτορας. χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἀθη-
ναῖοι σίτησίν τε ἐν πρυτανείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους
ἔδοσαν καὶ αὐτῷ τετελευτηκότι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ
ἐπὶ Γοργίου ἄρχοντος [49]), *αἰτησαμένου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ*
ἀδελφιδοῦ Δημοχάρους, ᾧ καὶ αὐτῷ πάλιν ὁ υἱὸς Λάχης Δημο-
χάρους Λευκονοεὺς ᾐτήσατο δωρεὰς ἐπὶ Πυθαράτου ἄρχοντος
δεκάτῳ [δ' ἔτει] ὕστερον [50]) *εἰς τὴν τῆς εἰκόνος στάσιν ἐν ἀγορᾷ*
καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτῷ δὲ καὶ ἐγγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυ-
τάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι. καὶ ἔστι τὰ ψηφί- E
σματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα [51]). *ἡ δὲ εἰκὼν τοῦ Δη-*
μοχάρους εἰς τὸ πρυτανεῖον μετεκομίσθη, περὶ ἧς προείρηται.
φέρονται δὲ αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι ἑξήκοντα πέντε [52]). *φασὶ δέ*
τινες καὶ ἀσώτως αὐτὸν βιῶναι [53]) *γυναικείαις τε ἐσθῆσι χρώ-* 370
μενον καὶ κωμάζοντα ἑκάστοτε, ὅθεν Βάταλον ἐπικληθῆναι, οἱ
δὲ ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ λέγουσιν αὐτὸν
οὕτω λελοιδορῆσθαι [54]). *Διογένης δὲ ὁ κύων θεασάμενος αὐτόν*

Vs. 9. *Λευκονοεύς*] vulg. *Λευκονεύς*. vid. supr. — 10. *δ' ἔτει* addidi ex E. H. cum Wytt. et Hutt. Similiter Lamb. et Wolf. *δεκάτῳ ὕστερον ἔτει.* Malim tamen *δεκάτῳ ὕστερον ἔτει τήν.* — *στάσιν*] *πᾶσιν* Ald. Bas. *στᾶσιν* Steph.

48) De *Demochare* vid. Ruhnk. annot. ad Rutil. Lup. p. 7. sqq. Clinton F. H. p. 380. t. nostr. hist. eloqu. Gr. §§. 53, 12. 13. 72, 1. Inprimis decretum infra adscriptum p. 851.

49) Ol. CXXV. 1.

50) Ol. CXXVII. 2.

51) Vid. infr. p. 850. sq. et supr. comment. p. 11. annot. 28.

52) Vid. nostr. hist. eloqu. Gr. App. VII. p. 297—306.

53) Athen. XIII. p. 592. E. *Δημοσθένη δὲ τὸν ῥήτορα καὶ τεκνοποιήσασθαι ἐξ ἑταίρας ἔχει λόγος. αὐτὸς γοῦν ἐν τῷ περὶ χρυσίου λόγῳ προαγήοχε τὰ τέκνα ἐπὶ τὸ δικαστήριον, ὡς δι' ἐκείνων ἔλεον ἕξων, χωρὶς τῆς μητρός, καίτοι ἔθος ἐχόντων τῶν κρινομένων τὰς γυναῖκας ἐπάγεσθαι, ἀλλ' αἰδοῖ τοῦτ' ἐποίησε φεύγων τὴν διαβολήν. ἀκόλαστος δ' ἦν ὁ ῥήτωρ περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥς φησιν Ἰδομενεὺς κτλ.* cf. Aesch. c. Ctes. §. 162. et 174. Athen. p. 588. C. Gell. N. A. I. 5. et 8. Suidas *α'*.

54) Vid. Aesch. c. Tim. §§. 126. 131. 181. d. f. l. §. 99. Dem. d. cor. p. 288. §. 180. cf. Plut. Dem. c. 4. Liban. vit. p. 2. Phot. p. 495. A. Harpocr. *v. βάταλος.*

ποτε ἐν καπηλείῳ αἰσχυνόμενον καὶ ὑποχωροῦντα εἶπεν, ὅσῳ
F *μᾶλλον ὑποχωρεῖς τοσούτῳ μᾶλλον ἐν τῷ καπηλείῳ ἔσῃ. ἔλεγε δὲ αὐτὸν παρασκώπτων ἐν μὲν τοῖς λόγοις Σκύθην εἶναι, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἀστικόν* [55]*). ἔλαβε καὶ παρὰ Ἐφιάλτου χρυσίον ἑνὸς τῶν δημαγωγῶν ὃς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα φέρων ἧκε λάθρα, ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππον ἐξάψῃ πόλεμον. καὶ ἰδίᾳ αὐτὸν δωροδοκῆσαι παρὰ βασι-*
848 *λέως φασὶ δαρεικοὺς τρισχιλίους* [56]*). Ἀνάξινον δέ τινα Ὠρείτην ξένον αὐτοῦ γεγονότα συλλαβὼν ἐβασάνιζεν ὡς κατάσκοπον, οὐδὲν δὲ ἐξειπόντα ἐψηφίσατο τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι* [57]*). λέγειν δέ ποτε κωλυόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, βραχὺ*
371 *ἔφη βούλεσθαι πρὸς αὐτοὺς εἰπεῖν. τῶν δὲ σιωπησάντων, νεανίας, εἶπε, θέρους ὥρᾳ ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε· μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου ἑκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον οὐ τὴν σκιὰν λέγων, ὁ δὲ*
B *μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει. τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, εἶθ' ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς, ἔφη, βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε; Πώλου δέ ποτε τοῦ ὑποκριτοῦ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτι δυσὶν ἡμέραις ἀγωνισάμενος τάλαντον λάβοι μισθόν, ἐγὼ δὲ, εἶπε, πέντε*

Vs. 4. *Ἐφιάλτου*] Pet. Ald. Bas. *Ἀλφιάτου.* Ms. Xyl. *Ἐλεφιάτου.* — *χρυσίον*] *χρυσίου* Turn. Vulc. — 8. *Ἀνάξινον*] Sic correxi ex Dem. et Aesch. vulg. *Ἀναξίλαν.* vid. annot. 57. — 19. *τῷ λόγῳ* om. Pet.

Anecd. Gr. Bekk. p. 185. Postea *Ἀργάς* dictus est, Plut. Dem. c. 4. Suidas.

55) Duplex est scomma: Demosthenes quamvis a matre Scythica (peregrina) natus, tamen in bello urbanus (cives), Scytha (bellicosus) modo in concione. Scythae erant milites quibus tradita erat custodia urbis. vid. Boeckh. Staatsh. t. I. p. 222. sqq.

56) Demosthenem aliquando pecunias a Persis quibus contra Philippum uteretur accepisse vix potest dubitari. Neque vero hoc ignominiae ei habendum est. V. Aesch. c. Ctes. §. 173. 239. Din. c. Dem. §. 18. Plut. Dem. c. 14. At minus credibile est quod ait Aesch. l. l. §. 91. sqq. ab Euboeis, et §. 114. ab Amphissensibus, aut quod narrat Critolao teste Gell. N. A. XI. 9. a Milesiis eum pecuniam accepisse. Cf. Flathii hist. Maced. t. I. p. 169.

57) Dem. d. cor. p. 272. sq. §. 137. Aesch. c. Ctes. §. 223. sq. Factum illud est Ol. CIX. 3.

τάλαντα μίαν ἡμέραν σιωπήσας [58]). *παραφθαρεὶς δὲ τὴν φωνὴν ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ θορυβηθεὶς, τοὺς ὑποκριτὰς, ἔφη, δεῖν κρίνειν ἐκ τῆς φωνῆς, τοὺς δὲ ῥήτορας ἐκ τῆς γνώμης* [59]). *ὀνειδίσαντος δὲ αὐτὸν Ἐπικλέους ὅτι ἀεὶ σκέπτοιτο, αἰσχυνοίμην γὰρ, εἶπεν,* C
εἰ τηλικούτῳ δήμῳ συμβουλεύων αὐτοσχεδιάζοιμι. ἱστοροῦσι δὲ ὡς οὐδὲ λύχνον ἔσβεσεν ἄχρι πεντήκοντα ἐτῶν ἐγένετο, διακριβῶν τοὺς λόγους [60]). *αὐτὸς δέ φησιν ὑδροποσίᾳ χρήσασθαι* [61]). 372
ἔγνω δὲ αὐτὸν καὶ Λυσίας ὁ ῥήτωρ καὶ Ἰσοκράτης εἶδε πολιτευόμενον ἄχρι τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης καί τινες τῶν Σωκρατικῶν φιλοσόφων [62]). [*τοὺς δὲ πλείστους λόγους εἶπεν αὐτοσχεδιάσας, εὖ πρὸς αὐτὸ πεφυκώς* * [63]).] *πρῶτος δὲ ἔγραψε στεφανωθῆναι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ Ἀριστόνικος Νικοφάνους Ἀναγυράσιος* *, *ὑπωμόσατο δὲ Διώνδας* [64]).

Vs. 6. *διακριβῶν* dedi ex corr. Lambin. probata Wyttenbachio pro vulg. *διακρίνων*. — 9. *Χαιρωνείᾳ*] *χαιρωνίᾳ* Bas. — 11. *πρὸς αὐτὸ* ex emend. Reiskii prob. Wytt. vulg. *πρὸς αὐτούς*.

58) Idem de Aristodemo actore fabularum ex Critolao refert Gell. N. A. XI. 9.

59) Similiter in or. d. cor. p. 268. §. 122. *ἢ λόγῳ τοὺς δημοτικοὺς ἀλλ' οὐ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύμασι γιγνωσκομένους.* cf. p. 305. §. 232. sq. p. 319. §. 280.

60) Cf. Plut. Dem. c. 11.

61) Dem. d. f. l. p. 355. §. 46. Phil. II. p. 73. §. 30. cf. Liban. t. IV. p. 249. Reisk.

62) Lysias mortuus est Ol. C. 3, Isocrates Ol. CX. 3. Socraticorum qui Ol. CIII. 3. adhuc vixerint vid. ap. Diod. Sic. XV. 76.

63) Quae quomodo eis conveniant quae paullo ante dixit videant alii. Aut utrumque Plutarchus diversis temporibus e diversis scriptoribus enotavit (ipsam enim rem iam inter veteres controversam fuisse testis est Id. Dem. c. 8. 9), aut quae dicuntur de extemporali oratione aliorsum pertinentia (fort. ad Aeschinem qui extemporali oratione excelluisse fertur, vid. Philostr. V. S. I. p. 482. 509) quovis errore huc irrepserunt.

64) Vid. supr. p. 846. A. Idem tamen Aristonicus non *Ἀναγυράσιος*, sed *Φρεάρριος* dicitur in decret. ap. Dem. d. cor. p. 253. §. 84. De hoc hypomosiae genere vid. Schoemann. d. comit. Ath. p. 159. sqq.

θ'.

῾ΥΠΕΡΕΙΔΗΣ.

D ῾Υπερείδης [1]) *Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διονυσίου, τὸν δὲ δῆμον Κολυττεύς. ἔσχε δὲ υἱὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον ῥήτορα καὶ λόγους συγγράψαντα* [2]), *οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. ἀκροατὴς δὲ Πλάτωνος* [3]) *γενόμενος τοῦ φιλοσόφου ἅμα Λυκούργου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος* [4]) *ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησιν καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο παγμά-*

Vs. 1. *῾Υπερείδης* **dedi cum Hutt. pro vulg.** *῾Υπερίδης*, **in quo nomine scribendo nec scripti libri nec editi sibi constant. vid. annot. 1. — 2.** *Κολυττεύς*] *Κολιττεύς* **Steph. Bas. „Inscriptiones omnes praebent** *Κολλυτός*, **scriptores fere omnes** *Κολυττός*.“ **Grotefend. d. dem. Att. p. 26. Sed** *Κολλυτεύς* **codd. Phot. Bekk. — 3.** *Ἀλφίνους* **E. H. Anon. Xyl. Pet. (ut videtur) Hutt. vulg.** *Ἀλφινὸς*. **Aut** *Ἀλφίνους* **aut** *Ἀλφίνοος* **vult Reisk.**

De Hyperide scripserunt *Photius* Bibl. Cod. CCLXVI. p. 495. sq. Bk., *Suidas*, — *Ruhnken.* hist. crit. or. p. 69—71, *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 856. sq., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. t. I. p. 307. sqq., *G. A. Blume* Excurs. ad edit. or. Lyc. c. Leocr. p. XV—XVIII, *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 60. 61.

1) De scriptura nominis vid. Phrynich. p. 454. ed. Lob. Etym. M. h. v. cf. nostr. hist. eloqu. Gr. §. 60, 1. Neque dubium, si poetarum locos comparaveris, hoc nomine vocali ī longo enunciandum esse. — Ceterum Hyperides Glaucippi f. non confundi debet cum Hyperide Sphettio Cleandri f., Dem. d. cor. p. 291. §. 187. cf. supr. annot. ad p. 844. F., et cum Hyperide Callaeschri f., ibid. p. 273. §. 137. Suidas: *῾Υπερείδης υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους.*

2) Plut. Phoc. 4. Athen. XIII. p. 590. C. Phot. l. l. p. 495. B. Suid.

3) Cf. Diog. Laert. III. 46.

4) Cf. Athen. VIII. p. 342. C.

των, καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε καὶ περὶ τῶν τριήρων [5]). *συνεβούλευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ* E 373 *ξενικὸν μὴ διαλῦσαι οὗ Χάρης ἡγεῖτο* [6]), *εὐνόως πρὸς τὸν στρατηγὸν διακείμενος. τὸ δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας ἔλεγε. δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ, τριήραρχός τε αἱρεθεὶς ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φίλιππος, βοηθὸς Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον* [7]), *ὑπέστη χορηγῆσαι τῶν ἄλλων λειτουργίας πάσης ἀφειμένων. ἔγραψε δὲ καὶ Δημοσθένους τιμὰς καὶ τοῦ ψηφίσματος ὑπὸ Διώνδα παρανόμων γραφέντος ἀπέφυγε* [8]). *φίλος δὲ ὢν τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ Λυσικλέα καὶ Λυκοῦργον οὐκ ἐνέμεινε μέχρι τέλους, ἀλλ' ἐπεὶ Λυ-* F *σικλῆς μὲν καὶ Λυκοῦργος ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δὲ ὡς παρὰ Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων — μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος* [9]) — *κατηγόρησεν αὐτοῦ* [10]). *κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος παρανόμων ἐπὶ τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους " πολίτας ποιήσασθαι, τοὺς* 374 849 *δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπέφυγεν* [11]). *αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν*

Vs. 2. *δὲ* addidi ex Pet. et Mez. cum Wytt. et Hutt. — 3. *Χάρης*] *χάρις* Bas. — 4. *δόξας δὲ*] *ἔδοξε δὲ καὶ* suspicatur Reisk. — 8. *δὲ* e Pet. recepi cum Hutt. — *Δημοσθένους*] aut *Δημοσθένει* aut *τὰς Δημοσθένους* vult Reisk. — 9. *τιμὰς*] *τινὰς* Bas. — *Διώνδα*] *Διοδότου* Phot. p. 495. B.

5) Vid. supr. vit. Dem. p. 847. C.

6) Videtur hoc pertinere ad octo millia mercenariorum qui Alexandro mortuo Ol. CXIV. 2. Taenarum promontorium occupaverunt. Vid. Diod. Sic. XVIII. 9.

7) Ol. CX. ½.

8) Dem. d. cor. p. 302. §. 222. (249). cf. Porphyr. ap. Euseb. Pr. Ev. X. p. 273. — Addo quod Philocratem accusavit in lite male gestae legationis, Dem. d. f. l. p. 376. §. 116.

9) Sed vid. Timocles ap. Athen. VIII. p. 341. F.

10) Ex oratione hac in caussa habita desumpta videntur fragmenta ap. Athen. X. p. 424. D., Harpocr. *vv. κατατομή, παραγραφή*, Alex. d. fig. p. 581. Ald., Priscian. Gramm. XVIII. 25. p. 219. ed. Krehl. cf. Lucian. encom. Dem. §. 31. et supr. p. 846. B.

11) Vid. Lyc. c. Leocr. p. 149. §. 16. p. 152. §. 37. coll. p. 153. §. 41. p. 154. §. 53. Or. Dem. c. Aristog. II. p. 803. §. 11, Dion. Chrys. or. 15. p. 542. Reisk., Longin. d. subl. XV. 10, Apsin. Rhet. p. 687. Ald. Cf. Blume l. l. Kiessling. Quaestt. Att. p. 14. sqq. Orationis adversus Aristogitonem fragmenta leguntur ap. Harpocr. *vv. Οἰνόη, ὅσιον*, Suid.

ὡς παριδόντα πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι, ἐπεσκότει, ἔφη,
μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ
δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη [12]). μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν ἔδωκεν
ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ δοὺς τοῖς ἐλθοῦσιν
ἐκ Λεβαδίας κήρυξιν. ὕστερον δὲ μετὰ τὰ περὶ Κράνωνα συμ-
βάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπὸ Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοσθαι ὑπὸ
τοῦ δήμου ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψη-
B φισμένοις, καὶ συμβαλὼν Δημοσθένει καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς
ἀπολογησάμενος, ἀπαλλαγεὶς ἐκεῖθεν ὑπὸ Ἀρχίου τοῦ φυγαδο-
θήρου ἐπικληθέντος, Θουρίου μὲν τὸ γένος, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ
πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοηθοῦντος, ἐλήφθη πρὸς βίαν
ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἐχόμενος ἀγάλματος [13]), καὶ ἀχθεὶς
375 πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Κόρινθον ἔπειτα βασανιζόμενος διέφαγε
τὴν γλῶτταν ὥστε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆς πόλεως ἀπορρήτων δυ-
νηθῆναι, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε πυανεψιῶνος ἐνάτῃ ἱσταμένου.
Ἕρμιππος δέ φησιν αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰς Μακεδονίαν
C ἐλθόντα καὶ ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν δὲ ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ
ἢ ὥς τινες Γλαυκίππου τινὸς τὸν υἱὸν διὰ Φιλοπείθους τινὸς
ἰατροῦ λαβόντα ἐξουσίαν τοῦ σώματος καῦσαι αὐτὸν καὶ τὰ ὀστᾶ
κομίσαι εἰς Ἀθήνας τοῖς προσήκουσι παρὰ τὰ τῶν Ἀθηναίων
καὶ Μακεδόνων δόγματα· οὐ μόνον γὰρ κελεῦσαι αὐτοὺς φυγεῖν,
ἀλλὰ μηδ' ἐν τῇ οἰκείᾳ ταφῆναι. οἱ δ' ἐν Κλεωναῖς ἀποθανεῖν
αὐτὸν λέγουσιν ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομη-

Vs. 1. ἐπεσκότει dedi ex E. H. Pet. Ald. Bas. Xyl. cum Wytt. et Hutt. εἰ μὴ ἐπεσκότει Steph. quod probant Leonic. Schott. Anon. Post ὅπλα videtur Reiskio excidisse οὐκ ἂν ἐποίησα aut delendum εἰ μή. — 2. καὶ οὐκ] καὶ addidi ex Phot. cum Mez. Wytt. Hutt. — 3. μετὰ] Sic ex E. H. Schott. Mez. restitui cum Wytt. et Hutt. vulg. κατὰ. — 8. καὶ περὶ E. Xyl. Wytt. Hutt. vulg. διὰ. Pet. περὶ. Reisk. conj. Δημοσθένει ἰδίᾳ, ὑπὲρ τῆς τέως (vel πρότερον) διαφορᾶς. — 18. τινὸς τὸν υἱὸν] τῶν υἱῶν E. H. τοῦ υἱοῦ Xyl. Suspectum mihi est τινὸς. Fortasse scribendum τινὰ vel potius ἕνα τῶν υἱῶν. Vid. supr. p. 848. D. — 20. τῶν om. Bas.

v. ἀπεψηφίσατο, Schol. Plat. Phileb. p. 382. Bk., Rutil. Lup. d. fig. I. 19.

12) Rutil. Lup. et Longin. ll. ll. cf. Kiessling. l. l. p. 17.

13) Suidas: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βασιλέως ἐξαγαγόντος αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆς Δήμητρος δι' Ἀρχίου κτλ.

θῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται τρόπον [14]), τοὺς δὲ
οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν
Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος * ἐν τῷ τρίτῳ περὶ μνη-
μάτων [15]). νυνὶ δὲ κατερήρειπται τὸ μνῆμα καί ἐστιν ἄδηλον. D
πάντων δὲ κατὰ τὴν δημηγορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ
ὑπὸ ἐνίων πρὸ Δημοσθένους. φέρονται δὲ αὐτοῦ λόγοι ἑβδομή-
κοντα ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο [16]). ἐγένετο δὲ καὶ 376
πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσα-
γαγεῖν δὲ Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν, ἐν Πειραιεῖ δὲ
ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσῖνι δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλτην
Θηβαίαν εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος. ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον
ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι [17]). ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ Φρύνῃ τῇ
ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ
τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δὲ αὐτῆς ἁλίσκεσθαι παραγαγὼν εἰς E
μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναι-
κὸς καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη [18]).

Vs. 3. *Ἡλιόδωρος*] *Διόδωρος* ad veritatem accommodate corr. Ruhnken. hist. crit. p. 86. et corrigendum censet etiam C. Sintenis in ed. Plut. Them. p. 208. vid. annot. 15. — 4. *κατερήρειπται*] *κατερήριπται* Bas. — 12. *ἰχθυοπώλιδι*] *ἠχθυοπώλιδι* Steph. — *ὁσημέραι — Φρύνῃ*] *ὁσημέραι, ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Φρύνῃ* coni. Reisk. Sed omnia perturbata videntur. Fortasse scribendum *ἑωθινός* pro *ὡς εἰκὸς*, ut scripsit ex quo haec desumpta sunt Hermippus ap. Athen. VIII. p. 342. C. Tum *ὑπ' Εὐθίου δὲ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνηγωνίσθη*, aut *ὡς ἐραστὴς δὲ καὶ* vel *ὡς ἐραστὴς δὲ καὶ σύνδικος τῇ Φρ. κτλ.* ut dixit ipse (vid. Athen. XIII. p. 590. D.) vel tale quid. cf. annot. 18. Ceterum *δίκη* Bas. Steph. *Φρύνη* Steph. *κρινομένη* Bas.

14) Cf. Plut. Dem. c. 28. Phoc. c. 29.

15) Quamvis *Heliodorus Periegeta* Atheniensis similis argumenti libros conscripsit, ut *περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως* (Athen. VI. p. 229. E. IX. p. 406. C. Harp. *vv. Θετταλός, νίκη, προπύλαια*), *περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων* (Harp. *v. Ὀνήτωρ*), vix tamen potest dubitari quin *Diodorum Periegetam* in mente habuerit Plutarchus, cuius librum *περὶ τῶν μνημάτων* laudat etiam in Themist. c. 32, et omisso titulo in Thes. c. 36. et Cimon. c. 16, praesertim quum ex eodem libro quaedam ad Hyperidem pertinentia afferat Athen. XIII. p. 591. E.

16) Vid. nostr. hist. eloqu. Gr. App. VIII. p. 307—311.

17) Vid. supr. comment. p. 15. annot. 36.

18) Accusatam ab Aristogitone (Athen. XIII. p. 591. E.) et Euthia (cui orationem scripsisse

συνετίθει δὲ ἡσυχῇ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα ὡς καὶ φω-
ραθῆναι· νοσοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἥκοντα εἰς τὴν οἰκίαν
τὸν Δημοσθένην ὡς ἐπισκεψόμενον καταλαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ'
αὐτοῦ βιβλίον, τούτου δὲ ἀγανακτοῦντος εἰπε, φίλον μὲν ὄντα
377 οὐδὲν λυπήσει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι κατ' ἐμοῦ πρᾶξαι.
ἐψηφίσατο δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλᾳ τῷ δόντι Ἀλεξάνδρῳ τὸ φάρμακον
F δοῦναι [19]. ἐκοινώνησε δὲ καὶ Λεωσθένει τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου
καὶ ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν εἰπε τὸν ἐπιτάφιον θαυμασίως [20]. Φιλίπ-
που δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίας παρεσκευασμένου καὶ τῶν Ἀθηναίων
εὐλαβῶς ἐχόντων τεσσαράκοντα τριήρεις ἤθροισεν ἐξ ἐπιδόσεως
καὶ πρῶτος ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς ἐπέδωκε δύο τριήρεις [21].
850 " συστάντος δὲ πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος ποτέρους δεῖ προΐ-
στασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνησεν. καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δη-
λιακὸς ἐπιγεγραμμένος [22]. ἐπρέσβευσε δὲ καὶ πρὸς Ῥο-

Vs. 1. *συνειίθει* Ald. Bas. Xyl. Wytt. vulg. *συνετίθη*. — *ὡς καὶ*] *ἕως τοῦ* coni. Reisk. — 5. *οὐδὲν* ex Reisk. coni. dedi cum Hutt. vulg. *οὐδένα*. — 6. *Ἰόλᾳ τῷ δόντι*] *Ἰόλᾳ* vel *Ἰόλλᾳ τῷ δοκοῦντι* vult Reisk. Quod praecedit *καὶ τιμὰς* om. Pet. Coniiciat aliquis pro *τιμὰς* legendum esse *ί μνᾶς* vel tale quid; tum *δοῦναι* recte se haberet; quamquam vulgata quoque non omni ratione caret. — 7. *δοῦναι* cum Phot. et Mez. deleri vult Wytt. — 7. *Λεωσθένει* ex corr. Xyl. ab Hutt. recepta. vulg. *Δημοσθένει*. — 9. *πλεῖν* Bas. Reisk. Wytt. Hutt. vulg. *πλὴν*. — 11. *αὐτοῦ*] vulg. *αὐτοῦ*. — 14. *ἔστιν*] *ἔστι* Bas.

Anaximenem ait Hermippus ap. Harp. *v. Εὐθίας* et Diodorus Perieg. ap. Ath.) Phrynen defendit Hyperides, sed utrum ipsa se an orator diducta tunica eam nudaverit ambigunt scriptores. Vid. Quinct. II. 15, 9. X. 5, 2, Longin. d. subl. XXXIV. 3, Sext. Emp. adv. math. II. p. 288, Alciphr. Epp. I. 30—32. Huius orationis fragmenta habent Athen. XIII. p. 590. D. E. Alex. d. fig. p. 581. Ald. cf. nostr. hist. eloqu. Gr. p. 311. nr. 60.

19) Vid. Plut. Alex. 77. Curt. X. 10. Iust. XII. 14. Diod. Sic. XIX. 11. Arrian. Exp. Alex. VII. 27.

20) Ol. CXIV. 2. Vid. Diod. Sic. XVIII. 13. Ex qua oratione satis longum ac splendidum fragmentum habet Stobaeus floril. t. III. p. 436. ed. Gaisf. cf. nostr. hist. eloqu. Gr. p. 308. sq. nr. 25.

21) Ol. CVI. 3. cf. Plut. Phoc. 12.

22) Vid. supr. annot. ad vit. Aesch. p. 840. E. De oratione Deliaca inprimis vid. Schol. Hermog. p. 183. sq. Ald. Eius fragmenta exstant ap. Athen. X. p. 425. F., Priscian. XVIII. 25. p. 229. Kr., Harpocr. *v. σύνταξις*,

δίους [23]). ἡκόντων δὲ καὶ παρὰ Ἀντιπάτρου πρεσβέων ἐπαινούν-
των τὸν Ἀντίπατρον ὡς χρηστόν, ἀπαντήσας αὐτοῖς εἶπεν, οἴδα-
μεν ὅτι χρηστὸς ὑπάρχει, ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐ δεόμεθα χρηστοῦ δε-
σπότου. λέγεται δὲ ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι καὶ μόνον διηγεῖ- 378
σθαι τὰ πραχθέντα καὶ τούτοις οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺς δικαστάς [24]).
ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς Ἠλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου B
τοῦ ἀθλητοῦ ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα καὶ ἐνίκησε [25]).
γραψάμενος δὲ καὶ τὴν Φωκίωνος δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίας Μει-
δίου Ἀναγυράσιος ἐπὶ Ξενίου * ἄρχοντος γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ
φθίνοντος, ἡττήθη [26]).

Vs. 2. *οἴδαμεν*] Xyl. Reisk. Hutt. vulg. *οἶδα μὲν*. — 7. *ἔχοντος*] *ἐσχόντος* Wytt. vit.

Schol. Aristid. p 13. sq. ed. Fromm., Schol. Hermog. p. 389. cf. nostr. hist. eloqu. Gr. p. 308. nr. 6.

23) Oratio Rhodiaca memoratur in Bekkeri Anecd. Gr. p. 112, 10.

24) Cf. Dionys. Din. c. 6. Id. scriptt. vett. cens. V. 6. Hermog. d. f. or. II. 11. p. 491. sq.

25) Ol. CX. 2. Vid. Paus. V. 21, 3. Orationis *ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους* mentionem facit Harpocr. vv. *Ἐλευσίνια*, *Ἑλλανοδίκαι*.

26) Offendit hic locus merito Taylorum Prolegg. ad D. Mid. p. 305. t. III. App. Schaef., Reiskium Ind. Dem. p. 868, Beckerum And. p. 122. Quamquam Xeniam in Archontibus nullum invenio; nam Ol. CXVIII. 4. Euxenippus erat Archon. Neque vero hic annus intelligi potest; mortuus est enim Phocion Ol. CXV. 4, Midias iam ante Ol. CXII. 3. Itaque non est dubium quin falsum sit Archontis nomen. Sed id ipsum qua de caussa Midias Phocioni honores decreverit admodum incertum est. Reiskius et Beckerus ll. ll. de expeditione Euboica facta Ol. CVI. ⅘. cogitarunt, fortasse recte, quamquam non dispicitur cur Hyperides contra dixerit. Equidem suspicor factum illud esse post expeditionem Byzantiam, Charete primo duce misso a Byzantiis repulso, a Phocione Ol. CX. 1. feliciter susceptam. Vid. infr. decret. I. p. 851. A. et Plut. Phoc. 14. Hyperides autem Chareti erat amicissimus, imo expeditioni ipse interfuit; vid. supr. p. 848. E. At huius anni summus magistratus erat *Θεόφραστος*, quod nomen quivis videt in *Ξενίας* corrumpi plane non potuisse. Puto Pseudeponymum esse eodem ex fonte oriundum ex quo suos desumpsit qui Dem. orationi de corona decreta addidit.

ι'.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ.

Δείναρχος Σωκράτους ἢ Σωστράτου, ὡς μέν τινες ἐγχώριος, ὡς δέ τισι δοκεῖ Κορίνθιος 1), *ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἔτι νέος καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος ἐπῄει τὴν Ἀσίαν, κατοικήσας αὐτόθι* 379 C *ἀκροατὴς μὲν ἐγένετο Θεοφράστου τοῦ διαδεξαμένου τὴν Ἀριστοτέλους διατριβήν, ὡμίλησε δὲ καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ* 2), *μάλιστα δὲ ἐπολιτεύσατο μετὰ τὴν Ἀντιπάτρου τελευτὴν τῶν μὲν ἀνῃρημένων ῥητόρων τῶν δὲ πεφευγότων. φίλος δὲ Κασάνδρῳ γενόμενος ὡς ἐπιπλεῖστον προέκοψε χρήματα τῶν λόγων εἰσπραττόμενος οὓς τοῖς δεομένοις συνέγραφεν. ἀντετάξατο δὲ πρὸς τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ῥητόρων, οὐκ εἰς δῆμον παριών, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν, ἀλλὰ τοῖς ἐναντιουμένοις λόγους συγγράφων. καὶ*

Vs. 3. *ἐπῄει*] Recepi cum Hutt. hanc ms. lectionem a Xyl. commendatam. Aut sic scribendum aut ex Phot. addendum *διέβαινε* censet Wytt. Idem fere Reisk. qui *διέβη* addi vult. vulg. *ἐπὶ*. — 6. *ἐπολιτεύσατο* scripsi cum Mez. et Hutt. Sic scribendum aut *προσῄει* addendum censet Wytt. vulg. *τῷ πολιτεύεσθαι*. Reisk. coni. *μάλιστα δ' ἤνθει τῷ πολιτεύεσθαι*.

De Dinarcho scripserunt *Demetrius Magnesius* in libro perdito de homonymis (Dionys. Halic. Din. c. 1.), *Dionysius Halicarn.* iud. d. Din. t. V. ed. Reisk., *Photius* Bibl. Cod. CCLXVII. p. 496. Bk., *Suidas*. — *Fabricius* B. Gr. t. II. p. 862. sqq., *Belin de Ballu* hist. crit. de l'éloqu. t. I. p. 320—325, *Nos* in hist. eloqu. Gr. §. 73.

1) Suidas: *υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστόρηται.* Alius est Dinarchus Corinthius de quo Idem: *ἐτελεύτησε δὲ οὗτος ἐπιμελητὴς Πελοποννήσου κατασταθεὶς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἀντίπατρον Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντος.* Vid. Plut. Phoc. 33. Idem opinor Demadem accusavit Ol. CXV. 3, Arrian. ap. Phot. Bibl. Cod. XCII. cf. Wachsmuth. Hell. Alt. I. 2. p. 412. — Oratorem natum esse fere Ol. CIV. 4, orationes scribere incepisse Ol. CIX. 2. coniicit Dionys. Din. c. 4.

2) Cf. Dionys. Halic. Din. c. 2.

ἐπεὶ Ἅρπαλος διέδρα πλείους λόγους συνέγραφε κατὰ τῶν αἰτίαν λαβόντων δωροδοχῆσαι καὶ τούτους τοῖς κατηγόροις ἐξέδωκεν[3]). D *χρόνῳ δὲ ὕστερον αἰτιαθεὶς εἰς λόγους παραγίνεσθαι Ἀντιπάτρῳ καὶ Κασάνδρῳ περὶ τὴν κατάληψιν τῆς Μουνυχίας ἡνίκα ὑπὸ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἐφρουρήθη ἐπ' Ἀναξικράτους ἄρχοντος, ἐξαργυρισάμενος τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα. διατρίψας δὲ ἐπὶ τῆς φυγῆς ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη*[4]) *καὶ πολλὴν οὐσίαν κτησάμενος κατῆλθε πραξάντων αὐτῷ τὴν κάθοδον τῶν περὶ Θεόφραστον ἅμα τοῖς ἄλλοις φυγάσιν. καταλύσας δὲ παρὰ Προ-* 380 *ξένῳ ἑταίρῳ αὐτοῦ καὶ τὸ χρυσίον ἀπολέσας ἤδη γηραιὸς ὢν καὶ τὰς ὁράσεις ἀσθενής, οὐ βουλομένου τοῦ Προξένου ἀναζη-* E *τεῖν, λαγχάνει αὐτῷ δίκην, καὶ τότε πρῶτον εἶπεν ἐν δικαστηρίῳ. σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος*[5]). *φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ λόγοι γνήσιοι ἑξήκοντα τέσσαρες*[6]). *τούτων ἔνιοι παραλαμβάνονται ὡς Ἀριστογείτονος*[7]). *ζηλωτὴς δὲ ἐγένετο Ὑπερείδου*[8]) *ἢ ὥς τινες διὰ τὸ παθητικὸν Δημοσθένους*[9]) *καὶ τὸ σφοδρόν· τῶν σχημάτων δ' αὐτοῦ μιμητὴς ὑπάρχει.*

Vs. 4. *περὶ* c. Pet. vulg. *παρὰ.* Reisk. coni. *διὰ.* — 11. *οὐ βουλομένου*] *οὐ* vulg. abest. Addidi ex corr. Xyl. cum Wytt. et Hutt. — 13. *καὶ λόγοι*] aut delendum *καὶ* aut legendum *ἄλλοι λόγοι* censet Reisk. Rectius fortasse *ἄλλοι* pro *λόγοι* — 15. *Ἀριστογείτονος*] *ὁ κατὰ Ἀριστ.* legi vult Xyl. — *ἢ* — *σφοδρόν*] *ἢ ὥς τινες Δημοσθένους διὰ τὸ παθητικὸν καὶ σφοδρόν*, ut Photius, mavult Reisk.

3) Supersunt orationes in re Harpalica scriptae c. Demosthenem (iam antiquis suspecta, Dionys. l. l. c. 1.), c. Aristogitonem, c. Philoclem; orr. c. Aristonicum et c. Gnothium (f. Agnonidem) affert Dionys. l. l. c. 10.

4) Mansit ibi Ol. CXVIII. 2. — CXXII. 1. Hoc tempore scriptas orationes Dinarchi esse non posse commonstrat Dionys. l. l. c. 4.

5) Vid. Dionys. l. I. c. 3. Ex hac oratione fortasse desumptum est fragmentum quod legitur apud Rutil. Lup. d. fig. II. 16.

6) Demetrius Magnesius apud Dionys. l. l. c. 1. supra centum et sexaginta ait orationes fuisse Dinarchi. Sed cf. Dionys. c. 2. et 10—13. Suidas: *κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον μόνους ξ'.* Vid. nostr. hist. eloqu. Gr. App. IX. p. 311—316.

7) Hermog. d. f. or. I. 7. p. 296. Photius p. 496. B.

8) Dionys. l. l. c. 5. sqq.

9) Dionys. l. l. c. 8. Quare dictus *Δημοσθένης ὁ κρίθινος.* cf. Hermog. d. f. or. II. 11. p. 494. A quibus mirum quantum discrepat iudicium Demetrii Magnesii l. l.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

α'.

Δημοχάρης Λάχητος Λευκονοεὺς αἰτεῖ Δημοσθένει τῷ Δημοσθένους Παιανιεῖ δωρεὰν εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν
F *ἐν πρυτανείῳ καὶ προεδρίαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυ-*
381 *τάτῳ, εὐεργέτῃ καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τήν τε οὐσίαν εἰς τὸ κοινὸν καθεικότι τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπιδόντι τάλαντα ὀκτὼ καὶ τριήρη ὅτε ὁ δῆμος ἠλευθέρωσεν Εὔβοιαν* [1] *καὶ ἑτέραν ὅτε εἰς Ἑλλήσποντον Κηφι-*
851 *σόδωρος ἐξέπλευσε* [2] " *καὶ ἑτέραν ὅτε Χάρης καὶ Φωκίων στρατηγοὶ ἐξεπέμφθησαν εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δήμου* [3], *καὶ λυτρωσαμένῳ πολλοὺς τῶν ἁλόντων ἐν Πύδνῃ καὶ Μεθώνῃ καὶ Ὀλύνθῳ ὑπὸ Φιλίππου* [4], *καὶ χορηγίαν ἀνδράσιν ἐπιδόντι ὅτε ἐκλειπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ χορηγεῖν ἐπέδωκεν, καὶ καθώπλισε τοὺς πολίτας τῶν ἐλλειπόντων, καὶ εἰς τὴν τειχοποιίαν*

Vs. 1. *Δημοχάρης* **recte Bas. Reliqui omnes** *Τιμοχάρης.* **—** *Λευκονοεὺς* **ut supra p. 847. C. quo ducit** *Λευκονθεὺς* **quod habent Bas. et Steph.** *Λευκονεὺς* **Xyl. Wytt. Hutt. — 3.** *αὑτῷ* **Steph. et Wytt. vulg.** *αὐτῷ.* **— 5.** *τῶν*] **Fort.** *τῷ.* **— 7.** *ὅτε εἰς* **—** *Βυζάντιον* **abest a Pet. — 13.** *τοὺς πολίτας τῶν ἐλλειπόντων*] **Exspectes potius** *τῶν πολιτῶν τοὺς ἐλλείποντας.* **Nisi vitiosum est** *πολίτας* **et** *ὁπλίτας* **sive** *ὁπλιτῶν* **scribendum, de quorum vocabulorum frequenti confusione vid. Krueger. ad Dionys. Historiogr. p. 255.**

1) Ol. CV. 3. Vid. Dem. d. cor. p. 259. §. 99. c. Mid. p. 566. §. 161. cf. Winiewski Comment. p. 29. sqq.

2) Puto intelligendum esse ducem quem de recuperanda Chersoneso Athenienses Ol. CV. 3, miserunt quemque Dem. c. Aristocr. p. 674. §. 163. al. et Aesch. c. Ctes. §. 51. Cephisodotum vocant. Sed ***Cephisodoti*** **et** ***Cephisodori*** **nominum perpetua est confusio, ut Archontis Ol. CV. 3. fortasse eiusdem de quo hic sermo est. Vid. Clinton. F. H. ad h. ann.**

3) Ol. CX. ½. cf. Winiewski l. l. p. 183. sqq.

4) Dem. d. f. l. p. 393. §. 166.

ἀνάλωσε χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπιδόντος αὐτοῦ τρία τάλαντα, καὶ οἷς ἐπέδωκε δύο τάφρους περὶ τὸν Πειραιᾶ ταφρεύσας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε τάλαντον καὶ εἰς τὴν σιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ σιτοδείᾳ τάλαντον [5]), καὶ ὅτε εἰς συμμαχίαν τῷ δήμῳ προσηγάγετο πείσας, καὶ εὐεργέτης B
γενόμενος καὶ σύμβουλος δι' ὧν ἔπεισεν, Θηβαίους, Εὐβοεῖς, Κορινθίους, Μεγαρεῖς, Ἀχαιούς, Λοκρούς, Βυζαντίους, Μεσ- 382
σηνίους, καὶ δυνάμεις ἃς συνεστήσατο τῷ δήμῳ καὶ τοῖς συμμάχοις πεζοὺς μὲν μυρίους ἱππέας δὲ χιλίους [6]), καὶ σύνταξιν χρημάτων ἣν ἔπεισε πρεσβεύσας διδόναι, τοὺς μὲν συμμάχους εἰς τὸν πόλεμον πλείω πεντακοσίων ταλάντων, καὶ ὡς ἐκώλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας Ἀλεξάνδρῳ βοηθῆσαι χρήματα δοὺς καὶ αὐτὸς πρεσβεύσας, καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ συμβούλῳ γεγονότι καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν πρὸς C
ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν ἄριστα, φυγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν καταλυθέντος τοῦ δήμου καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ ἐν Καλαυρίᾳ διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔνοιαν, πεμφθέντων στρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρου, διαμείναντι ἐν τῇ πρὸς τὸ πλῆθος εὐνοίᾳ καὶ οἰκειότητι καὶ οὔτε ὑποχειρίῳ γενομένῳ τοῖς ἐχθροῖς οὔτε [τι] ἀνάξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δήμου.

β'.

Ἄρχων Πυθάρατος. Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεὺς αἰτεῖ δωρεὰν τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων Δημοχάρει

Vs. 1. *ἐπιδόντος αὐτοῦ τρία τάλαντα* mihi quidem suspecta sunt, quamquam ad veritatem accommodata; sed id ipsum me adducit ut putem ea ex Demosthene ab interprete adiecta esse, qui vellet corrigere locum Plutarchi p. 845. F. — 2. *οἷς*] Sic correxi vulg. *ἃς*. Modum excedit Winiewski qui in comm. p. 264. in annot. hunc totum locum sic restitui vult: *καὶ ὅτι εἰς τὴν τειχοποιίαν χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τρία τάλαντα ἐπέδωκε, δύο τάφρους περὶ τὸν Πειραιᾶ ταφρεύσας, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην*. — 13. *αὐτὸς*] *αὐτοὺς* Bas. — 16. *Καλαυρίᾳ* recte Ald. Bas. Xyl. Reliqui *Καλαβρίᾳ*. — 20. *τι* desiderant Mez. et Wytt.

Vs. 21. *Λευκονοεὺς*] vulg. *Λευκονεὺς* et vs. 19. *Λευκονεῖ*. vid. supra. — 22. *τῶν*] Fort. *τὸν*.

5) Dem. d. cor. p. 309. sq. §. 248.

6) Dem. d. cor. p. 306. §. 237. *ἀφ' ὧν μύριοι μὲν καὶ πεντακισχίλιοι ξένοι, δισχίλιοι δ' ἱππεῖς ἄνευ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων συνήχθησαν.*

D Λάχητος Λευκονοεῖ εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ [αὐτῷ] καὶ τῶν ἐγγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, εὐεργετῇ καὶ συμβούλῳ γεγονότι
383 ἀγαθῷ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε, πρεσβεύοντι καὶ γράφοντι καὶ πολιτευομένῳ· οἰκοδομὴν τειχῶν [καὶ] παρασκευὴν ὅπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανημάτων καὶ ὀχυρωσαμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς πολέμου [7]), καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχὰς καὶ συμμαχίαν ποιησαμένῳ πρὸς Βοιωτούς, ἀνθ' ὧν ἐξέπεσεν ὑπὸ τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον [8]), καὶ ὡς κατῆλθεν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος ὑπὸ τοῦ δήμου [9]) συστείλαντι
E τὴν διοίκησιν πρώτῳ καὶ φεισαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων, καὶ πρεσβεύσαντι πρὸς Λυσίμαχον καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ τριάκοντα τάλαντα ἀργυρίου καὶ πάλιν ἕτερα ἑκατόν, καὶ γράψαντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον καθ' ἣν ἐκπλεύσαντες πεντήκοντα ἐκόμισαν τάλαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ, καὶ πρὸς Ἀντίπατρον πρεσβεύσαντι [10]) καὶ λαβόντι εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου

Vs. 2. *αὐτῷ* addendum est quia Demochares, ut videtur, tunc iam e vita decesserat. — 4. *τῶν*] Fort. *τῷ*. — *καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε* loco suo motum fortasse post *πολιτευομένῳ* reponendum, nisi potius vitium est in *v. οἰκοδομὴν* et scribendum *καὶ οἰκοδομοῦντι τείχη κτλ.* — 6. *καὶ* addit Pet. — 9. *ὑπὸ*] Sic correxi vulg. *ἀπὸ*. — 11. *φεισαμένῳ — πρεσβεύσαντι* restitui cum Mez. Salm. Wytt. Hutt. vulg. *φεισαμένων — πρεσβευόντων*. Pet. quoque *φεισαμένῳ* correxit. — 15. *Ἀντίπατρον*] *Ἀντίγονον* vult Clinton. F. H. p. 380. t. vid. annot. 10.

7) Clinton F. H. ad Ol. CXIX. 3. quattuor annorum bellum intelligendum esse dicit illud, quod Cassander et Polysperchon partim in Asia absente partim reverso Demetrio adversus Graecos gessissent, coll. Diod. Sic. XX. 100.

8) Ol. CXIX. 3. Vid. Plut. Demetr. 24.

9) Hoc quando factum sit ad liquidum perduci non potest, quoniam fastorum Atticorum huius temporis cognitio integra non est. Dioclem Archontem nullum accepimus vel *ἱερέα σωτήρων* (quales Ol. CXVIII. 3. — CXXIII. 1. Archontum loco nominabantur, post tamen restituta Archontum dignitate et ipsi Archontes sunt vocati; vid. Plut. Demetr. 10). Corsin. F. A. II. p. 97. ponit Ol. CXXIII. ¾. Clinton. F. H. p. 380. t. Ol. CXXII. 2.

10) Antipatri nomen hoc loco admodum suspectum esse demonstrat Clinton. l. l. Sic enim ordo temporum perturbatur, quia legatio ad Antipatrum iam Ol. CXV. 3. mortuum in paucorum dominatum incidisset, hoc ipso autem

καὶ Ἐλευσῖνάδε κομισαμένῳ τῷ δήμῳ καὶ ταῦτα πείσαντι ἑλέ-
σθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι, καὶ φυγόντι μὲν ὑπὲρ δημοκρα-
τίας, μετεσχηκότι δὲ οὐδεμιᾶς ὀλιγαρχίας οὐδὲ ἀρχὴν οὐδεμίαν
ἠρχότι καταλελυκότος τοῦ δήμου καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ F
τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πολιτευσαμένων μὴ μεμελετηκότι τὴν πατρίδα 384
κινεῖν ἑτέρῳ πολιτεύματι ἢ δημοκρατίᾳ καὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς
νόμους καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τὰς οὐσίας πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐν
ἀσφαλεῖ ποιήσαντι διὰ τῆς αὐτοῦ πολιτείας καὶ μηδὲν ὑπεναντίον
τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ.

γ'.

Λυκόφρων Λυκούργου Βουτάδης ἀπεγράψατο αὐτῷ εἶναι
σίτησιν ἐν πρυτανείῳ κατὰ τὴν δοθεῖσαν δωρεὰν " ὑπὸ τοῦ δήμου 852
Λυκούργῳ Βουτάδῃ [11]. — Ἐπὶ Ἀναξικράτους ἄρχοντος, ἐπὶ
τῆς Ἀντιοχίδος ἕκτης πρυτανείας, Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διο-

Vs. 1. Ἐλευσῖνάδε scripsi cum Amiot. Vulg. Ἐλευσίνια. Xyl. πρὸς Ἐλευσίνια scribendum censet. — 2. ὑπὲρ dedi ex corr. Xyl. et Mez. probata Wyttenbachio. Vulg. ὑπὸ. — 7. πᾶσιν] πάσας Pet.

Vs. 10. αὐτῷ] αὐτῷ Bas. — 13. ἕκτης πρυτανείας] Sic aut ἐνάτης πρυτανείας pro vulg. ἐν τῇ πρυτανείᾳ scribendum esse recte iubet Schoemann. d. comit. Ath. p. 134. annot. 19. — Εὐθυδήμου] εὐθυδήδου Bas. — Διομειεὺς scripsi ex corr. Xyl. c. Hutt. Vulg. Διομηδεὺς. Bas. διοπειθεὺς.

tempore Demochares, ut statim scriptum est in decreto, nullum munus publicum suscepit. Antigoni Gonnatae vero gratia Democharem floruisse narrat Diog. Laert. VII. 14. Item Ruhnken. in annot. ad Rutil. Lup. p. 8. sq. Senecae (d. ir. III. 23.) de Democharis ad Philippum legatione narrationem in suspicionem vocavit ac potius de legatione ad Antipatrum missa cogitandum esse fortasse recte censuit. Primum enim, ut videtur, rempublicam capessivit quum oratores peteret Antipater gladio cinctus in concionem procedens; vid. supr. p. 847. C.

11) Verba Λυκόφρων — Βουτάδῃ cum ipso decreto quod incipit vv. ἐπὶ Ἀναξ. ἄρχ. ita cohaerent, ut sit ipsa postulatio quam in ἀμφισβητήσει τῆς δωρεᾶς (vid. supr. vit. Lyc. p. 843. C.) scripsit Lycophron atque ad iudicium pertulit (ἀπογράφειν enim sive ἀπογράφεσθαι dicitur is qui postulationem suam sollemni asservatione sivi iureiurando confirmat, de qua re vid. Meier. Att. Proc. p. 254)

μειεὺς εἶπεν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος Λυκόφρονος Βουτάδης παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων οἰκείαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔνοιαν καὶ οἱ πρόγονοι οἱ Λυκούργου Λυκομήδης τε καὶ Λυκοῦργος καὶ ζῶντες ἐτιμῶντο ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τετελευτηκόσιν αὐτοῖς δι' ἀνδραγαθίαν ἔδωκεν ὁ δῆμος δημοσίας ταφὰς ἐν κεραμεικῷ, καὶ Λυκοῦργος αὐτὸς πολιτευόμενος νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔθηκε τῇ πατρίδι, καὶ γενόμενος τῆς κοινῆς B 385 *προσόδου ταμίας τῇ πόλει ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας καὶ διανείμας ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου μύρια καὶ ὀκτακισχίλια καὶ ἐνακόσια τάλαντα, πολλὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ πίστεως λαβὼν καὶ προδανείσας καὶ εἰς τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς καὶ τοῦ δήμου τὰ πάντα ἑξακόσια καὶ πεντήκοντα τάλαντα, δόξας δὲ ἅπαντα ταῦτα δικαίως διῳκηκέναι, πολλάκις ἐστεφανώθη ὑπὸ τῆς πόλεως, ἔτι δὲ αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ παρασκευάσας τῇ θεῷ κόσμον, νίκας τε ὁλοχρύσους πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργύρεα καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν* C *κανηφόρους, χειροτονηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς ὅπλα μὲν πολλὰ καὶ βελῶν μυριάδας πέντε ἀνήνεγκεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, τετρακοσίας τριήρεις πλωίμους κατεσκεύασε τὰς μὲν ἐπισκευάσας τὰς δ' ἐξ ἀρχῆς ναυπηγησάμενος, πρὸς δὲ τούτοις ἡμίεργα παραλαβὼν τούς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην, καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξειργάσατο καὶ ἀπετέλεσε τό τε στάδιον τὸ παναθηναϊκὸν καὶ τὸ γυμνάσιον κατὰ Λύκειον κατεσκεύασεν καὶ ἄλλαις πολλαῖς κατασκευαῖς ἐκόσμησε τὴν πόλιν, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ βασιλέως ἅπασαν μὲν τὴν Ἀσίαν κατεστραμ-*

Vs. 3. *Λυκομήδης* dedi ex p. 843. E. ut vult etiam Ricard. transl. Gall. p. 259. et Pinzger Praef. Lyc. p. 26, 75. — 4. *τετελευτηκόσιν*] *τετελευτήκασιν* Bas. Steph. — 8. *ἐπὶ τρεῖς* reposui ex p. 841. B. cum Mez. Tayl. Wytt. Hutt. Vulg. *ἐπιτρέπει*. — 9. *μύρια — τάλαντα*] Aliquid aut vitii aut difficultatis subesse arbitratur Wytt. Sed vid. supr. annot. ad p. 841. B. — 21. *ἡμίεργα*] *ἡμερίεργα* Bas. — 23. *κατὰ Λύκειον*] Sic emend. Censor ed. Lyc. Pinzg. in Diar. Halens. 1826. N. 277. p. 556. vulg. *καὶ τὸ Λύκειον*. Pinzger p. 27, 76. deleto *καὶ* mavult *γυμνάσιον τὸ Λύκειον*.

adiecto statim ipso decreto, quo iudices meritos hos esse honores atque debitos facilius intelligerent. Sed fortasse haec undecunque desumpta Plutarchus ipse superscripsit locum laud. in vit. Lyc. respiciens.

μένου, κοινῇ δὲ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπιτάττειν ἀξιοῦντος, ἐξαι- 386 *τήσαντος Λυκοῦργον ὡς ἐναντία πράττοντα αὐτῷ, οὐκ ἐξέδωκεν* D *ὁ δῆμος παρ' Ἀλεξάνδρου φόβον, καὶ διδοὺς εὐθύνας πολλάκις τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθέρᾳ καὶ δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει διετέλησεν ἀνεξέλεγκτος καὶ ἀδωροδόκητος τὸν ἅπαντα χρόνον, ὅπως ἂν εἰδῶσι πάντες διότι τοὺς προαιρουμένους ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας δικαίως πολιτεύεσθαι καὶ ζῶντας μὲν περὶ πλεῖστον ποιεῖται καὶ τελευτήσασι δὲ ἀποδίδωσι χάριτας ἀειμνήστους, ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι μὲν Λυκοῦργον Λυκόφρονος Βουτάδην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης καὶ στῆσαι αὐτοῦ τὸν δῆμον χαλκῆν εἰκόνα ἐν ἀγορᾷ, πλὴν εἴ που ὁ νόμος ἀπαγορεύει μὴ ἱστάναι, δοῦναι δὲ σίτησιν ἐν* E *πρυτανείῳ τῶν ἐγγόνων ἀεὶ τῶν Λυκούργου τῷ πρεσβυτάτῳ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, καὶ εἶναι κύρια πάντα τὰ ψηφίσματα αὐτοῦ, ἀναθεῖναι δὲ τὸν γραμματέα τοῦ δήμου ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει πλησίον τῶν ἀναθημάτων, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου πεντήκοντα δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ [κατὰ] ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ.*

Vs. 1. *ἐξαιτήσαντος* corr. Mez. Tayl. Wytt. Hutt. vulg. *ἐξαιτήσας.* — 2. *πράττοντα αὐτῷ* corr. Mez. Wytt. Hutt. (nisi quod *αὐτῷ*) vulg. *πράττοντος αὐτοῦ.* — 3. *παρ' Ἀλεξάνδρου φόβον*] *διὰ τὸν παρ' Ἀλεξάνδρου φόβον* corr. Wytt. Ego aliquando maius subesse vitium suspicatus *παραδεξάμενος αὐτὸν* vel tale quid scribendum opinabar. Sed vulg. bene habet; sensus est: *quamvis metuerent Alexandrum tamen non tradiderunt.* — 4. *ἐν* abest a Pet. — 8. *πλεῖστον*] *πλεῖστου* corr. Mez. probat Wytt. — 13. *τῶν*] *τοῦ* Pet. — 14. *χρόνον — γραμματέα*] Sic dedi ex corr. Pinzgeri p. 28, 77. Vulg. *χρόνον, ἀναθεῖναι δ' αὐτοῦ καὶ εἶναι κύρια πάντα τὰ ψηφίσματα τὸν γραμματέα.* Fortasse error est lapicidae. — 18. *εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα*] *κατὰ* addidi ex emend. Boeckhii in Corp. Inscr. nr. 108. p. 151. *Τὰ εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα* sunt pecuniae ad sumptus extra ordinem ideoque ex peculiari decreto faciendos destinatae.

INDEX.

Prior numerus paginam, posterior annotationem aut versum indicat.

ADDENDA.

Haec omnia cum iam dudum scripsissem atque adeo operae descripsissent, *Rankius* meus, V. Cl., vitam Demosthenis a se scriptam et insertam t. XXIV. Encyclop. liter. Erschii et Gruberi pag. 52—118. mihi tradidit. Qua in vita ut plurima egregie scripsit, quae omnia persequi et longum est et ab hoc loco alienum, ita laetatus sum maximopere, cum invenirem virum doctissimum in anno Demosthenis natali constituendo mecum fere consentire (pag. 62. sq.), nisi quod optione data inter Olymp. XCVIII. 4. et XCIX. 1. ad alteram opinionem proclivior est. De auctore libri Plutarchei aliter iudicat pag. 57. sq., sed ita ut argumenta mea refutata non censeam, quaedam affert quae supra in commentatione mea ipse refutasse mihi videor. At in re dubia, quam ad liquidum confessumque aliquando perduci posse plane desperamus, non decet nimis esse veteris opinionis tenacem; ubi verum inveniri nequit, similitudini veri cedendum est.

Denique nominandus est *Car. Sintenis* V. D. quem nunc video in praeclara sua edit. vit. Themist. p. 3. lectionem τῶν δήμων tueri, id quod in vitis plurimis statim ad initio legitur, quibus in locis omnibus τὸν δῆμον scripsi, non quod alterum quoque recte dici posse ignorarem, sed ut librorum manu scriptorum ei parerem auctoritati quae minimo dubio obnoxia esse videretur; leguntur autem accusativi in Cod. E. a Wyttenbachio collato pag. 841. B. Hanc ad normam ut mihi constarem reliqua omnia direxi. De reliquis libris qui has vitas decem oratorum continerent ne in praefatione quidem dicendum esse putavi, cum de ea re apud Wyttenbachium altum esset silentium; nunc amicissimus meus *F. G. Kiesslingius* mihi dixit hoc nomine nuntium se exspectare Parisiis afferendum.

PRAEFATIO.

Vitas decem oratorum Plutarcho iam dudum omnium pene doctorum hominum consensu ereptas eidem restitutas atque adeo eius nomine inscriptas nunc prodire multi erunt qui mirentur: quorum caussa commentationem de huius libelli auctore atque auctoritate scribendam ac verbis Graecis praemittendam esse duxi, in qua non illud quidem confidenter asseverarem, Plutarchum harum vitarum auctorem esse debere, sed sobrie ac modeste demonstrare conarer, nihil in eis quicquam inesse ex quo Plutarchum eas non scripsisse sequeretur, itaque a librorum manu scriptorum auctoritate non esse recedendum, in quibus omnibus istae vitae decem oratorum Plutarchi nomine inscriptae essent. Hoc ut facerem fateor me adductum esse ab A. G. Beckero, viro eruditissimo mihique coniunctissimo; qui quae solus acute vidit et invenit quantum possem amplificare atque confirmare, quae ipse diu hoc in genere litterarum versatus invenissem addere ac publici iuris facere animum induxi. Quamvis autem sperare non audeam fore ut omnes penes quos de ea re iudicium est in partes meas concedant, tamen utcunque docti viri iudicabunt aliquid certe me ad hanc quaestionem dirimendam

contulisse satis habeo, meliora docenti et argumenta argumentis refutanti me dare paratissimus.

Restat ut cur hunc maxime librorum Plutarcheorum edendum mihi sumpserim quamque viam ac rationem in edendo eo sim sequutus paucis exponam. Ac primum quidem cum ad studia oratorum Graecorum iam pridem me totum contulissem eorumque historiam contexere instituissem, fieri non potuit quin hunc quoque librum arriperem, legerem, volverem sedulo atque diligenter. A principio statim stupui rerum utilissimarum copia et novitate, quaedam memini iam alibi me legisse; libros arcessivi, legi Philostratum, Libanium, Photium reliquamque turbam minorum gentium: denique intellexi communem omnium ac primum fontem has Plutarchi esse vitas decem oratorum. Quas quo magis gaudebam servatas nobis esse, eo magis offendebat totius libri forma atque indoles, rerum pene omnium confusio atque perturbatio, dictionis negligentia atque inconcinnitas. Nihilo minus cum reputarem facturusne operae pretium essem si librum illum denuo ediderim, maturavit consilium primum contemplatio rei quae et per se multum habet gravitatis et ipsa oratorum scripta mirifice illustrat, deinde forma libri quae multiplici emendatione indigebat, postremo raritas opusculi quod nondum separatim editum non poteras tibi comparare nisi toto moralium quae vocantur volumine coemendo. Ad hanc igitur normam harum vitarum editio dirigenda erat. Verum ipsarum ea erat forma ut sola verborum Graecorum repetitio non sufficeret: permulta mutanda erant mutationumque reddenda ratio: quare primum annotationem criticam subiici oportebat: quae cum magnam partem non ad sola verba, sed ad ipsas res pertineret, praetereaque multa inessent quae explicatione

indigerent, addidi commentarios in quibus de rebus historicis et litterariis quantumvis accurate exponerem. Iam vero ad Graeca quod attinet, textus qui dicitur plane singulari modo sic est comparatus ut, quamvis eum paucis exceptis locis in pristinam formam restitui posse speremus, tamen vel restitutus simul ab omni elegantiore forma destitutus esse videatur. Caussam indicavi in commentatione: sunt collectanea sive adversaria auctoris, opus raptim exaratum, non absolutum et limatum. Quamobrem plurima quae aut ineleganter aut non satis recte dicta sunt, ut ab ipso auctore profecta ac ne fines nulli esse viderentur, quamvis in promptu esset emendatio, intacta reliqui, pauca mutavi quae plane falsa et a librariis corrupta esse videbantur: quamquam fatendum est alterum genus vitiorum tam esse confine alterius, ut plerumque quorsum unum quodque spectet ad liquidum perduci vix queat. Eadem fere ratio est eorum locorum in quibus non a verborum elegantia, sed a rerum veritate aberratum est, praeterquam quod in hoc genere errorum, quid sit auctori tribuendum quid librariis, commonstrare quam emendare multo est facilius; itaque locos in quibus Plutarchus aut ipse erravit aut aliorum falsas opiniones attulit signo * notare satis habui, librariorum errores quantum potui diligenter investigavi ac nisi ubi verum inveniri posse plane erat desperandum meliore lectione restituta eieci. Qua in re licet studio atque opera eruditorum hominum, quorum nomina statim subiiciam, mirifice sim adiutus, saepe tamen ipse coniiciendo quid possem efficere experiendum erat; coniecturas tamen in textum non recepi nisi si certissimae esse viderentur, reliquas in annotationem criticam reieci. His ipse quidem non multum auctoritatis tribuo, sed adieci eas ta-

men eo consilio ut alios, inprimis iuvenes qui arti criticae operam navarent, ad ingenium exercendum excitarem, praesertim cum vidissem quosdam veterum scriptorum sexcenties tractari atque acta saepe a criticis agi, alios afflictos et corruptos iacere in oblivione et silentio. Accedit quod istae vitae decem oratorum ita comparatae sunt, ut vix quicquam scripti ex antiquitate ad nos pervenerit quod aptius sit et ad ingenium acuendum et ad ipsam artem criticam rectius ac felicius quam fieri solet exercendam. Sciant enim critici ad hunc libellum Plutarcheum uti par est emendandum non sufficere verborum syllabarumque aucupes, sed altiore opus esse eruditione et multarum rerum, historiae maxime et antiquitatum scientia. Sed quid ego argumentor? Quid plura disputo? Creverunt iamiam studia antiquitatis tantopere tamque feliciter, ut etiam qui artem criticam profitentur eorum utilitatem atque necessitatem pene omnes intellexerint eique operam sedulo navarint.

Praeterea in textu quae uncis [ ] inclusa leguntur aut deleta aut addita volui, quae in annotationibus adiecit *Beckerus* meus, redemptoris honestissimi pater qui operarum specimina priorum plagularum corrigendi negotium benigne suscepit.

Postremo exponendum de subsidiis criticis quibus ad hanc editionem contexendam uti mihi licuit. Atque haec quidem paucissima erant, nova nulla accesserunt eis quibus usus est Wyttenbachius, multa defuerunt. *Aldinam* in nostris bibliothecis frustra quaesivi; contuli tantum *Basileensem* a. **1542.** et *Stephanianam* earumque discrepantias eo diligentius enotandas esse duxi, quo rectius ex accuratiore collatione de utriusque ... et auctoritate iudicari posset; tum adhib